

Redaren

Två samtidiga händelser utspelar sig på varsin sida av jordklotet – en firmafest en ljum försommarekväll strax norr om Stockholm och ett fritagningsförsök från ett fängelse i centrala Colombia. Ingen anade då den kedja av händelser som sattes igång på var sitt håll i världen och som, likt dominobrickor som i sitt fall obönhörligt slår ner brickan framför, var lika omöjliga att stoppa när det väl satt igång.

De två händelserna vävs samman och utmynnar bland annat i en rad brutala mord ombord på en svensk kemikalietanker ute på det karibiska havet. En oidentifierad psykopat och massmördare försätter den isolerade besättningen i en uppenbar livsfara. Parallellt utvecklas en militär och politisk konflikt där regeringar står mot den globala narkotikaindustrin inför hotet om en analkande miljökatastrof av apokalyptiska proportioner.

Hemma i Sverige uppstår samtidigt frågan i vilken mån myndigheter och offentliga institutioner kan tillåta sig att ljuga media, allmänheten och anhöriga rätt upp i ansiktet för att rädda liv. Och vad blir konsekvenserna om grundvalarna för detta visar sig vara helt felaktiga ?

INDEX:

PROLOG - ONSDAGEN DEN 25 JUNI	2
1. MÅNDAGEN DEN 23 JUNI – TVÅ DAGAR TIDIGARE.....	13
2. TISDAGEN DEN 24 JUNI.....	28
3. FREDAGEN DEN 27 JUNI.....	34
4. LÖRDAG DEN 28 JUNI	63
5. SÖNDAG DEN 29 JUNI.....	73
6. MÅNDAG DEN 30 JUNI.....	108
7. TISDAG DEN 1 JULI.....	123
8. ONSDAG DEN 2 JULI.....	144
9. TORSDAG DEN 3 JULI – KL. 10.00 SVENSK TID – 09.00 GMT	215

REDAREN

Prolog - Onsdagen den 25 juni

Victor Sanchez stod framför en målning som visade en man i 40-års åldern med ett stilrent ansikte. Ett intagande anlete med rena latinska drag som utstrålade beslutsamhet och välvillighet. Ett nog så vanligt resultat av en porträttmålare som fått skickligt betalt, tänkte han.

Men mannen på målningen var inte någon vem som helst. Denne man hade på bara två decennier förflyttat sig från slum och misär till en rikedom som var så ofantlig att det var meningslöst att försöka kvantifiera den. Nyligen hade visserligen Forbes Magazine gjort ett tappert försök, och kommit fram till att mannen var världens sjunde rikaste person. Detta baserat på ett antaget banktillgodoavande på i runda slängar 24 miljarder dollar. Ett belopp som motsvarade många suveräna staters bruttonationalprodukt. Han hade allt som kunde köpas för pengar, inklusive makt över liv och död. Detta var en man som kunde påverka regeringar.

Victor Sanchez kände honom väl. Förmodligen bättre än hans närmaste familj. Målningen visade en bild som visserligen var sann, men som samtidigt ljög. Det den inte förmedlade, och som gick stick i stäv med anletets joviala utstrålning, var vad som drev honom och hur han skaffat sig denna rikedom. En rikedom som bland annat inbegrep den plats som Victor Sanchez befann sig på i just det här ögonblicket.

Victor Sanchez vände sig mot panoramafönstren som vätte ut mot dalen på östsidan av Västkordiljärene - en långsträckt bergsformation i nordsydlig riktning som uppstått då Nazcaplattan i sydöstra Stilla Havet tryckts samman och lyft upp den latinamerikanska kontinentens västra del för några årmiljoner sedan. Öster om Västkordiljärene, en av jordens yngsta bergskedjor, låg två andra bergsmassiv parallellt som en nordlig förlängning av de sydamerikanska Anderna och som tillsammans klöv Colombia i fyra bitar.

Han stod med en kaffekopp i handen och insöp utsikten. Morgonen var klar och han kunde såvitt skönja Manizales "den eviga vårens stad", långt bort i öster, uppe på ryggkammen till Centralkordiljärene. Hacienda låg 1800 meter över havet, inom *tierra templada* - den höjdzonen som trots läget

nästan mitt på ekvatorn gav en behaglig dygnstemperatur på mellan 18 och 24 grader Celsius. Ett av de två skälen till varför flertalet av Manizaleskartellens ledare med förkärlek placerat sina haciendor på bergskammarna kring staden. Det andra var att man, liksom medeltidens högt placerade borgar, hade full kontroll över de som planerade ett besök. Välkomna liksom ovälkomna.

Utsikten var lika vidunderlig som haciendasluttningens vegetation var skövlad, av just detta skäl. Ett annat gemensamt drag med de övriga kartell-ledarnas muromgärdade "fästningar" var helikopterplattformen i det ena hörnet av den palatsliknande egendomen. En plattform som alltid, 24 timmar om dygnet, hade en Huey helikopter standby som snabbt skulle kunna evakuera haciendans invånare. Som det nu var stod det två stycken sida vid sida. Den ene hade landat med Victor Sanchez som ända passagerare för mindre än tio minuter sedan, och som skulle flyga honom tillbaka till Manizales en timma senare.

Solen sken in genom fönstrens fem centimeter tjocka rutor av pansarglas, som gav en lätt förvrängd bild av det hänförande landskapet utanför. Och Sanchez uppskattade utsikten trots den tunna luften. Ägaren till den här egendomen visste hur han skulle demonstrera sin makt.

Långt nere i dalen mellan Central- och Västkordiljäreerna kunde han skönja Rio Cauca som slingrade sig fram likt en mörk och glansig vattenorm. Och som norröver, i sin tur bildade en förgrening till Rio Magdalena floden, som utmynnade uppe vid Karibienkusten. Dalgången var klädd med klargrön skog som gnistrade i morgonsolen på grund av nattens regn och morgonens dagg, som ännu inte kondenserat.

Ägaren till denna enorma egendom, Hacienda Los Napoles, var en egocentriker. En oundviklig konsekvens av kombinationen av alla hans andra framträdande egenskaper. Sanchez blickade ut över egendomen som breddade ut sig framför honom. Den saknade motstycke med sina 6 badbassänger, rum för 100 gäster och till och med en egen zoologisk trädgård med hundratals exotiska djur.

Entréporten, som var det första en besökare mötte på egendomen, var en replik av entrén till katedralen i Sevilla. Och besökare förvånades många gånger av att vissa rum var dekorerade till att vara repliker av kända rum i världen. Ett ovalt sådant med förebild från en berömd byggnad i Washington var bara ett annat exempel. Till en av egendomens mer udda rariteter hörde en amerikansk bil från trettioalet, perforerad av kulhål, som sades ha tillhört Bonny och Clyde.

Från bilstöld och gatuvåld i stadsdelen Envigado, ett slumområde strax utanför Manizales, hade han jobbat sig upp inom Colombias kokain industri. De egenskaper som möjliggjort denna resa, helt på egna meriter, var ett skarpt intellekt, undertryckt eller snarare avsaknad av empati liksom en sällan skådad karisma. Människor var så förutsägbara, menade han. Det ända man behövde göra var att trycka på rätt knapp i rätt ögonblick – och förmedla rätt känslor. Han söndrade och härskade på ett klassiskt känslökallt, lågmält och suveränt manér genom bekräftelser och terror i en avvägd blandning - till det senares fördel. Som fick omgivningen att stå, inte på tå, utan på hälarna. En fjärt från denne man kunde få omgivningen att falla över ända, konstaterade Sanchez torrt

Mannen dödade lika lättvindigt och brutalt som ett barn som står och stampar i en myrstack. Sådillvida var han lika hänsynslös som de övriga kokain-baronerna. De han en dag, för inte så många år sedan, befann sig vara en jämbördig konkurrent med. Aktörer som var lika mäktiga som farliga och agerade enligt samma mönster som rövarhövdingar och maffialedare agerat i alla tider. Äta eller ätas. Att aldrig ge igen med samma mynt - utan åtminstone med det dubbla.

”Fair” var ett uttryck som inte existerade i hans sinnesvärld. Möjligtvis uttrycket ”acceptabelt”, men aldrig ”fair”. Liksom de övriga kokainbaronerna var han också en stor anhängare av handslag och hedersord när det gällde affärer. Som en konsekvens av denna strikta hederskodex var han skoningslös mot de affärspartners eller anställda som inte höll sitt ord. Eller som han uttryckte det – ”Det finns misstag som aldrig kan förlåtas” Den som bröt en överenskommelse pliktade oftast sitt misstag med livet. Ofta för hans egen hand. Det var en fråga om respekt.

Men han hade en egenskap som de övriga saknade. Viljan och förmågan att lära av historien. Vilket inte fick missförstås med att försöka förenkla eller att kopiera den. Trots avsaknad av någon högre skolning var han tillräckligt smart för att inse att om man hårddrog en historisk modell, så förlorade den sitt värde.

Denne man menade vidare att om ett företag skall kunna överleva och bli framgångsrikt, så krävs monopol. Samtidigt insåg han att om du inte kan eliminera dina konkurrenter, så är det bättre att samarbeta än att spilla tid, pengar och blod på att slå ihjäl varann. En tanke som senare kom att representera embryot till Manizaleskartellen. En konstellation som nu kontrollerade 80 % av världshandeln med kokain. Mannens auktoritet, övertalningsförmåga och diplomatiska talanger var överväldigande.

Vilket inte bara gjort honom till kartellens skapare utan också till dess ledare.

Efter det att de interna relationerna var snyggt och prydligt hanterade och makt och medel konsoliderade, var det dags för de externa. När det gällde att uppnå ett mål var det första steget att konstatera att det gick att uppnå. Det andra var att bestämma sig för att uppnå det. Det tredje att producera en plan för genomförandet och det fjärde var själva genomförandet. De första tre stegen var bestämda respektive avklarade sedan länge. Det fjärde var på gång. Och för att lyckas krävdes makt och medel. Mannen på målningen hade bådadera. Inga imperier har skapats utan krig och blodspillan”, resonerade han. Historien var full av exempel på just detta. Allt har ett pris. Det kritiska är att finna ut vad priset är.

Hittills hade han lagt ut lika stora pengar på förrädare och andra köpta resurser som en del stormakters underåttelsetjänster. Och räckte det inte med pengar, så var inte fruktan ett dåligt hjälpmedel. Också i detta avseende hade han litet att lära.

Han var hänsynslös när det gällde att försvaga sin motståndare. Och eftersom hans makt var total, existerade ingen byråkrati som stoppade upp beslutsprocessen. Och var det något han inte var rädd för, så var det att fatta beslut. Dessutom hade han förmågan att göra det snabbt. Hans namn var Pascal Escucha och hans mål var att bli Colombias president.

Varför, frågade sig Victor Sanchez, nöjde sig inte Escucha med att njuta frukterna av den makt och rikedom han redan tillförskansat sig. Och som i praktiken redan var större och mer suverän än en folkvald presidents. Pascal Escucha hade inte gett honom något entydigt svar på den frågan och Victor Sanchez kunde bara spekulera. Och han kunde inte hitta någon annan rimlig förklaring än att Colombia var inte nog. Detta hade nu satt både honom själv och kartellen i ett synnerligen besvärligt läge. Ett läge som inte blev lättare av att Sanchez nu flytt La Fortaleza vilket aktiverat hela den nationella polisstyrkan liksom det Colombianska krigsmaskineriet.

Redan för fyra år sedan hade kartellen och regeringen kommit på kollisionskurs. Regeringen kände sig hotad och mobiliserade. Kartellen var mobiliserad och stridsberedd sedan länge.

Vid det senaste presidentvalet ställde 5 kandidater upp vid kampanjstarten. På Escucha's order återstod ett par veckor senare bara två i livet. Den nuvarande presidenten, Claudio Gomez, var en av de som

lyckats undkomma, trots att Escucha i allmänhet var mycket målmedveten till sin natur.

Den colombianska narkotikapolisen fångade i samarbete med DEA i samma veva in Pascal Escucha's vapendragare och kumpan Carlos Ledher. Efter påtryckningar från USA passade den colombianska regeringen på att effektuera ett utlämningsavtal som tidigare hade undertecknats men aldrig tidigare tagits i bruk. Carlos Lehder flögs till USA och dömdes till 135 års fängelse.

Pascal Escucha svarade ursinnigt med att utlova sina "sicarios" en skottpeng om 4000 dollar för varje högre colombianskt polisbefäl som ännu inte var köpt av kartellen. En skottpeng som höjdes proportionellt med rangen på poliserna. Inom loppet av bara fem månader hade 400 polisbefäl fått plikta med livet. Som mest dödades 5 polisbefäl om dagen och de speciella kapell som Manizales polisdistrikt var tvungna att ställa i ordning började bli en sanitär olägenhet. Escucha lyckades till och med att avrätta sin främste motståndare, justitieminister Rodrigo Lara Bonilla. Makt innebar inget skydd, det gjorde dig snarare till ett sannolikt mål.

Parallellt med detta skapade han en allians med den marxistiska FARC gerillan. Win win på båda sidor. Kartellen fick slagkraftigare vapen och en allierad med skickliga resurser. FARC fick del av inkomsterna från kokaintrafiken. Terrorn tog fart på allvar. Tillsammans iscensatte de en våg av bränder, bombattentat mot banker, tidningar, partihögkvarter och privatbostäder i Bogota, Cali, Manizales och Barranquilla. Bland annat förstörde en explosion tidningen El Spectadors huvudkontor och ett Aviancaflyg med 101 passagerare exploderade i luften mellan Bogota och Cali. En bilbomb blåste ut de nedre våningarna på polishögkvarteret i Bogota, en smäll som var så stark att den skadade byggnader 20 kvarter bort.

Regeringen svarade med en militär offensiv mot Kartellen's egendom - 989 byggnader och rancher, 367 flygplan, 73 fartyg, 710 fordon, 47 000 kilo med kokain och 1279 vapen konfiskerades.

Våldet höll på att spåra ur och det stöd som Escucha tidigare haft bland den fattiga majoriteten i landet var på upphällningen. Snaran drogs åt, allmänheten började få nog och kartellen knakade i fogarna.

Vid den här tidpunkten fick Escucha ett erbjudande att överge sig frivilligt till myndigheterna. Han svarade med en mängd villkor, vilka ett var att han själv skulle få finansiera och uppföra det fängelse han skulle

förvaras i. Detta accepterades och han satte genast igång med att uppföra "La Fortaleza", en imponerande byggnad på sluttningen till Envigado i utkanten av Manizales.

Och lugnet i landet infann sig, också till Escuchas fromma. Inne i sitt anpassade "fängelse" opererade Escucha sitt imperium via datakommunikation och telefoni med järnhand.

Och affärerna expanderade. Mellan 70 och 80 ton kokain skeppades nu varje månad bara till USA. Och Escucha kontrollerade den största delen. Detta undgick naturligtvis inte amerikanerna, som tidigare pumpat in hundratals miljoner dollar i kampen om att få Escucha att överge sig. Måttligt roade över Escuchas fortsatta verksamhet startade återigen påtryckningarna om att få honom utlämnad.

Och president Gomez, som regelbundet förnedrades av tidningarnas skrivelser om Escuchas utsvävningar innanför murarna, gav slutligen efter.

Som ett första steg, beslutade han att flytta Escucha till ett riktigt fängelse på en militärbas i Bogota. Detta var ett klart brott mot överenskommelsen och det blev uppenbart för Escucha att detta brott torde följas av fler. En utlämning till exempel. I samband med att förflyttningen skulle verkställas, för två dagar sedan, lyckades Escucha att fly. Stridigheter inom och mellan regeringen, polisen och militären och jakten på syndabocker innebar att Escucha kunnat få lugn och ro ett par dagar. Och nu hade han osedd tagit sig till sin Hacienda här uppe i bergen för att få träffa sin familj.

Victor Sanchez blev avbruten i sina tankar av en säkerhetsvakt.

"Senior Escucha är på väg." Vaktens tränade blick svepte över lädermappen och Sanchez kostym. Escucha, liksom hans vaktstyrka, hade inte förföljelsemani. Men det var ett ofrånkomligt faktum att många betydelsefulla män – statsmän, diktatorer och imperiebyggare inkluderade, hade blivit tagna av daga eller förrådda av den "inre cirkeln."

Sanchez nickade bekräftande och såg sig omkring i rummet. I denna del av Pascal Escuchas egendom fanns det fyra livvakter. Varav en i det här förrummet till Escuchas tjänsterum. Säkerheten var rigorös. Klockan var strax efter klockan åtta på morgonen och från det att han landats tio minuter tidigare hade han passerat två röntgenkontroller.

Då han togs emot var aktiviteten redan i full gång. De två sekreterarna satt upptagna med att koordinera Pascal Escuchas dagsprogram. Tjänstefolk gick in och ut och förberedde hans ankomst. Den livvakt som nyss aviserat Escuchas ankomst satt med sin örönsnäcka och putande

kavaj i ena hörnet och iakttog vad som försiggick. Victor var varken intresserad eller fascinerad av den förberedelseshow som nu föregick. Han var alltför van.

Victor Sanchez var kartellens Chief Operations Officer (COO). Till Sanchez stora lycka var Escucha för det mesta bunden till Colombia. Han var efterlyst alternativt bannlyst i de flesta andra länder och en helikopter kunde nå honom var som helst i Colombia inom ett par timmar. En av Sanchez uppgifter var att dagligen ge Escucha en taktisk och strategisk lägesbeskrivning. Aktiviteter som i stor utsträckning påminde om vilket Fortune 500 företag som helst. Kartellen hade sina egna fabriker, banker, flygbolag, rederier och medieföretag. Liksom en styrelse och staber med jurister, skatteexperter, affärsutvecklare. I tillägg hade den, som de flesta kommersiella företag saknade, en egen militärstyrka. Den hade dessutom ett eget och väloljat "underrättelsemaskineri."

Naturligtvis reste sig alla upp då Escucha anlände tillsammans med sin personlige livvakt. Escucha nickade vänligt mot sekreterarna och vinkade åt Sanches att följa med honom in till sitt arbetsrum. Escucha satte sig ner bakom sitt skrivbord när dörren stängts bakom honom.

Skrivbordet var placerat framför rummets fönster som vätte ut mot den hänförande Caucadalen och som inramades av tunga gardiner i fordrat ljus, vilket gav rummet ett intryck mer av salong än arbetsrum. Skrivbordet var nertygat av mappar och dokument i prydligt sorterade högar. Sekreterarna hade skött sin uppgift under morgontimmarna.

Escushas personlige livvakt slog sig ner i en soffgrupp på den högra sidan om dörren till förrummet, bortom hörselavstånd. Han öppnade den knäppta kavajen och såg med ett uttryckslöst ansikte rätt fram i rummet. Beredd att agera om så krävdes. Sanchez kunde såvitt skönja det putande pistolhölstret under vaktens vänstra armhåla.

En uppassare kom diskret in från rummets sidodörr med en frukostbricka. Han gick fram, ställde brickan på skrivbordet och backade undan med en bugning innan han lika diskret försvann ut ur rummet.

Därmed var morgonritualen avklarad och Sanchez kunde inleda sin lägesorientering. Denna var gjord under natten av Sanchez controllerstab och var indelad i två delar. Dels den kommersiella, som var snabbt avklarad - Affärerna löpte på. Snyggt och prydligt. De hade ännu inte påverkats av några eventuella utspel från regeringen på grund av Escuchas flykt från La Fortaleza.

Den andra delen var den politiska lägesorienteringen, som i den här stunden var nästan lika tunn. Sanchez gav Escucha en kopia. Flykten hade

förlamat regeringen. De var i full sving med att om vartannat skuldkasta varann och att täcka sina egna ryggar. I detta politiska vakuum var nu kartellen var i full gång med att lägga pussel och kartlägga vad som skedde.

”Jag skiter i regeringen Gomez. De är inget annat än en förklädd samling clowner – stora i käften och svaga strateger”, sade Escucha och bredde marmelad på en rostad brödskiva. ”Men det verkar visst som om amerikanarna är på krigsstigen”,

Han talade med en lågmäld och lugn stämma. Han gestikulerade diskret och talade i vänlig ton. Men Sanchez visste bättre än att missta sig på honom. Escucha var en mycket brutal människa.

”Ta gärna för dig”, fortsatte Escucha lågmäلت och pekade med vänsterhanden mot brickan.

”Tack, det är bra.” Sanches lyfte avvärjande händerna och återgick till ämnet. ”CIA bemanningen vid ambassaden är nu upp i väl 100 man. Det var amerikanerna som låg bakom förflyttningen från La Fortaleza”, fortsatte Sanchez.

”De tafsar på saker som de inte har med att göra.”

”Instämmer. Men nu har vi kanske chansen att ge dom en läxa.”

”Såå... ?”

”Det är lätt att vara kaxig då fronten är avlägsen. Kanske är det dags att etablera ytterligare en front på deras eget territorium.”

”En klassisk försvarsstrategi med andra ord.”

”Precis. Under natten har vi fått en uppgift från New York som kan innebära den möjlighet vi väntat på.”

”Berätta.”

”Thomson Line har dirigerat m/t World Challenger, en svensk kemikalietanker, till Barranquilla.”

”Är det inte Thomson som vi använder som en av våra kokain-carriers.”

”Jo, deras linjefartyg mellan Karibien och Nordeuropa. Nu pratar vi om en kemikalietanker, som, surprise surprise, också råkar ha 6000 ton med flytande Tetraethylbly ombord.”

”Och.... ?”

”Tetraethylbly är extremt giftigt. Används i ytterst små och utspädda mängder i blyad bensin som antiknockadditiv. Framför allt i Östeuropa, alltså länder med åldrade bilflottor. Lite tetraethylbly på huden och du är garanterat stendöd. Omedelbart.”

”Ja?”

”Låt säga att vi tog kontrollen över World Challenger mellan Barranquilla och Europa. Och sedan seglade upp henne mot Florida. Och hotade med att sänka henne där. Mitt i Golfströmmen. Något som torde släcka ut allt marint liv utmed den amerikanska ostkusten.”

Escucha satt med ryggen mot rummets fönster och morgonsolen utanför. Och trots att Sanchez inte klart kunde se Escucha's ansikte, så var han tämligen säker på att där fanns ett belåtet anlete.

”Och till exempel begär att amerikanerna släpper Ricardo Lehder”, fortsatte Sanchez.

Escucha tog den stärkta linne servetten från brickan och torkade sig om munnen. Han stoppade upp ett ögonblick och såg på Sanchez.

”Ursäktar du om jag röker”, frågade Escucha.

”Naturligtvis”, ljög Sanchez.

Pascal Escucha sträckte sig ledigt fram mot cigarrlådan på skrivbordet. Då han tänt cigarren lutade han sig tillbaka, blåste ut en rökpuff och tittade tillbaka på Victor Sanchez med en blick, lika kall som en läkemedelsforskarens då han iakttar en hamster i en bur.

”Hur samordnar vi detta”, frågade Escucha.

”På det vanligaste sättet. Vi skickar ut det bästa vi har. Juan Martinez och hans team.”

”Har han bandbredd nog ? En kapning och en sannolik inblandning av US Special Forces. På amerikanskt territorium....?”

Problemet med ett sådant här uppdrag var att hur noggrant alla moment än hade tänkts igenom, så var kedjan inte starkare än sin svagaste länk. Och styrkan hos den länken bestämdes alltför ofta av andra, eller av slumpen, vilket var ännu värre.

”De här grabbarna är bättre utbildade och bättre utrustade än några av våra tidigare combat squad teams. Alla tio har rekryterats från FARC. Alla har genomgått DGI's specialist utbildning vid Lourdes på Cuba. Flera av delar av utbildningen har letts av GRU's Special Operation Division. För fan, det här är grabbar som skulle kunna lära US Navy SEALs ett och annat.”

”Hur skall kapningen gå till ?”

”En av våra feeder båtar, Madre del Mar, som vi lade beslag på helt nyligen, ligger klar strax utanför Barranquilla. En före detta fiskebåt från kustbevakningen, som utrustats för att transportera kokain och marijuana upp till Mexico och Puerto Rico för omlastning till USA. Hon var planerad att avgå till helgen. Nu omdisponerar vi henne för det här uppdraget. Större delen av besättningen finns redan på plats. De förbereder henne nu för

uppdraget. Mannarna kommer likaså att vara stand-by för att ta sig en titt på de av besättningen från Challenger som eventuellt går iland.”

”Varför då ?”.

”Bara för att få en känsla av vilka de är. Och i brist på annat, får man väl säga. Kan ju inte skada om alternativet är att bara sitta ombord på Madre del Mar och rulla tummarna. I vilket fall, hon lägger sig för om Challenger och går med henne nordvart tills hon bordas någonstans mellan Barranquilla och Mona Passagen som ligger mellan Dominikanska Republiken och Puerto Rico. Väl ombord kör de upp henne till Key West. Och vi kan börja förhandla.”

”Hur säkerställer vi utgången av operationen ?”, frågade Escucha.

”Vi kommer att begära att Ricardo flygs ut till fartyget i helikopter. Där plockas Juan Martinez och hans mannar upp, tillsammans med delar av gisslan. Därefter flygs de till Cuba. Kom ihåg, det är inte mer än 150 km mellan Key West och Havanna, en knapp timmas flygning. DGI är införstådda och ser fram emot att få ge amerikanerna ett tjyvnyp. Dessutom praktiskt taget dreglar de över möjligheten att kunna lägga vantarna på en fullt operativ amerikansk militärhelikopter. Därmed har vi också säkrat att eventuella förföljare stoppas vid den kubanska gränsen. På Kuba släpps gisslan och vi låter Thomson ta hand om dom bäst dom vill. En kort resort vistelse som plåster på sårn och ett charterplan hem. Vad vet jag ? Vårt team tar sig i vilket fall tillbaka hit via de vanliga kanalerna.

”Vad är det som skulle kunna gå galet ?

”Vi är inte osårbara. Vad som helst kan hända. Det vi kan förbereda kommer att göras. Varje del av operationen kommer att planeras in i minsta detalj. De här grabbarna är utbildade för just det. Det går inte att göra mer än så. Dessutom, och det som är avgörande för den här operationen, detta är Thomson Line’s fartyg. Och som du förstår är detta kritiskt för att kunna få till en hyfsad riskbedömning. Och vi måste bestämma oss nu för att sätta igång eller blåsa av de förberedelser som redan satts igång.”

En bra sak med Sanchez, tänkte Escucha, var att han inte framhöll det självklara. En annan bra sak med honom var att han inte var någon solkorv.

Det fanns en chans att de skulle kunna hantera detta. I vilket fall skulle amerikanerna få upp ögonen för att de inte var att leka med.

”OK, du har bollen så du får spela den. Och se till att göra ett skickligt jobb.”

Sanchez tog ingen notis om denne sista anmärkning, som var lika självklar som översittarmässig. Han var alltför van för att låta sig påverkas

av något som var mer präglat av avsändarens ego och dess behov av att dominera.

”Hur ser din kalender ut ?”

”Jag flyger tillbaka till Manizales i kväll.”

”Står du under bevakning”

”Nej. Du kanske. Men inte jag. Jag flög ut helikoptern själv igår. Förklädd till min helikopterförare. Han själv sitter förmodligen i en lägenhet och förlustar sig med både vin och kvinnor, om jag känner honom rätt”, svarade Escucha med ett skratt. ”Så kan de sitta med sina spanare och övervakningskameror här ute på bergstopparna bäst de vill. Den här gången drog jag dem vid näsan. Tro mig.”

1. Måndagen den 23 juni – Två dagar tidigare

Samtliga 120 rederianställda på kontoret i Stockholm satt bänkade kring de uppdukade middagsborden ute på Villa Pauli nere vid Strandvägen i Djursholm. Representationsvillan hade hyrts in för kvällen för att hålla rederiets årliga personalfest. Christian Thomson, koncernchef för Thomson Line gruppen, hade just avslutat välkomsttalet och tackat alla 120 anställda för idogt och strävsamt arbete under det gångna halvåret. Då applåderna lagt sig övergick gästernas uppmärksamhet till sina bordsgrannar. Ljudnivån på konversationen, de enstaka och bullrande skratten och klirrandet av skålade glas höjdes successivt och var snart tillbaka till den nivå den haft innan talet startade.

Richard Berg satt vid sitt bords kortända och blickade ut över sällskapet. Han var trettiosju år, operationschef, reslig och med ett intagande utseende. Bredden över hans axlar hintade att han hade ett förflutet som krävt hårt kroppsligt arbete.

Varje medlem i ledningsgruppen agerade värd för sitt bord. På Richard Berg's högra sida satt Kerstin Thomson, dotter till redaren. På hans vänstra sida satt Carl Gyllenhjäl, hans chefsmäklare. Annars var det en blandad besättning från rederiets avdelningar. Det var ett bullrigt gäng där historierna flödade och skratten ekade.

Talet var skrivet av Christians personlige assistent. Richard hade gått igenom det, strukit en och annan floskel - inklusive att personalen var företagets viktigaste resurs - och var hyfsat nöjd med resultatet. Budskapet var - de hade haft ett tufft år bakom sig. Shipping är en spännande och utmanande bransch. Som växlar snabbt och hårt mellan goda och tuffa tider. En växling lika säkert återkommande som små grodorna kring stängen på midsommarafton. Nu hade de förhoppningsvis de tuffa tiderna bakom sig.

Det som inte berörts var allvaret i rederiets situation i dagsläget. Men det fanns flera skäl att inte fördjupa sig i detta under den här middagen.

Kerstin Thomson satt och lyssnade på historierna som serverades runt bordet. Hon stortrivdes. Richard var en självklar medelpunkt. Det hon inte insåg, var att hon själv drog på sig minst lika mycket uppmärksamhet. Av tre skäl. Det ena var ett skarpt intellekt. Det andra var det faktum att hon

Ulf Ström

var redarens dotter och det tredje ett vackert ansikte med stora blå ögon inramat av ett luftigt blont hår. Med sina 26 år var hon yngst vid bordet men kände sig inte malplacerad.

Hon kom plötsligt på sig med att andäktigt sitta och lyssna på en av Richards historier och i det närmaste sitta och fånle stillsamt mot honom. Förargad på sig själv sträckte hon på sig och sade till sig själv att nu fick hon för fan skärpa sig för att inte göra sig löjlig. Men hon trivdes i hans sällskap.

Kerstin mindes då hon stötte på honom första gången. Hon var på väg för att träffa och introduceras till marknadschefen. Det var en förmiddag under påsken för 3 år sedan. Hon gick sista året på socionomlinjen och skulle varva de sista månaderna med ett praktikantjobb.

På väg till marknadsdirektören passerade hon ut genom hissen på fjärde våningen i ena ändan av mäklaravdelningen, som hon måste passera för att komma till marknadschefens rum. Detta var den del av kontoret där alla affärerna gjordes upp, fartygen och lastkontrakten slöts - koncernens affärsmässiga ledningscentral.

Mäklarna, som satt med skrivborden emot varandra i grupper om fyra i ett landskap av dataterminaler, telexmaskiner och telefoner. Skeppsmäklarna pratade i munnen på varandra, flertalet med en telefonlur i vardera handen. Engelska blandades med spanska och franska i en kakofoni av höga röster. Andra för som nackade höror från och till telexmaskinerna med meterlånga telexmeddelanden i händerna med avtalsvillkoren för avslutade affärer. I taket satt TV-monitorer uppsatta där samtliga kunde följa lastförfrågningar, oljepriser, valutakurser och andra händelser ute på världens finansmarknader, sekund för sekund. Hon gick förstummad utefter ena väggen och noterade den intensiva aktiviteten ute på golvet.

Vid frukostbordet hade Morgonekots sändningar varit fyllda med reportage kring en väpnad attack i Nordafrika. Som en hämnd för ett bombdåd mot ett diskotek i Berlin några veckor tidigare där 230 personer, mestadels amerikanska soldater på permission, hade skadats och tre dödats. Klockan 0200 lokal tid den här morgonen hade den amerikanska sjätte flottan med de tre hangarfartygen USS Saratoga, USS America och USS Coral Sea, gått upp i vind i västra Medelhavet. 14 amerikanska A6 Intruders, 12 F/A Hornet och ett flertal F14 Tomcats hade lyft med destination Tripoli och Benghazi. Planen hade uppdraget att eliminera de libyska SAM-robot ramperna längs kusten och jämna vägen för de 24 USAF FB-111 bombplan som 6 timmar tidigare lyft från baser i England.

En komplex operation som inte blev mindre utmanade därför att Frankrike vägrat att låta planen från England använda franskt luftrum. Detta ökade flygsträckan för bombplanen med 1300 sjömil. Således hade man varit tvungna att skicka i väg 28 stycken KC-10 och KC-135 tankers i förväg för att ombesörja lufttankning under flygsträckan ner till Gibraltar och Medelhavet. Klockan 03.55 på morgonen hade flygstyrkan nått målområdena i Libyen.

Operationen gick under namnet El Dorado Canyon och den amerikanske presidenten höll sin första presskonferens tillsammans med försvarsministern och den amerikanske överbefälhavaren. Tidpunkten var noggrant inplanerad samtidigt som bombplanen var på väg tillbaka mot baserna i England. Operationen mål och vapeninsatser presenterades i detalj på bästa sändningstid, strax innan de första kvällsnyheterna i USA. Bombraiden höll på i 12 minuter under vilka man fällt totalt 60 ton med laserstyrda precisionsbomber.

De tre hangarfartygen och deras respektive stödenheter, som vardera bestod av en kryssare, en robotkryssare, fyra robotjagare och fregatter och två ubåtsjaktartyg låg nu lugnt och stilla ute i Medelhavet och bara väntade på Libyens nästa drag. Flygplanen hade till dels missat sitt mål. President Khadaffi var fortfarande i livet, men presidentpalatset var jämnat med marken. CNN kunde också rapportera att hans tvååriga adoptivdotter blivit dödad i sin spjålsång av den första bombvågen.

När Kerstin Thomson kom in på kontoret klockan halv nio var det full aktivitet. TT hade kavlat ut nyheten på morgonen och reportage från CNN frossade i gråtande ögonvittnen. Någon hade sagt att för en journalist var en människa inte mer en nyhet inslagen i hud. Något som nu manifesterades av media världen över.

Oroliga sjömansfruar ringde in till personalavdelningen för att få reda på vart fartygen befann sig. Fackföreningar, försäkringsbolag, press, radio och TV likaså

I mitten på rummet såg hon en man i trettio till trettiofemårsåldern stå med blicken fokuserad på en av dataskärmarna med en telefon i vänsterhanden samtidigt som han med en kraftig röst ropade direktiv till en av fartygsoperatörerna, som vid sin terminal satt och räknade på kostnaderna för att deviera fartygen i Indiska Oceanen till Persiska Viken. Anletet var koncentrerat.

Hon hade sedan suttit inne hos marknadschefen i trekvart och fick följa aktiviteten på sambandsnivå. Den introduktion till marknadsavdelningen han schemalagt för henne fick av naturliga skäl skjutas upp. Hon frågade

om hon i stället bara kunde få sitta med och följa aktiviteterna på avdelningen. Det var helt OK. Trots att tempot var högt lyckades han ändå mellan varven förklara vad som hände och varför.

"Du förstår", sade han efter att ha avslutat ett telefonsamtal med mäklarkontoret i London, "tidigt i morse, bara någon timma efter attacken i Libyen, startade en spekulation på finans, råvaru- och shipping marknaderna i Japan att Khadaffi förmodligen inte bara skulle sitta och titta på efter det att amerikanerna förvandlat inte mindre än 5 strategiska mål och i stort set samtliga libyska luftvärnsbatterier till ökensand. Den amerikanska flottstyrkan ligger nu bara och väntar på en vedergällning från Khadaffi så att de kan få anledning slå till igen. Och med stor sannolikhet antas det att Medelhavet skall förklaras som krigszon.

"Men varför reagerar shippingmarknaderna så våldsamt", frågade hon.

"Jo, förklaras Medelhavet som krigszon stängs Suezkanalen."

"Aha", kontrade hon, "och båtarna måste ta vägen runt Sydafrika, eller hur?."

"Precis."

"Som ökar efterfrågan på tonnage", sköt hon in.

"Varför sitter jag här och förklarar", skattade han men nickade jakande. "Nåväl, enligt de simuleringar vi gått igenom nu på räknar vi med en efterfrågeökning på 30-40 %, eftersom tiden för varje resa till eller från mellan eller fjärran östern ökar avsevärt. Det här ryktet har nu farit som en tidvattensvåg över hela världen och skakat om handeln med gods och fartyg ordentligt. Hela den samlade och vakna rederivärlden är satt i "red alert" beredskap. Handeln med fartyg har avstannat helt, trots att tankfartyg så sent som igår låg packade och upplagda i rader i de norska fjordarna. Då till salu varenda en. Men så icke idag. Inte ett enda oceangående handelsfartyg. Fraktnivåerna på lasterna skjuter nu upp i taket som korkar ur skakade champagneflaskor. De traders och mäklare som är inblandade i terminshandeln med råvaror ute i världen är panikslagna. Bland de som spekulerat i kontrakt för leverans av olja, kol och spannmål om tre och sex månader fram i tiden finns det en och annan svettig panna just nu. Samtidigt kan man anta att det sitter ett antal redare runt om i världen och slickar sig om läpparna. Det är helt klart att stängs Suez-kanalen, så kommer tillgången på tonnage inte att räcka till för att täcka efterfrågan på transporter i världen. Således börjar nu de som vill ha sitt gods transporterat bjuda över varann för att få någon redare att acceptera lasten. En i grund behaglig situation för en marknadschef på ett tankrederi", avslutade han leende.

När hon till slut reste hon sig för att skaka hand och återgå till personalavdelningen två trappor ner, kolliderade hon i dörröppningen med mäklaren hos sett ståendes ute på golvet tidigare på förmiddagen. Hon höll på att tappa balansen men han fattade snabbt och bestämt tag i hennes ena överarm så att hon inte skulle stå på ändan.

"Hoppsan så det kan gå", utbrast han i det att hans anlete sprack upp i ett leende. En fullständig förvandling av det bistra ansikte hon sett 45 minuter tidigare. Det var nog leendet som gjorde det, trodde hon.

Han hade ursäktat sig, och blev sedan presenterad av marknadschefen som Richard Berg, ett av "nytillskotten" i Stockholm. Han hälsade artigt men frågade sedan genast marknadschefen om han kunde få en minut. Det var något om ett kontrakt som skulle bekräftas. Hon blev ståendes ensam och bortglömd när de utan att ta någon mer notis om henne brådsamt dök ner i kontraktsdetaljerna.

Vid ett senare tillfälle, då hon arbetade med personakterna på personalavdelningen fick hon av en händelse Richard Bergs mapp i händerna. Nyfiket gick hon igenom innehållet från pärm till pärm. Betyg, personbeskrivningar och omdömen - allt fanns där. Richard Berg hade växt upp i Bergslagen. Under gymnasietiden hade han varit ute till sjöss på somrarna. Efter gymnasiet hade läst in och tenterat av första året på sjöbefälsskolan efter 6 månader till sjöss som befälselev. Idel lovord i betygen. Omedelbart efter hade han således fått sitt första befälsjobb. Efter ytterligare ett år lyckades han komma in på sjökaptenslinjen i Stockholm och tog sin sjökaptensexamen 23 år gammal.

Sedan dess hade det gått fort. Efter två år till sjöss på rederiets tankfartyg hade han erbjudits att gå iland och vara med om uppstartandet av ett dotterbolag i Norge. Efter fyra år som befraktare, flyttade han vidare till mäklarkontoret i New York. För ett år sedan hade han återvänt till Stockholm, nu som chef för mäklaravdelningen.

"Vaddå *nytillskott*", frågade hon sig själv. Hon förstod nu att marknadschefen hade behagat skämta med henne.

Hon noterade hans civilstånd som skild. Hans far stod nämnd som hans närmaste anhörige. Inga barn. Han bodde på en adress på nedre Östermalm.

Middagen ute på Villa Pauli hade varit så utsökt man kunde önska av en massutskänkning. Och tillika kompletterats med passande viner i ett trevligt sällskap. En kombination som man aldrig kunde ta för given.

Richard lade ifrån sig dessertskeden och lutade sig nöjt tillbaka mot ryggstödet.

"I höstas så bjöd jag en kväll ut Carlos Ullua, operationschefen i Bogota, på middag i Amsterdam. Tillsammans med fyra av hans mannar. Har du träffat Carlos någon gång?", frågade Richard vänd mot Kerstin.

Kerstin skakade leende på huvudet.

"Carlo är en speciell typ. Bullrig och stor, som en "vart skall jag ställa pianot"-typ ungefär. Men en festlig prick och dessutom så till den grad amerikaniserad. Gick i skolan i Austin, Texas, och fick sig en accent som en infödd cowboy. Och med en lika stor aptit på vin, kvinnor och sång. Nåväl, jag hade lovat dom en middag och kände sedan tidigare till en liten smakfull fransk restaurang utanför Amsterdam i en by som heter Amstelveen", fortsatte Richard.

"La Cocarde?", frågade en av de andra mäklarna vid bordet.

"Ja visst, fortsatte Richard. "Där kom jag då indragandes på La Cocarde med Carlo och hans mannar. De hade redan innan fått i sig ett par rejäla Dry Martinis på hotellet. Så stämningen var hög. Annars är ju den här restaurangen ett smått sobert ställe, som till och med tillförsäkrat sig en liten stjärna i Michelin guiden. Det vi hör när vi kommer in i restaurangen är bara det dova sorlet från diskret konversation och det spröda klirret från besticken på tallrikarna och vinglas som skålar. Stillsamt och diskret. Men Carlo är ju som han är. Och vi har inte mer än satt oss till bords och fått menyn i händerna, då han med sin utpräglade Texas accent högt för alla i restaurangen utropar "Am I supposed to read this?" Menyn var enbart på franska", fortsatte Richard. "Så snabbt försökte jag översätta och samtidigt peka på menyn. Här har du förrätterna, här är fisken, köttet o.s.v. "I want a real steak", deklarerar han omedelbart och kraftfullt för de övriga gästerna. "Naturligtvis, då skall du titta här", säger jag och pekar på köträtterna. Då lägger han pannan i djupa veck tills plötsligt hela ansiktet skiner upp och han börjar vifta med hela armen. "Hey, waiter.....", ropar han med sin accent ut över hela restaurangen. Kyparen kommer farande som utskjuten ur en torpedtub. "Hey waiter", säger Mead, "I want this tornado", som han släpigt uttalar som "tornejdo" och fortsätter "that must be a hell of a steak." Kyparen nickade artigt och antecknade beställningen på ett litet anteckningsblock som han höll i handen. "How do you want it", frågade kyparen och knäppte med pennan. "Just cut the horns and wipe it in the ass, that will do", svarade Carlo bråkigt och skrattade. Nå, det han just hade beställt var ju en Tournedaux. Jag sa ingenting då, för det han fick det var ju två små sytrådullestora

köttbitar garnerade med en slank nykokt sparris och två tomatklyftor. Och ni skulle sätt hans min när den kom in på bordet. Han såg ut som en ledsen pudel som just fått smisk av matte. Efter att ha kissat på äkta mattan. Det var då jag insåg att – You can dress him up, but you can't take him out", fortsatte Richard.

Kerstin och de andra skrattade högt. Fler historier om Carlo och andra karaktärer i rederiet följde.

"Nu blev jag faktiskt sugen på lite irländskt kaffe", sa Carl efter det att middagen var avslutad. "Tror ni att man kan få sig en sådan på det här stället."

"Absolut", svarar Kerstin som plötsligt fick sig att känna sig lite som värdinna. Chefens dotter som hon var.

"Ja menar en sån där Irish Coffee utan kaffe och grädde. Jag blir så dålig utav grädde, förstår du."

"Varför då", frågade Kerstin.

"För att jag är allergisk..... mot det också"

Richard lade upp en passande förstående min och skickade en diskret blinkning mot Carl.

"Också ? Vad är du mer allergisk emot", frågade Kerstin deltagande.

"Läder."

Richard var tvungen att försiktigt vända sig bort för att inte hans ostryga mungipor skulle avslöja honom.

"År du allergisk mot läder", frågade Kerstin med höjda ögonbryn.

"Ja", svarade Carl med självömkan i rösten och tittade ner i bordet .

"Men...kan man verkligen vara allergisk mot läder" ?

"Ja, jag kan."

"Men...hur då?"

"Jo, du förstår....."

"Ja..... ?"

"Varje gång jag vaknar med skorna på. Då har jag sån urdjävlig huvudvärk. Du kan inte ana."

Kerstin stönade. Richard kunde inte hålla sig utan föll ut i ett hjärtligt skratt. Ett noll till Carl. Och hon stortrivdes. Med middagen och som Richards bordsdam. När han talade eller berättade något såså kändes det som om det var just till henne. Hon var fascinerad.

Kaffet övergick till dans. Sällskapet bröt upp från borden. De sträckte på sig och vandrade mot biblioteket och baren. Bakom dessa fanns ännu ett rum som var inrett till danslokal. Kerstin passade på att gå ut i damrummet. Richard följde med den övriga gruppen kring bordet till

biblioteket. På väg till baren kom en av receptionisterna fram emot honom och sade att ett samtal väntade på honom inne på kontoret bakom receptionen.

Då han avklarar samtalet gick han igenom den stora hallen bort mot biblioteket. Han kunde höra dansmusiken från rummet bakom biblioteket som blandades med sorlet från alla de 120 kollegorna. Enstaka skrattsalvor skallade från de spridda grupper som nu stod både i hallen och biblioteket. Stämningen var hög och förväntansfull. Cigarröken började lägga sig som en dimma i hela bottenvåningen. Alla, inklusive Richard, Carl och Kerstin, var nu precis lagom salongsberusade. Han kryssade fram genom hallen och svarade på de tillrop som riktades mot honom. Vid dörren till biblioteket mötte honom Carl med två stora konjaks kupor i händerna. Han räckte över den ena till Richard.

"Problem?", frågade Carl i det att han räckte över den ena..

"Nej, nej då, inte alls", svarade Richard och sniffade på konjaken. Han förde sedan kupan till läpparna och smakade andäktigt på innehållet.

. "Det var Mead Bernard i New York som ville ha OK på att sluta World Challenger för ett parti på 6.000 ton från Barranquilla i Colombia till Rotterdam."

"Barranquilla. Ligger inte Challenger i Coatzacoalcos i Mexico och lastar. Det måste ju vara en fyra fem dagars deviation ner till Colombia. Var det inte bråttom med Challenger till Europa."

"Jo, det var därför han ville ha ett OK. Jag sa till honom att vi accepterar mot en frakt på 200 dollar per ton."

"Phuii", visslade Carl till, "accepterar dom det är dom desperata."

"Jo", skrattade Carl, "jag bad honom checka positionerna på konkurrenterna i Lloyds List. Och det finns inte ett enda fartyg i omedelbar position förutom vår egen World Serpent som nu ligger uppe i New Orleans."

"Det låter som om någon trader sitter ordentligt i skiten. Den här lasten kommer inte att gynna deras balansräkning."

"Nej, men så är ju reglerna - Sometimes You win, sometimes You loose. Nästa gång klår dom skjortan av oss."

Han var i det ögonblicket inte ännu medveten om den kedja av händelser som nu hade satts igång i en helt annan del av världen och som, likt dominobrickor som i sitt fall obönhörligt slår ner brickan framför, var lika omöjliga att stoppa när det väl satt igång.

Medan han pratade med Carl tittade han mot baren. Han smakade igen på konjak. Där såg han Viveka Stråle, personalchefen, i ett intensivt samtal med Kerstin. Eller det såg snarare ut som om Viveka höll ett föredrag, medan Kerstin hela tiden såg sig om i rummet. Richard undrade stilla om det var någon speciell som hon sökte. Kunde det rent av vara honom. Lägg av, var nu inte löjlig, sa han till sig själv. 10 år yngre. Och dessutom redan upptagen och hederligt förlovad med en Magnus Klinga, om han inte missminde sig, en jetset grabb med burgen, om än nyrik, bakgrund. Hon var dessutom arvinge till en av Sveriges största industrimän. Och så står han själv och funderar på att ge sig på dottern. Vad skulle man säga om det.

"Jo, jag tackar. Skall ha både prinsessa och kungarike. Trots att hon till och med är upptagen. Va ?! Jo, jo ! Den där kan uppenbarligen inte skilja på mitt och ditt. Och låta hederligt folks fruntimmer vara i fred. Va ?! Barnarov, det är vad det är ! Förbannade horkarl och pedofil !!"

Nej, skärpning för tusan, lägg av. Han blev generad av sina egna tankar.

Kerstin stod och diskret skannade av biblioteket medan hon med ett halvt öra lyssnade på en halvlullig Viveka Stråle's visdom när det gällde vikten av att få människor att växa i jobbet. Ömsom kollegialt och ömsom mästande. Kerstin gav fanen i vilket. Var är han, tänkte hon. Som hans bordsdam är det förbaske mej hans plikt att bjuda upp mig först, tänkte hon.

Musikvolymen från biblioteket var högre nu. Nu spelades ett tryckarvänligt örhänge av BeeGee's från mitten av 70-talet. Samtalsnivån hade likaså stigit och Viveka fick småskrika för att göra sig hörd. Kerstin önskade att hon skulle lägga av och beställa något att dricka i stället. Just då kom en av de yngre civilekonomerna från finansavdelningen fram emot henne. Han snavade till strax innan han kom fram men återfick balansen genom att snabbt ta tag i bardisken.

"Får jag lov", fick han fram och riktade en simmig blick mot Kerstin.

Hon såg leende på honom och insåg att han tutat i sig glatt både under och efter middagen. Med Viveka framför sig tackade hon glatt ja.

Lejonet från finansavdelningen eskorterade triumferande sitt byte mot dansgolvet och trängde sig in mot mitten. Han fattade henne runt midjan och föll in i den BeeGee'ska rytmen. Han kämpade med balansen. Så hårt att Kerstin inte vågade tala med honom. Då hade han förmodligen ramlat ihop i en hög. Medan de dansade så fick hon syn på Richard vid bardisken.

Han stod och tittade åt hennes håll och han vinkade diskret men glatt då hon såg åt hans håll. Hon log tillbaka och fick den där pirrande känslan i maggropen igen.

BeeGees låten tonade ner och Kerstin tackade för dansen. Lejonet mumlade likaså fram ett tack och följde efter henne då hon kryssade fram emot baren. Bara tre meter därifrån, känner hon en lätt hand på armen. Hon vänder sig om och ser sin tidigare arbetskollega från personalavdelningen, Ronny Smedahl. Hon kom ihåg att han blivit upp över öronen förtjust i henne då hon praktiserade på personalavdelningen.

"Ska vi dansa?", frågar han lika nervöst som förväntansfullt.

"Hej Ronny, det var länge sedan. Ja, det är klart", sade hon samtidigt som hon tänkte att det fanns inget annat svar. Men kastade samtidigt en blick mot baren igen. Hon kunde inte se Richard.

Kvällen fortsatte och hon tycktes inte kunna lyckas ta sig tillbaka till baren utan att bli uppbjuden. Hade hon varit ute på lokal hade det varit en lätt match. Här var det annorlunda. Hon tyckte det var svårt, ja egentligen omöjligt, att törna ner någon. Dels för att hon var arbetskamrat men också för att hon hade svårt att hantera sin roll som kommande arvtagerska. Hon var livrädd för att uppfattas som snorkig.

Richard stod vid baren och tittade ut över vimlet i biblioteket. Han kastade då och då en blick ut mot dansgolvet och såg Kerstin ömsom buggande och ömsom tryckandes. Och det stack till lite i hjärtrakten. "Lägg av", sa han återigen till sig själv. Fyra gånger hade han gjort sig beredd att gå och bjuda upp Kerstin då musiken tystnat. Med etiketten som främsta skäl naturligtvis. Han hade alla gångerna fått avbryta sin ansatts, då en ny kavaljer dykt upp som från ingenstans och förekommit honom.

För sent upptäckte Richard att Viveka Stråle kom framseglande mot honom. Personalchef, psykolog, sött ansikte, knallröda läppar och ett långt blont hår. Alltid iförd högklackade skor som klappade ilsket på parkettgolven i korridorerna. Förr i tiden hade de spetälska klockor kring halsen – Idag har de stillettklackar, tänkte Richard uppgivet.

"Hur är det med stjärnmäklaren i kväll", frågade hon med sensuell stämma.

"Stjärnmäklaren har det bara fint", svarade han. Han kände henne väl. Hon hade börjat på rederiet som assistent till sjöpersonalchefen samtidigt som han hade börjat som styrman. Hon hade en slitsad kjol och när hon ställde sig vid bardisken kände han hur hon kom hon emot honom med bara benet.

"Är du en sådan där som aldrig bjuder upp, eller....?", frågade hon med en blinkning.

"Du om någon borde ju veta hur blygsam jag är", svarade Richard vänligt med så mycket av ett leende att han inte skulle uppfattas som oartig. *Hon är skitfull*, konstaterade han kort och gott.

"Pyttsan, kom igen och uppför dig som en karl."

Richard tänkte igenom vilka alternativ han hade. Han kom fram till två. Således frågade han henne om lov, fattade henne under armen och stegade ut på dansgolvet.

Något senare fick Kerstin syn på honom då han ledde Viveka från dansgolvet. Sedan med den kvinnliga mäklarasistenten från middagsbordet. Och sedan med en annan för henne okänd tjej. Som hon inte hade någon lust att lära känna heller.

Tillbaka i biblioteket såg Richard hur Kerstin kom gåendes mot baren. Hon torkade fukten ur panna med ovansidan av handen. Han passade på att komma henne till mötes. Han kryssade sig fram genom myllret av genomsvevtiga kollegor. När han var två meter från henne, så tittade hon hastigt åt hans håll och hon sken genast upp. Hon ändrade genast kursen och kom upp mitt framför honom. Han kände doften av hennes parfym.

"Ser att du gillar att dansa", sa hon leende men med en liten syrlig udd.

Det var packat med folk framför baren och de skuffades lätt mot varann av människorna runt omkring dom. Under ett par ögonblick kunde han lätt känna hennes mjuka och varma bröst mot framsidan på sin överarm och han kände en ilning genom kroppen.

"Det beror på med vem", svarade han skrattande.

"Ja, tydligen inte med din bordsdam i alla fall. Har mäklarkåren på det här företaget inte en tillstymmelse till vett och etikett, kontrade hon med en låtsad förargelse.

"Har ju inte fått någon chans."

"Ta den nu då. Men förresten", tillade hon och anlade en mer uppgiven uppsyn, "Jag håller på att rinna bort. Hänger Du med på en nypa frisk luft innan vi kastar oss ut på dansgolvet."

"Självklart", svarade han och lotsade henne varsamt genom trängseln framför baren.

Hon kände hans hand strax nedanför det högra skulderbladet och hon blev varm inombords. Då de passerade ut i entrén noterade Richard i ögonvrån att Viveka satt i baren. Hon läppjade på en drink medan hon följde Richard och Kerstin med blicken.

Richard öppnade den bastanta ytterdörren och den ljumma men friska och stjärnklara sommarnatten slog emot dom. Det var stilla och luktade nyklippt gräs. En stark kontrasten mot volymen och röken inne i biblioteket. De stannade båda upp och tog ett djupt andetag innan de gick ner över gräset mot sjön. Det dova dunket från dansmusiken inne i Villa Pauli avtog. Kerstin stannade upp och snubblade ofrivilligt till. Hon började känna av drinkarna från baren. Men var inte obehagligt berusad. Richard fångade snabbt upp henne och ställde sig sedan bredvid henne. Han stod så nära att han kände hennes kroppsvärme. Kerstin drog in den stilla nattluften genom näsan samtidigt som hon tittade upp på den stjärnbestrodda himlen. Han följde hennes blick.

”Ser du polstjärnan, sa han.

”Ja, vänta”, svarade hon och vred på huvudet. ”Den skall ju vara stark och ganska högt upp. Där, där tror jag”, fortsatte hon och pekade upp mot en starkt lysande himlakropp.

”Det där är en planet.”

”Hur kan du se det ?”

”Den lyser så starkt. För att solen lyser på den. Stjärnor är ju egna solar långt borta. De pulserar. Blinka lilla stjärna , du vet. Det där är Venus.”

”Hur vet du det?”

”Den lyser starkast, så den är rätt lätt att känna igen. Faktum är att den lyser så starkt att du kan se den mitt på dan i en kikare, om du vet på ett ungefär var den befinner sig. Ute till sjöss så kan man ibland bestämma positionen med både Venus och solen mitt på dagen, om inget annat funkar.

”Var är Polstjärnan då ?”, frågade hon.

”Där.”

Kerstin tittade på nytt upp mot himlavalvet.

”Vart ?”

”Ser du Karlavagnen.”

”Ja.”

”Följ linjen mellan de två bakersta stjärnorna på vagnen och förläng den uppåt så kommer du till polstjärnan där borta. Det är den starka och ensamma stjärnan som ligger bara ett stycke från Karlavagnen.

Kerstin tittade uppåt.

”Ja, där ja.”

”Och om Du fortsätter linjen förbi polstjärnan så kommer du till några stjärnor som ser ut som ett W.

”Ja.”

”Där har du Cassiopeja”, sa Richard medan de fortsatte att långsamt vandra genom den stilla sommarnatten.

”Cassiopeja. Vad betyder det?”

”Det var en grekiska drottning, som skröt med att hon var vackrast i världen. Det retade havsgudens döttrar så till den grad att de lät ett avgrundsmonster gå upp på land som förstörde allt vad den såg. Men, så offrade Cassiopeja sin dotter och då lät de sig nöja.

”Oj då. Men var det inte Vivekapeja hon hette?”, frågade hon sockersött.

”Ge dig”, svarade Richard skrattande.

”Okey då” svarade hon. ”I vilken stjärnbild är du född?”, frågade Kerstin och tittade upp mot Richard.

”Är det sant? Tror du på astrologi?”, frågade Richard tillbaka.

”Japp”, svarade hon rätt upp och ner.”

”Hur kan solsystem, atomsammanslagningar och kärnexplosioner tusentals ljusår bort över huvud taget styra över våra liv?”

”Ni killar är så rationella. Allt måste vara solklart. Eller stjärnklart om man så vill. Annars blir ni oroliga. Men låt mig gissa.”

”OK”

”Oxen.”

”Varför då?.

”Du är målmedveten, kanske till och med tjurskallig”, tillade hon med ett skratt, ”trygg, vet vad du vill, besinnar dej innan du rusar iväg. Men när du bestämt dig är det svårt att få stopp på dej. Jag tror att du är en fin familjefar.”

”Vänta lite”, svarade han med ett skratt, ”Ska man inte ha en familj för att vara familjefar?”

”OK då, men låt mig höra. Har jag inte rätt? Är du inte en oxe? frågade Kerstin vidare.

”Jodå”, sa han och skakade på huvudet. ”Och jag tror att jag vet jag vad du är.”

”Låt höra”

”Jag tror.....”, svarade han och stoppade upp. Han gjorde avsiktligt en paus. Efter en liten stund så tittade hon otåligt på honom.

”Ja?”, upprepade hon.

Jag tror..... att du vet vad du vill. Du går inte gärna i några ledband. Tar gärna till dig livets goda. Och är en ledare. Vill bestämma själv. Ibland har du svårt att välja. Att försöka baxa dig åt ett visst håll mot din vilja

skulle vara lönlöst. I sådana fall kan du bli högljudd. Så, därför tror jag att du måste var född i”, han gjorde en ny paus.

”Ja....?”, svarade hon.

”i åsnans stjärntecken. Och den ser du om du drar en linje från Cassiopeja....”

Längre kom han inte förrän han kände en rejäl näve med gräs över sig från en hopkrattad hög precis vid Kerstins fötter.

”Nej, vad i.....”, ropade han skrattande samtidigt som han duckade för ännu en näve med gräs. Han tog ett språng åt sidan. Kerstin kom efter och jagade honom ett stycke över gräset.

”Fred, fred”, ropade han och vände sig tvärt. Så tvärt att Kerstin inte kunde stanna utan hamnade snavande i hans famn.

”Oj, hoppsan så det kan gå. Börjar visst få träning i att fånga upp snavande damer”, sade han och tänkte på mötet hos marknadschefen.

”Kan så vara. Men gräset, det har du ärligt förtjänat”, svarade hon skrattande. Men hon gillade att bli uppfångad av honom.

De promenerade långsamt tillbaka till Villa Pauli. Hon hade gärna snavat i hans famn en gång till. Faktum var att hon gjorde ett seriöst försök. Men Richard fångade upp hennes armbåge. Kerstin svor för sig själv.

De kom tillbaka till huset just då bussarna som skulle forsla sällskapet tillbaka till Stockholm backade upp på gårdsplanen.

”Va, är det redan midnatt”, utbrast Kerstin.

”Ser ut som jag får bli skyldig dej den där dansen.”

”Fattas bara.”

Då de kom fram till bussarna hade redan en del av den tämligen förfriskade och smått förvirrade församlingen börjat samlas ute på gårdsplanen och Kerstin och Richard separerades från varann. Själv hade Richard en taxi väntandes utanför grindarna. Då han passerade förbi den ena bussen kände han en hand på sin axel. Han vände sig om och såg Viveka Strähle plocka bort ett grässtrå från hans högra axel.

”Visste inte att de hade lador att rulla runt i här ute”, sade hon med ett menande leende och stegade upp i bussen. Hon försvann utan att Richard fick chansen att svara. Samtidigt kom Carl Gyllenhjälms ut från huvudentrén. Han fick syn på Richard och skyndade han ifatt honom.

”Bernard ringde från New York. Challenger är slutet till 225 dollar per ton.”

”Utmärkt. Skicka kapten ett mail när du kommer hem. Här får vi inte vila på hanen. Nu kommer den gode kapten Strömgren att få visa vad han

går för. Båten måste ut från Coatzacoalcos fortare än fan. Så får operationsavdelningen ta resten med honom i morgon.”

2. Tisdagen den 24 juni

Anthony D. Buchanan, den amerikanske ambassadören i Bogota, väcktes av att telefonen ringde. Han sträckte reflexmässigt ut handen mot nattygsbordet och fattade luren. I ögonvrån såg han hur hans fru oroligt vände på sig i den andra delen av sängen. Han reste sig upp på armbågen

”Ja....?”, svarade han i en låg samtalston

”Målet har rymt.”

”När då?” Han reste sig omedelbart upp i halvsittande ställning trots att han hade vistats alltför lång tid i Colombia för att bli överraskad.

”För tjugo minuter sedan.”

”Hur vet vi det?”

”Vi snappade upp ett mobilsamtal då han ringde en säkerhetsvakt. Tung skottlossning i bakgrunden. Sedan två samtal till då han for i riktning från La Fortaleza in mot Manizales.”

”Jag kommer över.”

Buchanan's fru satte sig yrvaket upp. Också i halvsittande ställning.

”Vad är det som har hänt?”

”Inget allvarligt. Men jag måste över till ambassaden.”

Hon tittade på väckarklockan

”Kvart över fem....?”

”Jag är rädd för det. Men det är inget att oro sig för. Jag lovar.”

Han lutade sig åt sidan och gav henne en lätt kyss på kinden.

”Vi syns senare. Sov vidare nu”, viskade han.

Han steg försiktigt upp ur sängen och tassade tyst ut i badrummet.

Samtidigt låg en amerikansk-registrerad Beechcraft King Air 350 och cirklade över staden Manizales, cirka 200 km väster om Bogota, på en höjd av 25.000 fot. En höjd som gjorde det omöjligt att se eller höra det tvåmotoriga lilla planet från marken. Vilket också var syftet.

Planet var från utsidan omöjligt att skilja från vilket privat affärsflyg som helst. Men både inne i kabinen och i cockpit, skilde det sig väsentligt. I stället för de två enkelraderna med vardera tre bekväma skinnfåtöljer var denna packad med elektronisk avlyssnings- och lägesbestämningsutrustning till ett värde av hundratal miljoner kronor. Vad beträffar utseendet på planet, så avslöjade en närmare granskning ett vingspann som var cirka 20 centimeter längre än andra Beechcraftplan – för att kunna gömma de två avlyssningsantennerna. Ytterligare antenner kunde hydrauliskt skjutas ut från undersidan av planet.

Förutom de två piloterna i cockpit bemannades planet av två operatörer, som nu satt framför varsin dataskärm inkopplade till flygplanets huvuddatorsystem. I sina hörlurar kunde de zappa mellan olika frekvenser och inte bara avlyssna mobiltelefon- och radiosamtal, utan också få den som talade lokaliserad på en karta i ett fönster på dataskärmen. Noggrannheten var på mindre än hundra meter när. Och fungerade i alla väder.

Flygplanet hade en fast radiolänkförbindelse med en kommunikationscentral i Bogota. Denna gick under namnet "the mine", gruvan, och var inhyst på den översta och fönsterlösa våningen i den betonggrå och bunkerliknande amerikanska ambassaden. Denna del av den femte våningen var inredd inuti ett gigantiskt och bepansrat stålvalv för att inte bara vara avlyssningssäkert men också attentatsskyddat. Trots att centralen låg ovan jord, var namnet inte på något sätt opassande. Temperaturen inne i valvet var i paritet med den man fann i de nedersta schakten i Walesiska kolgruvor. Det arbete som utfördes där inne var lika envist som hårt och även om den var inhyst i ambassadens översta våning, så kunde verksamheten med lätthet klassas som underjordisk.

I detta valv satt fem män. Två av dem var operatörer som på dataskärmar studerade den duplicering av data som den flygande Beechcraften producerade. Resultatet av ett antal miljarder amerikanska dollar investerade i forskning och utveckling.

Av säkerhetsskäl använde kokainkartellen i Colombia GSM-telefoner för rutinsamtal. GSM-nätet valde slumpmässigt en av flera hundra frekvenser för varje mobilsamtal. Var signalen inte tillräckligt kraftig, byttes den automatiskt till en lämpligare frekvens. Även under samtalets gång. Samtidigt digitaliserades samtalet till paket av ettor och nollor. På grund av detta kunde också flera samtal sändas på samma frekvens. Paketerna blandades om vartannat och länkades inte ihop förrän i den mottagande telefonen. Således var det inte tekniskt möjligt att avlyssna ett sådant samtal. Det var åtminstone vad folk trodde.

Inne i kommunikationscentralen stod en kraftfull Craydator och bröt ner paketen av ettor och nollor. Andra datorer undersökte informationen och återskapade samtalen. Kylaggregaten jobbade för högttryck. Flera i kartellens ledning var kända och deras röster hade spelats in från tidigare mikrofonavlyssningar och okrypterade radiosamtal. Datorerna jämförde de inkomna samtalen med de tidigare röstproverna och kunde således identifiera och larma om ett samtal från en kokainkartellmedlem snappades upp. Samtidigt togs röstprover på alla de som var på andra sidan

av linjen. Registret med identifierade personer med anknytning till kartellen utökades exponentiellt.

Vid sidan om operatörerna stod gruppens chef, major Al Jacobs. Förutom den amerikanske ambassadören, Anthony D. Buchanan och CIA's stationschef i Bogota, Peter Kirby, visste få utomstående exakt vem han var eller vad han hade för uppgift. Al Jacobs var inte ens hans riktiga identitet. Det var bara en av flera han kunde ta till, understödda av kreditkort och pass. Att byta identitet var lika enkelt för honom som att byta ett par byxor. Jacobs var chef för en sektion som var en av de mest hemliga i den amerikanska armén. En högt specialiserad grupp av kommunikationsexperter som gick under namnet Falcon Eye.

USA's president hade redan för flera år sedan undertecknat ett National Security Decision Directive som förklarade att narkotikaflödet över USA's gränser betraktades som ett nationellt säkerhetshot och gav amerikanska myndigheter tillåtelse att använda amerikansk militär i kampen mot narkotikasmugglarna. Ett efterföljande direktiv gav militären befogenheter att arresterar utlänningar och föra dom till USA för rättegång. Detta var bakgrunden till att USA hade byggt upp en beredskap för att snabbt ingripa också på utländskt territorium. Det var också bakgrunden till deras påtryckningar att få den colombianska regeringen att utlämna ledarna för kokainindustrin i landet.

Problemet här var bara att det, förutom rent konstitutionella hinder, också fanns ett utbrett motstånd mot utländska trupper på colombiansk mark, speciellt amerikanska trupper. Men trots detta hade enhetens operatörer och utrustning diskret flugits in till Colombia från Panama redan för tre år sedan under ledning av den tidigare CIA chefen i Colombia, John Connor. Det första problemet hade varit att få in spaningsplanet utan att väcka någon misstanke eller uppmärksamhet. Man fick anta att till och med president Claudio Gomez, som betraktades som en USA-anhängare, skulle finna det väl magstarkt att tillåta amerikanerna att utföra villkorlös och obegränsad telefonavlyssning i landet, särskilt inte som om han själv inte hade någon möjlighet att exkludera sig från denna.

En fördel var att planet inte på något sätt var iögonenfallande. Beechcraft var ett vanligt förekommande plan i Colombia med dess oländiga terräng och vägnät som knappt var värt namnet För att förklara planets existens i Colombia satte CIA upp ett fiktivt bolag som fick namnet Falcon Aviation. Bolagets syfte var att genomföra ett flygsäkerhetsprojekt, en genomgång av Colombia's VHF Omnidirectional Range fyrrar (VOR).

Radiofyrarnas funktion var att assistera piloterna att lokalisera landningsbanan vid infygning och fanns utspridda över hela landet. Projektet gav därför Falcon Eye's piloter ett giltigt skäl att flyga praktiskt taget överallt inom landet i jakten på kokainledarna. En av dem hade redan tidigare infångats av den colombianska militären och utlämnats till USA. En annan hade, till amerikanarnas irritation, övergivit sig själv mot att ha förhandlat sig fram till immunitet mot utlämning. Och allt tydde på att verksamheten inte bara fortsatte som förr, utan dessutom expanderade. Narkotikan fullständigt vällde in över den amerikanska gränsen, i ständigt ökande volymer. Under Jacobs's ledning kartlade man nu kokainkartellens verksamhet, bit för bit, i avvaktan på ett tillfälle att kunna slå till och ta itu med problemet en gång för alla.

Jacobs satt tillsammans med Peter Kirby från CIA och Jimmy Russel, Colombiachef för Drug Enforcement Agency (DEA). De lyssnade återigen på den sista timmans inspelningar då ambassadör Anthony F. Buchanan kom in i rummet.

Han var lång och reslig med kraftiga händer likt en farmare från Texas som älskade att jaga från hästrygg på sina egna marker. I colombianernas ögon såg han ut som hjälten ur en amerikansk krigsfilm. Nyduscha och iklädd nystärkt skjorta hade han fått upp ångan genom raska steg till "The Mine." En nylig semester hade get honom en passlig solbränna. En stark kontrast till de övriga som tillbringat natten inom stålvalvets väggar.

Buchanan's karriär hade inte varit spikrak. Han var från början militär, och hade tagit värvning i flottan efter College. Han hade bland annat tjänstgjort vid ett specialförband som var föregångaren till Navy SEALs. Buchanan hade ett utbrett kontaktnät inom American Special Forces, men de härrörde mindre från hans tid inom det militära än hans år som chef för kontraterrorism inom US State Department, en befattning som innebar att han koordinerade amerikanska diplomatuppdrag och hemliga militäroperationer utanför USA.

Han hade därefter gått över på den diplomatiska banan. En bakgrund som gjorde honom som klippt och skuren för ambassadörsposten i Bogota.

Jacobs nickade mot ambassadören.

"Lyssna på det här ?", sade Jacobs och räckte honom ett par hörlurar.

Buchanan slog sig ner vid bordet mitt emot Russel och Jacobs koncentrerade sig på det inspelade samtalet.

"*Kan du höra mig*", ropade en röst på spanska. En intensiv skottlossning hördes i bakgrunden.

"Hör dig bra. Vad är det som händer ?"

"Nu sticker vi. Högsta beredskap vid tunneln."

"När ?"

"Nu. Vi är där om fem minuter."

"OK, vi är beredda."

Samtalet var slut.

"Vad i helvete är det som händer där borta ?", frågade Buchanan.

"En av våra agenter rapporterade nyss att en militärstyrka begav sig mot La Fortaleza klockan fyra i morse. Som vanligt hade de dragit samman en hel bataljon, hundratals män i lastbilar och helikoptrar. Som att jaga räv med stridsvagnar.

"Bara för att flytta målet från La Fortaleza ?", frågade Buchanan.

"Förmodligen. Vi kan knappast anklaga dem för att vara diskreta. Pådraget måste väckt upp stan med omnejd redan då de rullade ut från militärförläggningen i Envigado."

"Har vi hört något mer från målet."

"Nej, total radiotystnad."

"Vet vi säkert att han kom undan."

"Allt tyder på det. Vår agent rapporterar om kaos uppe vid La Fortaleza. Helikoptrar och ambulanser flyger in och ut hela tiden. Tyder på omfattande skadegörelse. Armén är kvar. Det sista vi hörde och såg av målet var att han var på väg in mot centrala Manizales. Sedan slogs förmodligen telefonen av. Hur han tog sig igenom arméförbanden är höljt i dunkel", avslutade Peter Kirby.

"Vad menar han med "tunneln." Finns det en underjordisk gång."

Jacobs vände sig mot sin analyschef som satt borta vid de två operatörerna.

"Joe, kör en sökning på "tunneln"

Denne slog in ett par kommandon på sin dataterminal, och en lista rullade snabbt upp på skärmen.

"Tunneln förekommer i 28 samtal från och till målet det sista halvåret.

"Skriv ut samtalen. Se om du kan få ut något mer."

Peter Kirby vände sig mot Buchanan.

"Det måste vara kod. Att tänka sig en underjordisk gång till La Fortaleza utan att vi känner till låter sanslöst. Likaså, fixarna under transporten in mot Manizales tyder på att han rör sig ovan mark."

"Det här är intressant. Allt tyder på att den colombianska regeringen har lyssnat på oss och försökt flytta målet för en senare utlämning. Men nu har

han smitit. Vore jag i president Gomez's kläder skulle jag vara bekymrad. Den tidigare terrorn i färskt minne. Jag tror att vi nu har ett läge där han äntligen kan tänka sig ett aktivt stöd från oss. Att Colombianarna inte själva kan hantera det här torde vara klart som korvspad. Ovetskapen om vem som är köpt och vem som inte är det gör det omöjligt för dem att lösa det här själva."

"Tar du kontakten med Gomez ?", frågade Peter Kirby.

"Ja. Men vi kan knappast låta påskina att vi vet mer än han själv då jag pratar med honom. Så får vi åtminstone vänta till nyheten släppts ut till media. Men det skall inte hindra oss från att vara beredda."

"Frågan är – vad säger Pentagon?", frågade Kirby.

"Där har vi ett problem. Pentagon har inte mycket till övers för det här kriget mot knarkbaronerna. Och jag är tveksam till att Benjamin Thomas, överbefälhavaren, skulle ge sig till att utmana ett sådant motstånd. Vad vi behöver är Arméns elitförband för kontraterrorism – Delta Force. Men de kommer vi tyvärr inte att få." Buchanan kände väl till den här enheten från sin tid som State Department's chef för kontraterrorism.

"Varför inte", frågade Jacobs.

"General Grindle, chefen för Armékommandot för Special Operations, var intresserad av att sätta in Delta under den förra terrorvågen. Det som fick honom att ändra sig var möjligheten att någon av hans mannar strök med. En död inom Delta skulle mana fram en undersökningskommission och potentiellt skapa en kris i Washington som inte var hanterbar."

"Vad säger colombianerna ? Utländska trupper på Colombiansk mark.", frågade Jacobs.

"Delta är tillräckligt osynliga för att inte väcka någon uppmärksamhet. Det är det jag är minst oroad över", svarade Buchanan.

"Vad är våra chanser att sätta in Delta utan att någon dödas", frågade Jimmy Russel.

"Förmodligen noll", svarade Buchanan. "Ingen av de här knarkhandlarna kommer att ge sig frivilligt. Om vi går in, då får vi antingen ta alla levande eller döda allihop."

Men Grindle hade låtit Buchanan och andra förstå att om en situation uppstod som hade rätt matchning för Delta Force – något rent, precist och att det kunde göras utan att det framkallade någon uppmärksamhet – så var han beredd att sända dom.

"Jag tror att vi kan ha en chans. Om du frågar, tror jag du får vad du ber om. Situationen är annorlunda idag."

"Vi får väl se", svarade ambassadören.

3. Fredagen den 27 juni

Kl. 12.15 Greenwich Mean Time - 13.15 svensk tid

Rödljusen vid korsningen mellan Sveavägen och Odengatan slog om till grönt. Det var högsommar och fredag den 27 juni. Stockholm City var stekande hett. Richard Berg kastade en hastig blick ut genom vindrutan på några spridda turister som sävligt lunkade fram utmed trottoarkanten där det fanns skugga. Temperaturen hade stigit över 30-graders strecket nu på eftermiddagen.

Porschemotorn spann som en mätt tiger. Richard noterade att klimatanläggningen i bilen höll kupétemperaturen på konstant 19 grader. Med händerna tog han ett stadigare tag om ratten samtidigt som han tryckte till på gasen. Hastighetsmätaren ryckte omedelbart till, synkront med varv - och oljetrycksmätaren, på instrumentpanelen. Han förnam lukten av läder från bilstolarna blandat med lukten från het asfalt som togs in av den väsande och svalkande luftströmmen från luftkonditioneringen.

Accelerationen tryckte honom bestämt mot ryggstödet medan mullrandet från de 8 cylindrarna under huven dränkte ljudet från bilstereon. Visaren på hastighetsmätaren gick omedelbart upp och stabiliserade sig på 80 km/timmen. I backspegeln kunde han se den röda SAAB 900, som vid trafikljuset stått på hans vänstersida.

Han tittade på klockan som visade på kvart över ett. Halv tre hade han ett möte med de övriga i koncernledningen. Och om en kvart en förberedande sittning med hans egna grabbar, cheferna för mäklariat och operationsavdelningen på tankdivisionen liksom marknads- och försäljningscheferna på linjediisionen. Det var lugnt, nästan ingen trafik alls. Normalt sett efter lunch var Sveavägen en lång, degigt seg bilkö som likt en fjärilslarv sakta och i korta intervall masade sig fram och stoppades upp vid de närmare 10 rödljusen som kantade Sveavägen från Norrtull till Sergels Torg. Men nu låg den praktiskt taget öde framför honom. Liket en nerlagd landningsbana. Han borde hinna precis. Trafikljuset 100 meter fram slog om till grönt och han tryckte omedvetet ner gaspedalen ett litet stycke till.

Han lutade tillbaka huvudet mot huvudstödet och såg samtidigt hur en mörkblå taxi stannade upp i det motsatta körfältet ett stycke fram vid ett oöväkat övergångsställe. Den gav företräde till en liten späd och havande kvinna med långt svallande mörkt hår och knälång mammaklänning. Med

klacklösa skor vankade hon fram som en andhona och liksom sköt den utputande magen framför sig. Hennes vänsterhand viftade ett matt tack till chauffören och hon gick ut framför taxin. Richard kände ett spontant medlidande med kvinnan som han antog led svårt i hettan.

Samtidigt kom en grön Ford Scorpio stationsvagn ilsket accelererande mot honom i vänsterfilen. I en hastighet som passerat körkortsgränsen. Den var på väg att köra om den stillastående taxin och det var uppenbart att Forden inte såg den havande kvinnan. Om det inte rörde sig om ett klockrent mordförsök. Förfärad tryckte han ner knappen till den vänstra elhissen och skrek till kvinnan att se upp. Något som kvinnan inte hade en chans att uppfatta.

Richard släppte instinktivt gaspedalen och bromsade till. Kvinnan gick med tunga steg förbi taxin och upptäckte för sent den gröna Forden. Han såg hur kvinnans axellånga, mörka hår fladdrade till när hon snabbt vred huvudet åt vänster. Hennes anlete frös till i en grimas. Munnen öppnades till ett skrik då Fordens vänsterflygel körde in i hennes sida. Hon kastades som en trasdocka i en båge upp över motorhuv. Armarna och benen var utsträckta likt en fallskärmshoppare som just slängt sig ut från ett flygplan.

Richard grimaserade till och kände hur mellangärdet knöt sig samman när han såg kvinnan slå i med full kraft likt en säck cement i biltaket med magen nedåt. Hon for studsande ner på gatan och slog bakhuvudet i den heta asfalten bakom den gröna Forden som med tjutande däck sladdade över i motsatt körfält. Richard svängde blixtnabbt över i kollektivfilen till höger och lyckades förhindra en frontalkollision med det ett och ett halvt ton grönfärgat stål som nu kom rätt emot honom. Forden brakade in i Porschens vänstra och bakre hjulhus. Han kastades åt sidan och hörde hur aluminiumplåten där bak slets isär.

Bilen stannade upp. Han slängde upp dörren och kastade sig ut mot kvinnan på gatan. Hon låg blek och livlös på rygg vid sidan av Porschen mitt ute på Sveavägen. Stående på knä lade han örat mot hennes bröstorg. Han kände en svag doft av en exklusiv parfym från hennes blus blandat med den unkna lukten av solvarm asfalt. Bröstkorgen var helt stilla. Men trots att han själv andades häftigt och trots ljudet från trafiken runt omkring kunde han höra ett svagt och ojämnt hjärtljud.

Han hade precis varit ute vid Stora Skuggan på Gärdet och ätit lunch med en gammal god vän från sjöbefälsskolan. Han hade kört in mot Norrtull och Sveavägen för att sedan kunna ta Kungsgatan ner till kontoret

och garaget vid Stureplan. Mötet med hans egna grabbar, chefsmäklarna, borde ha startat nu. Räfsten med den övriga koncernledningen började om exakt 65 minuter. Han visste ungefär vad som var att vänta, det var tämligen förutsägbart. Och det var kritiskt för honom att få de senaste siffrorna på fartygsflottans intjäning, fartygens positioner och utgångsläget för intäkterna framöver.

Hela koncernen var i gungning. Det var det här man valt att inte beröra i talet under middagen med personalen ute på Villla Pauli. Det var allvar och han var djupt delaktig i rederiets problem. Det var han som förordat investeringen i två nya tankfartyg för, i runda slängar, en och en halv miljard kronor. Shipping har alltid inneburit stora risker. Och hög risk förutsätter möjlig hög avkastning lika mycket som det kan innebära stora förluster. Han och övriga i ledningen hade spekulerat i en vändning av marknaden runt det förra årsskiftet. Det hade inte inträffat. Vilket naturligtvis inte media och förståsigpåare i största allmänhet, som vanligtvis inte hade en susning om internationell sjöfart, accepterade. De skrek nu samstämmigt som en hel ladugård med instängda grisar över de senaste två årens förluster.

Att en marknad, som genererar oerhörda vinster, inte kan fortsätta att öka vinsterna i det oändliga är en naturlag, som till och med en normalbegåvad aktieanalytiker torde förstå. Tillvaron strävar efter jämvikt. Precis som konjunktur- eller börscykler. Två motriktade krafter kämpar mot varann och får marknaden att pendla kring ett equilibrium. När det gäller börscykler är det girigheten och rädslan. I girighetsfasen drivs kursen uppåt ända tills dess att rädslan slår till – och kursen störttycker. Och det var precis vad som hänt Thomson Line. I kölvattnet på de flesta andra bolag på börsen.

Det ena fartyget, World Challenger, levererades för fyra veckor sedan. Det andra var klart för leverans om tre månader. Huvudfinansiären, Bankers Trust i New York, hade dragit örnen åt sig. För två veckor sedan hade banken meddelat rederiet att säkerheterna för lånet måste omförhandlas eftersom marknadsvärdet för de beställda fartygen halverats under det senaste året. Större delen av säkerheten för lånen låg i rederiets substansvärde – en substans som rasat proportionellt med börskursen. Inte på något sätt konstigare än då man belånar den egna villan om man behöver pengar. Men har man lånat upp till skorstenen, då finns det inte mer att ta av. Och då vill det till att inte villan sjunker i värde för då ringer det snart på dörren.

Rederiet hade två veckor på sig att skaka fram säkerheter på 750 miljoner. Tre kvarts miljard. Annars drogs lånen tillbaka. Kan man då inte skaka fram säkerheterna finns bara ett alternativ - att öka substansvärdet. Och det var bland annat det han försökt med att deviera World Challenger ned till Barranquilla. Inte så mycket för fraktintäkten i sig, den betydde ingenting i sammanhanget. Uppsidan var möjligheten att knipa kontraktet för alla dessa skeppningar under nästa år. En klart börspåverkande faktor. Men nersidan var att ett annat större kontrakt stod på spel om fartyget blev fördröjt i Barranquilla. Challenger hade en provskeppning med Tetraethylbly med sig till Europa med mycket tigha leveransdatum. Blev fartyget försenat, var provskeppningen "off spec", och kontraktet annullerat. Ett kontrakt som i sig garanterade lönsamheten på varje transatlantisk rundresa i ett år framöver. Enbart ett rykte i marknaden om att just det kontraktet var i fara skulle sänka aktiekursen ner i avgrunden. Återigen ett risktagande med hög avkastningspotential alternativt ruskig förlust.

Han hade vikt en stor del av sitt vuxna liv åt Thomson Line. Från det att han började som jungman på ett av rederiets fartyg för 20 år sedan till medlem av rederiets direktion. Något han själv knappast trott när han 16 år gammal och med darrande knän släpade upp sin kappsäck för fallrepet ombord på m/s World Serpent. Det var på den tiden när matroserna i manskapsmässen tog av maten först. Sedan lättmatroserna och sist jungman. Väl ombord hade han fått femton minuter på sig att slänga in väskan i den delade hytten, byta om till overall och ge sig ner och göra rent ett lastrum som just tömts på ett parti gristarmar fraktat i trätunnor. Hela lastrummet var nersölat med de jästa tarmresterna och han kräktes av lukten.

Det var nu många år sedan han satt fötterna under väderdäck. Från tiden med "skitmattorna" av plast i lastrummen till styrelserummens mjukare sådana av persiskt ursprung hade han arbetat hårt och han hade blivit skickligt bekräftad.

Men ville det sig nu riktigt illa kunde den här eftermiddagen innebära slutet på en lysande karriär i sjöfartsbranschen. Och framför honom låg en ökänd, medvetlös och blödande kvinna.

Han fattade mobiltelefonen i bröstfickan och såg sig hastigt omkring. En man i 70-års åldern stod passivt två meter ifrån honom och stirrade ner på den blödande kvinnan. Han kastade snabbt över telefonen till mannen som famlande fångade den i luften.

"Ring 90 000 och rekvirera en ambulans", beordrade han i samtalston och fattade försiktigt den liggande kvinnan runt huvudet.

Han kände hur det kroppsvarma och pulserande blodet tjockt flödade ner i höger handflata och ner mot handleden och skjortmanchetten. Det smetade halt och varmt kring hennes hår vilket gjorde det svårt att hålla upp huvudet. Ett krossår blödde ymnigt från pannan och bildade ett bredmaskigt flöde ner över den vänstra sidan av det bleka ansiktet. Hon var runt trettio år. Långt mörkt hår och vackra rena drag. Han gissade att hon kom från Spanien eller kanske Latinamerika. Han lade kinden intill hennes mun och kunde förnimma en svag andhämtning. Blicken svepte över hennes kropp. Den putande och gravida magen pekade rätt upp. Vänster skenben låg ut från kroppen i en praktiskt taget rät vinkel och han kunde se den nedre benpipan sticka ut ur underbenet. En mörkröd blodpöl i höjd med underlivet flöt trögt ut på asfalten under klänningen.

Den äldre mannen stod likblek och stirrade på den livlösa kvinnan. Han vände och vred nervöst på mobiltelefonen.

"Nu skall du slå 90 000 på den där telefonen och rekvirera en ambulans" repeterade han till mannen som hoppade till som om han hade fått en spark.

"Jag vet inte om jag förstår mig på en sån här riktigt", svarade mannen med bruten stämma och försökte darrande räcka tillbaka telefonen.

Richard hörde en siren på avstånd nerifrån Norrtull. En utryckningsbil hade tillkallats av någon annan åskådare. En bilmotor startades strax bakom honom. Motorn rusade upp i varv och bilen gjorde en backande rivstart ut på Sveavägen. Richard tittade upp. Föraren till den gröna Forden hade inte lämnat bilen och stod i begrepp att smita från olycksplatsen. Han kunde såvitt skönja förarens utseende. Mörkt, halvlångt, lite tovig hår, c:a 30 år. Med båda händerna runt huvudet på kvinnan kunde han inte göra annat än att memorera bilnumret. Han lade försiktigt över kvinnan i framstupa sidoläge och knäppte upp hennes bluskrage och manschetter. Hon visade inga tecken till liv. Han stod lutad över henne på alla fyra och hörde han en röst till höger om sig.

"Du. Kan du titta hit ett tag."

Richard tittade upp och stirrade rätt in i en kamera. Vinandet och klickandet från kameran talade om för honom att han nu förevigades med kvinnan under sig. En journalist i slitna jeans och T-shirt stod på knä och tog en snabb serie bilder på honom själv, kvinnan och den till dels demolerade Porschen i bakgrunden uppe på trottoaren.

Sirenerna kom närmare och han såg hur en ambulans häftigt bromsade in och stannade mitt ute på Sveavägen. De två ambulansmännen rusade ut bakom ambulansen, öppnade bakluckan och halade hastigt ut båren. När de kom rusande fram till kvinnan reste sig Richard upp och sträckte på sig. Hans skjorta var nersölad av blod på manschetterna och armarna. En polisman kom emot honom och plockade på vägen upp kvinnans handväska från asfalten. Richard berättade om händelseförloppet och gav polismannen bilnumret till den gröna Forden. De synade tillsammans skadan på den vänstra bakskärm. Den hade blivit ordentligt intryckt, men inte mer än att han kunde köra vidare. Polisen öppnade handväskan och rotade försiktigt bland innehållet med handskarna på. Han plockade upp och synade ett colombianskt pass. Richard hörde återigen vinandet och klickandet från kameran igen. Journalisten var där igen.

"Nu är det bra. Den här vägen", sa polismannen och motade bestämt journalisten från olycksplatsen mot trottoarkanten.

Innan han satte sig tillrätta bakom ratten kunde han se ambulanspersonalen i full aktivitet över kvinnan mitt ute på Sveavägen. En av dom tryckte en mask över ansiktet på henne och en annan höll i två påsar med blodplasma med armarna uppräta. Påsar som var fästade vid kvinnans underarmar med tunna slangar.

Klockan var tio i tre på eftermiddagen när Richard Berg hastigt reste sig upp från stolen. Rummet var stort som ett ordinärt vardagsrum och smakfullt inrett med massiva och mörka möbler i mahogny. Ett rymligt hörnrum på fjärde våningen i den sekelskiftesbyggnad på Stureplan som ägdes av Thomson Line. På den ena väggen, intill en 3,5 meter hög och rikt ornamenterad kakelugn, hängde en marin 1800-talsmålning av Jacob Hägg i en tung guldbladerad ram. Intill målningen hängde mässingsklockan från segelfartyget "Sophie", det första clipperfartyget som rederiet införskaffat för snart etthundrafemtio år sedan. Klockan var ordentligt ärgad och grönvit till färgen. Den hade såvitt han visste aldrig sett en putstrasa, som enligt gammal sjömanstradition förde ofärd med sig. Rederiets grundare, Carl Henrik Thomson, hade på sin tid gett instruktioner om att klockan "aldrig må putsas eller eljest rengöras annat än med av vatten fuktad trasa." En instruktion som, såvitt känt, ingen brutit sedan dess.

Han samlade bestämt ihop dokumenten i en skinnmapp framför honom på skrivbordet. Kavajen låg slängd över ryggstödet på en av de två skinnklädda besöksstolarna framför skrivbordet. Det gällde "kavaj på" när man rörde sig utanför den egna avdelningen. Han tog den i högerhanden men ångrade sig. "Nej så banne mig", tänkte han och slängde tillbaka den över stolsryggen. Ventilationen orkade inte med den dallrande hettan och de båda 2,5 meter höga fönstren som vette ut mot Stureplan var vidöppna. Det gjorde egentligen ingen skillnad förutom att bruset från trafiken utanför ökade. Han kände den fräna lukten av avgaserna i den heta och stillastående luften. Temperaturen hade stigit en bra bit över 30-graders strecket nu på eftermiddagen. Efter olyckan nere på Sveavägen hade han åkt direkt hem till lägenheten på Grevgatan, duschat och bytt kläder. Men han kände redan hur skjortan klubbade på ryggen. Annars påverkades han inte nämnvärt av värmen. Efter sin sjökaptensexamen för snart 15 år sedan hade han tillbringat flera hårdande år som sjöbefäl nere i tropikerna.

Han passerade ut i förrummet där hans sekreterare, Karin Johansson, skrivande satt vid sin PC.

"Sticker upp på övervåningen nu. Jag är tillbaka runt halvfem", sa han och passade på att ge henne ett hastigt leende.

Richard Bergs sekreterare log tillbaka och iakttog honom då han snabbt och ledigt skyndade förbi. Hade hon varit en tio femton år yngre skulle hon inte dragit sig för att lägga ut sina nät, tänkte hon. Innan hon hann svara honom ringde telefonen och hon sträckte reflexmässigt ut högerhanden mot telefonen.

Han gick med bestämda steg genom kontorslandskapet mot hissen i bortre delen av våningen, då han hörde Karin ropa efter honom.

"Carlos från Bogota på tråden."

"Jag ringer tillbaka."

"Det är viktigt säger han."

Han stannade upp och kastade ett snabbt öga på klockan. Prick tre. Han vände sig om, gick tillbaka till sekreterarens rum och tog luren ståendes vid hennes skrivbord.

"Ja ?.....Hej Carlos.....Fan, har hon inte kommit till kaj än?..... Liksom dom flesta andra oceangående fartyg i den här världen är också m/t World Challenger byggd för att klara av att det blåser. Vad är klockan hos dej nu ?Vad säger exportören, PetroCol?..... OK, nu måste vi få in fartyget till kaj direkt. Det vore fint om du kontaktade kaptenen. Du kan referera till det här samtal. Jaså, vad sa han.....OK, bra att du håller mig underrättad. Då får vi hoppas att hon strax ligger till kaj. Och du...håll

folken varma på PetroCol, vi kommer att fixa det här åt dom." Han lade på luren.

Familjen Ullua var ägare till den colombianska agenturkedjan. VD:n, Fernandez Ullua, var studentkamrat med Claudio Gomez, Colombias president, och hade kontaktnätet som rederiet behövde i landet. Carlos Ullua, äldste sonen, var en erfaren operationschef. Richard kände sig för ögonblicket lugn. Men World Challenger måste in till kaj idag, annars kunde detta vara dödsstöten för rederiet. Han slogs av det nästan orimliga i tanken att hela verksamheten var beroende av ett enda fartygsanlöp. Men så var det. Såvitt han kände till, var han än så länge ensam om vetskapen att så var fallet. Han hade fått ett tillfälle till en oerhört bra affär, bedömt oddsen och tagit risken.

Ombord fanns kapten Sjögren, rederiets flaggskeppare sedan fem år tillbaka. Ett föredöme bland de övriga i kaptensskåren. Han var rakryggad, respekterad och erfaren. Det var helt klart. Det gällde också Sjögrens "second in command", överstyrman Tom Strömberg. Han kände dem båda väl. Sjögren hade varit befälhavare då han mönstrat andre styrman ombord på World Symphony. Det han lärt sig om skickligt sjömanskap hade han gjort under just dom månaderna. Tom Strömberg var dessutom en nära vän. De hade varit kursare på Sjökapstenslinjen. Han kände sig trygg med att fartyget var i de bästa händer. Om något extraordinärt inträffat eller inträffade, så berodde det knappast på undermålig bemanning.

Richard noterade att klockan var fem minuter över tre. Det här börjar inte bra, tänkte han och försökte att samla sina tankar. De blanka hissdörrarna av rent stål öppnade sig efter det att han tryckt på hissknappen. Han gick in och tryckte på 6:e våningen. Han kände den kraftiga accelerationen och hissen förde honom snabbt de två våningarna upp. Hissdörrarna öppnade sig och han gick direkt mot styrelserummet.

Representationsvåningen var tung och tyst med väggar som andades traditioner och makt. Här fanns styrelserummet, koncernchefens eget kontor, juristavdelningen och direktionsmatsalen. Inredningen i styrelserummet var hämtat från en av rederiets tidigare passagerarfartyg, med mahognyväggar fyllda av oljeporträtt med rederiets tidigare ägare och VD:ar. Ansikten som kastade stela och bistra blickar över personerna i rummet.

De bastanta ekdörrarna till styrelserummet var vidöppna. Han passerade dörrposten och noterade att de övriga 6 personerna i ledningsgruppen redan bänkat kring den nedre halvan av det fem meter långa och högglangspolerade sammanträdesbordet. Räfsten kunde börja.

Fredag kl 14.05 GMT - 08.05 Colombiansk tid

Ett skumtäckt vågberg tornade mörkt och mäktigt upp sig framför förstäven samtidigt som en stormby fångade upp m/t World Challenger. Hon krängde våldsamt över mot babordssidan. Ljudet från det stormpiskade havet och vinden som slet i fartyget var öronbedövande. De höll på att driva upp mot reven på babordssidan.

"Larsson, se nu för helvete till att hålla dig undan. Nu drar hon."

Överstyrman Tom Strömberg skrek akteröver genom vinden, till hälften hängandes över relingen framme vid fören. Det blåste halv storm och den 38.000 ton tunga tankern World Challenger hävde sig tungt i de gigantiska grågröna brottsjöarna som kom inrullande från det Karibiska havet. Fartyget var under angöring vid anloppet till Rio Magdalena floden och Barranquilla.

Matros Sören Larsson stod bakom honom uppe på däck strax intill trossen som just halats ut till bogserbåten. Likt de övriga i besättningen var han iklädd ett orange oljeställ. Han var 1,70 hög, kraftigt byggd och stod hukande och höll sig i styrbords vinsch. Det glesa håret låg klistrat på huvudet som på en blöt katt. Ett par kraftiga ögonbryn gick ihop över en deformerad näsa. Helt genomdränkt av havsvatten hoppade han lydigt in bakom ankarspelet. Han kunde känna sältan i munnen efter vattenkaskaderna som slog över honom.

Överstyrman hivade sig upp och fattade ett stadigt tag i relingen. Vinden slet i honom och han höll sig i med vänsterhanden samtidigt som han med andra handen förde walkie-talkien till munnen och skrek:

"Bryggan från backen - båda bogserbåtarna är kopplade."

Strömberg förde walkie-talkien till örat och kunde höra ett knastrigt och metalliskt "Uppfattat" till svar från bryggan. En brottsjö slog in över förskeppet och han fattade relingen med båda händerna innan han omslöt av de våldsamma skumkaskaderna. Vattnet sög tag kring benen och han fick uppbringa alla krafter för att bli ståendes på benen. Fartygsmaskineriet hade drabbats av en blackout. Båda huvudmaskinerna hade stoppat och samtliga maskinister och motormän slet mot klockan och reven för att få igång dom igen. Kapten Sjögren hade omedelbart beordrat nödankring. Fartyget stoppades upp men ankarna fick inget ordentlig fäste i den jämna sandbotten och fartyget drev sakta ner mot bränningarna.

Bogserbåtarna, som hade legat och väntat intill den bojade farleden för att assistera till terminalen, kunde genast tillkallas och kopplas. Men

stormen gjorde det svårt att få över trossarna. Båda bogserbåtarna hade lagt sig vid fören, så nära som de vågade gå utan risk för att hävas mot fartygsstaven i den kraftiga sjön. Efter flera försök att få över en kastlina som besättningarna på bogserbåtarna kunde använda för att hala över trossarna, var de nu kopplade.

Bogserbåtarna kämpade sig igenom brottsjöarna snett förut Trots dånet från de rasande elementen kunde överstyrman Strömberg uppfatta vrålet från det rusande maskineriet på de 10.000 hästkrafter starka bogserbåtarna. De decimetertjocka polypropyléntrossarna sträcktes likt ett par gummiband mellan fartyget och bogserbåtarna. Överstyrman Strömberg hörde hur det ristade till och började knaka från pollaren snett bakom honom där den ena av trossarna var fastgjord. Trossen tajtades åt kring pollaren med kraftiga ryck. Strömberg stod bredbent och höll sig i relingen. Handskarna var genomblöta och han kände hur det ljumma vattnet i handskarna forsade mellan fingrarna när han bytte grepp. Han tittade bekymrat ut mot bogserbåtarna.

Det sved i ögonen av saltvattnet. Han skulle vilja gnugga dom men det skulle förmodligen bara förvärpa svedan. Detta såg inte bra ut. Skulle bogserbåtarna orka att hålla upp fartyget mot vinden. Skulle trossarna hålla? Frågan var i och för sig meningslös så till vida att det inte fanns något alternativ. Wires var inte tillättna på tankfartyg. Vad skulle hända om fartyget satte sig på revet? Vad händer om någon av tankarna med Tetraethylbly skulle springa läck? För honom själv och den övriga besättningen innebar det förmodligen en omedelbar död. Han kände en ilning i mellangärdet. Trossen fortsatte att tajtas till kring pollaren. Den släppte greppet med snabba och skarpa knakanden.

"Väisänen, Larsson - lägg på ett varv till kring styrbords pollare", ropade Strömberg.

De båda matroserna kunde nätt och jämnt höra ordern från överstyrman. Med vinden emot sig kunde han se hur dom pressade sig halvböjda över det hala däck , drog fram ytterligare ett par meter av trossen och lade den i en åtta kring pollaren. Trossen stoppade upp och de båda matroserna skyndade tillbaka till ankarspelet samtidigt som fartyget for ner i en vågdal. Däcket försvann under fötterna på dom och dom rasade ofrivilligt och med kraft in i ankarspelet. Båtsman som tidigare fällt de båda ankarna och nu hivade hem på slacken stod tillsammans med lättmatros Wallin intill ankarspelet och fick agera som stötfångare.

Allteftersom fartyget pressades av vinden och dessutom fortsatte att sugas ner i den passerande vågdalen spändes trossen till bogserbåtarna

ytterligare. De var nu sträckta som hårt spända fiolsträngar. Man såg hur kardelerna långsamt sträcktes ut och varenda vattendroppe i de vibrerande trossarna pressades ut. Tom höll sig i relingen och såg hur den ena bogserbåten stångade sig fram genom de sju meter höga vågbergen i ett moln av skum. Sakta började fören på fartyget dras upp mot sjöarna. Vågbergen slog in mot bogen som fritt fallande cement och fick hela skrovet att rista vid kollisionerna.

Den ena trossen knyckte till, vibrerade och knyckte till igen.

"Djävlar! Ner på däck med er", utbrast Tom akteröver genom den tjutande vinden när han hörde att den ena kardelen i trossen efter den andra brast av den enorma kraft som bogserbåten utsatte den för. Han kastade sig själv ner bakom relingen och hörde samtidigt en snärtig smäll. Trossen skakade till med ett kraftigt ryck och sekunden senare svepte den brustna trossänden vinande upp över relingen likt en stingande orm.

Han såg hur den for mot ankarspelet med enorm kraft. Matros Svensson hade ännu inte hunnit att ta skydd. Trossen träffade honom över huvudet innan trossänden for in i ankarspelet med en kraftig smäll. Svensson for bakåt och bakhuvudet slog ner mot däcksstålet med en dov duns. Den andra trossen höll fortfarande. Bogserbåten drog ner på varvtalet för att inte spränga den trossen också. Tom kunde samtidigt uppfatta hur maskinerna på den första bogserbåten varvades upp till full fart för att den omedelbart ta sig närmare fartyget och något i lä försöka få en ny tross ombord.

"Ut med en ny tross på babordssidan", skrek Tom reflexmässigt mot tre av matroserna uppe vid ankarspelet samtidigt som han balanserade sig akteröver på däckets som hävde sig upp mot ett vågberg.

Båtsman och lättmatros Wallin hade redan sprungit fram och höll fast den nerslagna matrosen på det krängande däckets. Tom såg ner på den livlösa kroppen. Ansiktet var likblekt. Huden hängde ner från högra delen av pannan ner över ansiktet och pulserande blod forsade ut, blandades med sjövattnet och rann ut över däckets. Walkie-talkien knastrade till:

"Vad i helvete är det som händer där framme. Kom.", skrek en metallisk röst i walkie-talkien.

"Matros Svensson träffades av trossen. Kom"

"Hur är det med honom. Kom."

"Medvetlös. Det ser jävligt illa ut. Vi har en ny tross på väg ut mot bogserbåten. Kom."

"Ja, se nu för helvete till att få ut den omedelbart. Annars sitter vi gott på revet om några minuter", ropade den metalliska rösten till svar.

Tom endes inte svara på något så uppenbart utan fattade matrosens huvud med båda händerna och drog upp det vänstra ögonlocket med tummen. Han förde handen under bakhuvudet men kunde inte känna någon fraktur eller något krossår. Han kastade en blick ut mot babordssidan och såg reven och klipporna ca femhundra meter längre ut. De närmade sig fortfarande.

Fredag kl. 14.05 GMT - 15.05 svensk tid

Richard steg in i styrelserummet, fattade tag i dörrvredet och stängde den massiva ekdörren efter sig. Samtliga förutom Christian Thomson tittade upp då han visade sig. Hans steg ekade i rummet när han gick fram på den bonade parketten till sin stol närmast till höger om VD-stolen. Christian Thomson, satt vid den nedre kortändan fortsatte oberört att läsa igenom ett memorandum, utan att lyfta blicken. Det var varmt och kvavt i rummet. Inga fönster var öppna och det var tyst. Richard kände spänningen i luften.

Han bad kort om ursäkt för sin sena ankomst och drog ut stolen för att sätta sig vid Christians sida. Mitt emot Richard satt Ian Thomson-Brandt, Chief Financial Officer och systerson till Christian Thomson, 43 år, oklanderligt klädd, skraddarsydd kostym, kritvit nystärkt skjorta, manschettknappar i guld av samma design som slipsnålen, en klarröd diskret mönstrad sidenslips. Han mönstrade Richard och nickade.

Christian harklade till och rätade på ryggen. Han öppnade mötet och lät respektive chef avge en lägesrapport. Den alldeles överskuggande frågan var det finansiella läget och kraven på ökade säkerheter för rederiets nybyggen. Ian Brandt redogjorde för olika möjligheter, inklusive att gå ut på öppna marknaden med ett erbjudande om en nyemission. Diskussioner hade redan startats med Bankers Trust. Fick de uppdraget, var det rimligt att de kunde skjuta på deadline för säkerheterna. Då Ian Brandt avslutat sin dragning, vändes allas blickar mot Richard.

Han satt tillbakalutad och höll en reservoar penna mellan sina händer. Han kastade en snabb blick på Christian, som kort nickade tillbaka.

”Det ser hyfsat bra ut, efter omständigheterna. Men innan jag drar läget i stort, så tänkte jag nämna en speciell affär som kan betyda en del för marknadens förtroende för oss.” Han gjorde en kort paus. ”I tisdags kväll, under personalfesten faktiskt, blev jag uppringd av en av mäklarna på New York kontoret. De hade en öppen last från Barranquilla i Colombia till Rotterdam. Det visade sig att det var en last under Petro-Col kontraktet.”

"Var det inte det kontraktet som HP Tankers snöt framför näsan på oss förra året?", frågade Ian och lät blicken svepa runt bordet.

Viveca Stråle satt mittemot Richard på stolen mellan Ian Brandt och Håkan Bergsten, chefen för juristavdelningen, och betraktade Ian nickande. Därefter vände hon sig allvarligt mot Richard.

"Precis. De hade ett fartyg, HP Serpent, i Barranquilla över helgen och skulle ta ombord två partlaster om 6.000, varav 3.500 ton kliniskt ren metanol. De sista partiet faktiskt, innan omförhandlingen av kontraktet sker nu i Juli. Men nu så går dom och blir nedtörnade. Precis innan den kritiska omförhandlingen. Tankarna hade varit för skitiga för att accepteras för lastning. En ny tankrengöring sker till kaj, men de får fortfarande inte bort Chrysote-resterna från den tidigare lasten. Och eftersom de inte hade något ersättningstonnage inom räckhåll hamnade lasten på den öppna marknaden. Jag hade att ta ställning till en möjlig risk men med möjlighet till en mirakulös utdelning. Jag erbjöd m/t World Challenger som då lastade Tetraethylbly i Mexico för Union Carbon kontraktet.

"Provskeppningen ?", frågade Christian.

"Just precis, vi hade ledig "space" för de två partierna och jag räknade med 6 dagars total deviation ner till Colombia, inklusive lastningen. Vi offererade en fraktnivå som skulle ge oss ett resultat rätt ner i fickan på ungefär en million dollar. Kunde vi kapa åt oss lasten i Colombia, skulle inte bara rundresan för World Challenger gå med plus, vi ökar betydligt våra chanser att också kunna kamma hem kontraktet från Colombia för hela nästa år."

"Rätta mig om jag har fel, men var det inte så att provskeppningen med Tetraethylbly för Union Carbon krävde direkt avsegling till Rotterdam för lossning", svarade Ian.

"Inte riktigt, kontraktet kräver en lossningsrotation "in a normal geographical order" och det är något helt annat. Med lossning inom 21 dagar. Det ger oss en veckas marginal. Således stod jag i valet att offerera, och därmed stärka våra möjligheter för att ta hem PetroCol-kontraktet vid nästa upphandling. Och likaså få in ett mindre kassabidrag på deviationen. Eller att inte offerera för att undgå risken att en fördröjning kunde äventyra samarbetet med Union Carbon."

"Men, är det klokt att äventyra Union Carbon-avtalet. Rederiets framtid står ju och faller med den här affären", frågade Ian.

"Lyckas vi få till avtalet med colombianarna så kommer marknaden att jubla. Vi återfår marknadens förtroende, aktiekursen slår i taket och problemen med säkerheter torde, om inte försvinna så i alla fall minska."

"Och om inte ?", sköt Ian in. "För pengar som motsvarar kaffekassan", fortsatte han. Han hade i onsdags morse fått ett meddelande från chefen i Barranquilla om deviationen. Och han hade kontaktat Bogota för att få detaljerna kring anlöpet. Han kände väl till den annalkande stormen utanför den Colombianska kusten.

Richard vände sig mot Ian. Han gjorde en liten konstpauz innan han svarade och noterade att Ian nu lutade sig fram över bordet med en ovanligt nöjd min.

"Det är riktigt, jag håller fullständigt med dig om att vi står och faller med Union Carbon-affären. Men frågar mig samtidigt om vi samtidigt kan utesluta alla andra affärsmöjligheter. Med PetroCol kontraktet och Union Carbon lasterna går vi i stort sett runt resultatmässigt med bara de lasterna ombord på varje rundresa. All ytterligare last blir grädde på moset och kommer att generera en oförsämd vinst på atlanttrafiken. I vilket fall, jag gjorde den bedömningen att det var värt risken. En säkerhetsutväg är att dirigera fartyget direkt till Europa utan att lasta i Colombia. Och den möjligheten har vi fortfarande. Med en deviation på maximalt fem dagars "steaming" blir deviationskostnaden ungefär 150.000 dollar. Alltså, satsa 150.000 med möjlighet att sexfaldiga insatsen d v s få in en väl månads räntebetalningar på de två nybyggna.. Och i tillägg betraktligt öka våra chanser att ta hem ett framtida gigantkontrakt. En satsning med starka odds eftersom vi schedulerar Challenger, sprillans ny och med flaggbesättning ombord.

"Var är fartyget nu", frågade Christian Thomson.

"Hon på väg in till kaj i Barranquilla" svarade Richard och noterade lättnaden i Christian Thomson's ansikte. Han såg likaså i ögonvrån hur Ian lutade sig fram som för att ta sats.

"Hur är vädersituationen utanför Colombia-kusten", frågade Ian Brandt lent.

Richard hörde larmklockor ringa. Ian visste mer än han borde.

"Det är hårt väder i området", svarade han utan att tveka. "Dock inte så hårt att inte ett av världens modernaste och sofistikerade fartyg inte kan hantera det", parerade Richard och skänkte Carlos en tacksamhetens tanke.

"Hur stor är marginalen till Rotterdam, hur länge kan Challenger bli liggandes i Barranquilla innan Union Carbon lasten betraktas som "off" ?, infogade Ian.

"Vi har två dagar på oss i Barranquilla, och kan sedan gå med ekonomifart upp till Rotterdam. Om vi blåser på vad maskineriet tål, så har vi ytterligare en dag på oss. Enligt certepartiet med PetroCol är liggetiden 24 timmar i Barranquilla och jag räknar med att hon är på väg ut i morgon kväll", svarade Richard.

Ja, det är nog fan bäst för dig, tänkte Ian. För annars har Du gjort ditt. Och då kommer jag att steka dig på det hetaste djävla spett du nånsin sett.

Då ledningsgruppsmötet avslutats bad Christian att Richard skulle följa honom till sitt arbetsrum. Christian slog sig ner bakom skrivbordet och Richard mitt emot. Efter en del inledande reflektioner kring ledningsgruppsmötet, blev Christian allvarligare.

"Jag uppskattar dina ansträngningar att förstärka likviditeten. Men jag vill bli informerad i förväg om den här typen av risktagande. OK?"

"Naturligtvis", svarade Richard.

"Bra." Christian gjorde ett litet uppehåll. "Men den egentliga anledningen till att jag ville prata med dej är att jag behöver din hjälp.

"Ja..... ?"

"Jag tänkte vara så fräck att jag skyfflar över en del ytterligare på ditt skrivbord. Framför allt när det gäller styrelsearbetet. Och nästa styrelsemöte är redan om en och en halv vecka."

"Jo, jag känner till det"

"Har du möjlighet att titta ut till Ekeby i morgon efter lunch. Så skall jag gå igenom det hela i detalj. Om det passar dej naturligtvis ?" frågade Christian.

"Helt OK."

Efter ytterligare lite småprat lämnade Richard rummet och tog trapporna ner till mäklaravdelningen.

Christian Thomson lutade sig tillbaka i stolen. Hans ansikte var bekymrat. Han tittade på det inramade fotografiet på skrivbordet. Taget för fem år sedan på Ateljé Uggle lagom till hans 55-årsdag. "Så du inte glömmer oss när du sitter på kontoret", hade hans fru skrivit på baksidan av ramen. Men utan udd. Hon var hans förtrogna vän, älskarinna och bollplank. Bilden visade både en leende Margareta och deras dotter Kerstin. Ända barn och 21 år då bilden togs. Lika urnordiskt vackra.

Bilden värmd. Hon fick aldrig något syskon. Graviditeten och förlossningen hade varit sådan att läkarna snabbt varnade för tanken på ytterligare barn.

Hans tankar återvände till nuet. Problemen hopade sig. På flera fronter. Han hade inte så lång tid på sig. 12 månader. Kanske bara 6. Bengt Jarle, hans egen läkare, liksom den växande skaran av specialister på Sophiahemmet var lite svävande på den punkten. Tumören på tjocktarmen var aggressiv, så mycket visste man. Det hade bara gått två veckor sedan den upptäckts, och en del analysvar var inte klara. Han bannade sig själv för att ha gått och mörkat symtomen alldeles för länge. Både för sig själv och Margareta. Det hade startat med lite blod i avföringen som han snabbt avfärdade som hemorrojder. Han hade inte velat oroa Margareta. I stället överraskade han henne med att ta initiativet till kvällspromenader efter middagen nere på Ekeby. Han menade att hemorrojder berodde på för mycket stillasittande. Blodspåren i avföringen kom och gick. Så kom diarréerna. Men det var inte förrän magvärken och tröttheten satte in som han drog det hela för Bengt. Sedan gick det fort. Och efter bara några dagar kom domen. Tumören hade utvecklat metastaser.

Och detta i ett ytterligt känsligt affärsclage. En framtvingad lednings- och ägarförändring var inte önskeläget då aktiekursen låg på "all time low." Eller var det kanske det. Han kunde räkna upp åtminstone ett par exempel på när så varit fallet. Men i dessa fall hade successionen varit glasklar. Redo för marknaden att lovsjunga och applådera. Men det var den inte nu.

Han såg ingen självklar kronprins eller kronprinsessa. Han utgick ifrån att det spekulerades. Han själv såg tre möjliga kandidater. Dels hans egen dotter Kerstin. Hon skulle ju ärva honom ändå så småningom. Skärpt och vacker. Hade definitivt bandbredd att ta sig an rederiet, men valt att gå sin egen bana. Höll nu på att doktorera i sociologi. Satt visserligen i styrelsen, men deltog inte i den operationella driften. Och sedan gått och förlovat sig med en fullständig odugling. En nyrik aktieklippersprätt. Även om det påstods att det fanns anrika anor, någonstans långt bort i tiden. Och det föreföll som om det var så hon ville ha det. Han försökte att förstå men hade inte lyckats.

Sedan hade han systersonen, Ian Thomson. Som varandes det ända syskonbarnet och med en karriär som gått genom alla de rätta skolorna och bankpraktikplatserna både i London och New York torde grundarbetet vara nog så gediget. 43 år gammal satt han sedan ett år tillbaka som Vice VD och CFO för koncernen. Efter utspädningen av rederiets aktier då det

börsintroducerades, satt ändå på en hyfsad andel av aktiestocken han ärvt av sin mamma. Och där tog kandidaterna med köttslig anknytning slut.

Men så var det också Richard Berg. Han hade den skärpa, ödmjukhet och kunskap som krävdes. Var kanske ingen finansexpert. Men han kunde marknaden. Hade växt upp med rederiet sedan han tog steget ut i yrkeslivet. Gått den långa vägen men med raketfart. Såg ut att kunna hantera både de anställda, kunderna och ägarna. En naturbegåvning.

Under en tid hade han försökt matcha Richard och Ian mot varann. Sattes omväxlandes på olika prov utan att de visste om det. Eller gjorde de det? Kanske Ian i sådana fall. Han kunde ana en udd av positionering där gentemot Richard. Å andra sidan var Richard inte en familjemedlem och kanske inte ens räknade med att vara med på kandidatlistan. Kanske skulle han strama upp processen genom att förklara läget för dom så att de fick möjlighet att kvalificera sig med öppna ögon. Han bestämde sig för att dryfta saken med Margareta. Hon var en klok kvinna.

Kerstin passerade vaken och receptionisten i Thomson Line's huvudentré som vinkade igenkännande när hon passerade. Hon fortsatte bort till hissarna och tryckte på "hitknappen." Nästan omedelbart gled de båda stäldörrarna isär. Ut ur hissen kommer Ian Brandt och de är på väg att kollidera.

"Det var länge sedan man såg dej. Du ser strålande ut", utbrast Ian.

"Ian?" utbrast Kerstin. "Hur är det?"

"Kan inte vara bättre. Vad gör du här?"

Kerstin blev förvånad över Ians hjärtlighet och intensitet. Hon noterade hans stirrande lite ryckiga blick. Tyckte han verkade speedad.

"Skall underteckna några fullmakter. Jag hoppas ju på att kunna resa ner till Colombia. Så snart läget tillåter", svarade Kerstin.

"Avhandlingen?"

"Precis. Men först måste jag rensa pappershögarna. Pappa sitter och väntar på mig där uppe."

"Vad skall du göra efteråt?"

"Efter avhandlingen?"

"Nej, efter att du är klar med pappershögarna."

"Hur så?"

"Skulle vara kul att få bjuda dej på middag. Det måste vara evigheter sedan."

Jo, det skall gudarna veta, tänkte Kerstin.

"Nej, det funkas inte tyvärr. Skall i väg på en tjejmiddag senare."

Han fattade henne med händerna på vardera sidan om skuldran och såg henne i ögonen. Han insöp varenda drag.

Hon blev förvånad över hans pupiller. Stora som tefat. Men nu var de i alla fall fixerade.

”Men då kan vi väl gå och ta en drink i alla fall”, svarade Ian och tog ett fastare grepp om skuldrorna.

”Väntar inte familjen på dej?”

”Det är lugnt. Dom är ute i stugan på Grinda. Låt oss kila iväg och snacka lite när du är klar med papperna.” Hans grepp släppte inte. Kerstin kände sig obehaglig till mods.

”Nej, det blir för tajt för mej. En annan gång kanske.” Hon krånglade sig ur hans grepp och tryckte på hissknappen. Dörrarna öppnade sig igen.

Han lyckades återigen fatta henne om skuldrorna.

”Men kom igen då. En liten drink. Det har du väl tid med.”

”Jag måste kila nu. Ha det bra, Ian..” Kerstin gick in i hissen och hissdörrarna slog igen. Hon lutade sig mot hissväggen och andades ut. Han är inte klok. Vad är han ute efter, tänkte hon.

Ian stod kvar och stirrade på de stängda hissdörrarna. Insåg att han tappat kontrollen och att han blivit avspisad med besked. Igen. Fan, tänkte han.

Klockan var kvart över fem då Richard Berg kom tillbaka till sitt kontor. Karins skrivbord var rent som ett nybonat golv. Dörren till hans eget arbetsrum var öppen och han gick direkt och slog sig ner i stolen bakom skrivbordet. Det låg en handskriven lapp mitt på bordsskivan:

EN ROGER PALMGREN FRÅN EXPRESSEN HAR SÖKT DEJ.
ANNARS LUGNT. HA EN SKÖN HELG. SYNS PÅ MÅNDAG /
KARIN

Richard skrynklade ihop lappen med högerhanden och slängde den i papperskorgen. Han lutade sig tillbaka och tittade ut genom fönstret som fortfarande var öppet på vid gavel. Samma hetta och lukt av avgaser från den dallrande luften utanför. Han hörde den entoniga och trumpetliknande signalen från en backande lastbil nere på Stureplan. Han slappnade av och gick igenom dagens händelser för sig själv. Olyckan nere på Sveavägen. Situationen med Challenger. Ledningsgruppsmötet. Och Vivekas apande inför Ian. Vilken är den gemensamma nämnaren, frågade han sig. Liksom

två ostar under samma kupa som ligger och tar smak av varann, verkade de alltför samspelade för att den skulle vara enbart kollegial

Richard avbröts i sina tankar av en knackning mot dörren utifrån Karins rum.

”Är någon hemma”, frågade en ljus stämma.

Richard kände direkt igen rösten.

”Kom in Kerstin.”

”Vad bra att jag hann få tag i dej”, sa Kerstin leende. Det luftiga och blonda håret svepte över axlarna då hon gick fram emot Richard.

Han reste sig omedelbart upp.

”Slå dej ner”, svarade han och pekade på besöksfåtöljerna utmed sidoväggen

”Hinner inte. Jag måste rusa”

”Tack för sistens, förresten. Vilket kalas.”

”Tack själv. Har inte haft så kul på jättelänge.” Kerstin log mot honom. ”Jag träffade just pappa. Var tvungen att signera en fullmakt”, fortsatte hon.

”Skall du resa nu?”

”Snart, hoppas jag. Och pappa nämnde att du skulle ut till Ekeby i morgon.”

”Efter lunch”

”Precis. Min bil är på verkstan, men måste plocka upp lite grejor där ute Kan inte jag få lifta med dej ut.” Hon gick fram mot Richard och tog honom lätt i vänsterarmen. Han kände hennes svala hand på sidan av den bara underarmen. Huden knöttrade sig. Han hoppades att det inte märktes. Hon doftade diskret av parfym.

”Självklart. Är det stora saker?”, svarade han och kände den mjuka handen ännu mer intensivt mot sin hud.

”Tok heller. Det är bara lite kläder. Porschen duger.” Kerstin log mot honom. ”Träffade Ian ute i hissen. Ville bjuda mig på en drink sa han”, fortsatte Kerstin. ”Har ni firat nåt?”

”Knappast. Det får nog stå för honom i så fall.”

”Jaså, på så vis. Nej, nu måste jag kila vidare. Slå mig en signal strax innan du plockar upp mej i morgon. Killevippen”, avslutade hon och svepte ut genom rummet.

Richard satte sig återigen i kontorsstolen och lutade sig igen tillbaka. Hon måste ha stått i hissen då han tog trapporna ner.

Det var lugnt och stilla ute på mäklargolvet. Bara jouten kvar som satt parallellt med New York kontoret. Han tittade bort på målningen av Jacob

Hägg. En fullriggare som majestätiskt plöjde fram i frisk vind. Var det bättre förr månnro, frågade han sig ?

Fredag kl. 14.30 GMT – 0830 Colomiansk tid

Överstyrman Tom Strömberg höll walkie-talkien i ena näven och matros Svenssons huvud i den andra.

"Pupillen reagerar på ljus, men annars ser det inte bra ut. Kan vi få ut en helikopter?" ropade Tom i till bryggan.

"Det finns inte en helikopter som klarar att landa på däck i det här vädret", svarade kaptenen med knastrande och metallisk röst. "3:e styrman kommer föröver med en bår."

Kapten Joseph Sjögren stod vid sidan om manöverplatsen och tittade förut mot det stormpiskade backdäcket 125 meter längre föröver. Regnbyar och skumkaskader från förskeppet kastades mot rutorna på bryggans förkant.

Annars var det ganska tyst på bryggan, förutom det mygglika vinandet från radarskärmarna och navigationsutrustningen. Ibland vibrerade hela skrovet till när en brottsjö slog in över fören. Fartyget krängde hårt i stormbyarna och hävde sig tungt mellan vågbergen. Han begrundade sitt tidigare beslut om att försöka gå direkt till kaj istället för att ankra upp cirka en halv timma innan huvudmaskinerna så abrupt stoppade. Det hade verkat som om vinden var i avtagande. Men när bogserbåtarna kommit ut för assistera hade byarna tagit fart igen och det blåste nu halv storm.

Fan också, å ena sidan kostar bogserbåtarna en förmögenhet att rekvirera. Och avbröt han bogseringen skulle det skrikas för det. Det var helt klart. Och det hade varit mycket skrikande om kostnaderna på den sista tiden. Likaså var det bråttom. Kancelleringsdatum för lasten skulle gå ut vid midnatt. Både operationsavdelningen och agenten Barranquilla hade jagat honom med blåslampa för att få honom att ta in fartyget till kaj innan dess.

Det var någonting här som han inte hade full insyn i. Det var helt klart. Aldrig under sin tid till sjöss hade hans beslut ombord ifrågasatts av någon iland. Likaså vore fartygets deviation ner till Colombia fullständigt bortkastad om inte fartyget kom till kaj innan certepartiets eller lastkontraktets kancelleringsstidpunkt vid midnatt. Å andra sidan var han ju ansvarig för fartygets och besättningens säkerhet. Pest eller kolera, det var bara att välja. Och det var nu bara att hoppas att matrosen inte går och dör, tänkte han. Det var i så fall solklart att hans egen tid till sjöss var slut. Hur man än vände och vred på det hela, så verkade han bara ha elände att vänta. Efter solsken kommer regn. Här hade han som rederiets

flaggskeppare nyligen fått befälet på förmodligen det dyraste och mest sofistikerade tankfartyget i världen. En kemikalietanker, ja på gränsen till ett flytande raffinaderi med kapacitet att lasta 38.000 ton. En storslagen satsning från ett av världens största rederier. Förväntningarna var höga. På rederiet, fartyget och på honom.

Han vände sig mot tredjestyrman Tore Hägg som tillsammans med lotsen satt i cockpit på bryggans förkant.

"Gå ner och ordna fram en bår. Jag ropar på 2:e styrman så får ni hjälpas åt att få Svensson till sjukhytten. Rapportera sedan läget via walkie-talkien."

"Jovisst. Det ser ut som om hon har stabiliserat sig vid sidan av farleden nu. Vi har 3 fartygslängder till revet. Vi ligger praktiskt taget still med bara den ena bogserbåten kopplad."

Tore lämnade över sin plats vid manövreringsradarn till kaptenen. Efter att ha noterat vaktbytet i loggboken gick han mot hissdörren på akterkant av bryggan.

Andrestyrman Anders Nilsson och tredjestyrman Tore Hägg ställde genomblöta ner båren med matros Svensson på durken i sjukhytten. De tog av sig sina oljeställ och torkade huvud och händer med varsin handduk. Båda andades håftigt av ansträngningen och de hjälptes åt att lossa remmarna på båren. Det hade varit besvärligt att få båren från förskeppet via kobryggan till inredningen akteröver. Men ännu besvärligare var det att i krängningarna få båren upp för lejdarna till sjukhytten.

Fartyget hade krängt hårt och de hade blivit nerdränkta av överbrytande sjö ute på däck. Svensson hade stundtals varit vid medvetande. Just nu låg han med slutna ögon och jämrade sig svagt. De hade provisoriskt lindat om en gasbinda runt huvudet för att hålla huden på den vänstra delen av pannan på plats. Båda hjälptes åt för att lyfta upp honom behandlingsbordet och få av honom oljestället. Andrestyrman fattade Walkie-talkien:

"Bryggan från sjukhytten, kom !"

"Bryggan här, kom !"

"Vi har fått in Svensson i sjukhytten nu. En hudflik på c:a 10 kvadratcentimeter hänger lös ovanför vänster ögonbryn. Han är stundtals vid medvetande. När kan vi räkna med att vara till kaj, kom."

"Dom har ännu inte fått igång maskineriet. Det lär nog dröja några timmar till innan vi är förtöjda. Nu ligger vi i alla fall säkert uppe i farleden, kom."

"OK, uppfattat. Vi tar och syr ihop honom nu. Jag återkommer när det är klart."

Samtidigt som andrestyrman pratade med bryggan hade Tore Hägg kavlat upp ärmarna och tvättat av underarmar och händer med desinfektionsvätska. Han lossade gasbindan och gjorde rent kring såret i pannan. Händerna var skakiga och rödsvullna efter kraftansträngningen med bären ute på däck. Båda styrmännen såg illa berörda ut vid åsynen av Svenssons ansikte. Det var blåaktigt, uppsvullet och sönderskrapat. Svensson vaknade till och gjorde en ansats till att lyfta huvudet och säga något. Det blev bara till ett gnälligt stön. Därefter föll huvudet tillbaka mot britsen. Andrestyrman vände sig om och gick mot dörren.

"Jag kommer om ett ögonblick", sa han när han försvann ut i korridoren. Hägg kunde höra hur en av de solida branddörrarna ute i korridoren öppnades och smällde igen med en dov duns. Förvånad stod han där och stirrade på Svenssons panna och visste inte riktigt vad han skulle ta sig till. Ett ögonblick därefter hörde han återigen branddörren ute i korridoren öppnas och slå igen. Överstyrman kom med bråda steg in i hytten med en oöppnad flaska Whiskey i höger hand. Utan att säga något skruvade han med ett klickande av korken och fattade Svensson under huvudet. Han kisade försiktigt upp mot taket.

"OK Svensson, ta nu och öppna munnen", sa Anders Nilsson.

Han hällde försiktigt i honom en skvätt och tog sedan själv ett par rejäla klunkar. Det bubblade till i flaskan ungefär som när ett baksug uppstår i en toalettstol. Han smackade och torkade sig om munnen med högerhandens ovansida. Medan han räckte över flaskan till Tore Hägg, grävde han upp nyckelknippan till medicinförrådet ur högra fickan.

Han började med att plocka fram suturnål, tråd, kompresser, två injektionssprutor, pincetter, kirurgtejp och diverse annat som han lade upp på en stålbricka. Han fattade den ena injektionssprutan och preparerade en morfininjektion. Han injicerade morfinet subkutant och sög därefter upp 40 ml med Xylocain i den andra sprutan från liten glasflaska.

Inga läkare fanns ombord på fartygen i handelsflottan. Men alla styrmän på Challenger hade sjökaptensexamen. I utbildningen ingick hälso- och sjukvård och de hade fått tillfälle att öva sig på de A-lagare som regelbundet skjutsades in för att lappas ihop på något av storstad sjukhusens akutkliniker.

"OK Tore, då kör vi. Jag bedövar först lätt runt såret med Xylocainet medan du fixar nålen och tråden. Om du sedan försöker hålla skinnet på plats så syr jag."

Tredjestyрман höll fast huden med två pincetter. Andrestyrman började sedan med att sticka nålen genom huden upp mot hårfästet. Han fick ta i ordentligt innan nålen gick igenom. Han drog försiktigt genom tråden så att inte huden skulle brista. Därefter stack han igenom hudfliken. Den var dock så seg att Tore hade problem att hålla fast den.

"Nej, men för tusan, håll nu i ordentligt annars kommer jag ju aldrig igenom", sa andrestyrman.

Första stygnet blev någorlunda bra. De hjälptes åt att knyta ihop suturen. Därefter tog dom ytterligare en rejäl klunk Whiskey, och började på andra stygnet. Efter en kvart och rejält svettiga var de klara. Sex stygn. Inte på något sett symmetriskt, men dock två på varje sida.

"Det var inte så illa pinkat. Hörru Svensson, hur mår du", ropade andrestyrman. Whiskeyn hade börjat göra verkan och han började bli smått upprymd efter det, som han ansåg, lyckade ingreppet.

"Så ta mig tusan hade en fullfjädrad kirurg kunnat göra ett tjugigare jobb. Skall vi hämta en spegel så får du se själv", fortsatte andrestyrman muntert samtidigt som han lutade sig under handfatet och tog upp en näve trassel ur en plastpåse för att torka av händerna.

I det ögonblicket så kände dom hur fartyget riste till. Ett bullrande hördes inifrån fartyget, som nu sakta började vibrera. Vibrationerna övergick till en egensvängning i fartyget som fick hela inredningen att långsamt börja gunga samtidigt som fartyget hävde sig i sjöarna.

"Ja jäklar, det verkar som maskinerna har kommit igång igen", utropade tredjestyрман. "Jag kände mig lite orolig ett tag. Där vid reven."

Svensson, som hittills hade legat helt stilla och chockat stirrat rätt upp i taket, gav ifrån sig ett gnällande ljud. Han försökte blinka. Det gick bra på det högra ögat. Det ryckte lite i det vänstra, men han kunde inte sluta det vänstra ögonlocket.

"Nej men för faan, nu har du ju sytt upp ögonlocket i ögonbrynet på honom. Han kan ju inte blinka på vänsterögat", utropade tredjestyрман.

Andrestyrman lutade sig över Svensson för att inspektera ögonlocket.

"Ähhh, det där tror jag inte är så farligt. Det är bara lite svullet. Det ger med sig efter ett tag. Får han bara lite tid på sig", svarade andrestyrman beskedligt och återvände till tvättstället.

"Men det där går ju inte an. Han kan ju skada hornhinnan om inte blinkandet fungerar. Ta bort dom där stygnen. Vi får börja om från början."

"Ähhh. Det lägger sig om en stund. Du kan ju lägga på en kompress med koksaltlösning, om det skall vara så kinkigt", kontrade andrestyrman tjurigt.

"Ta nu bort dom där stygnen så sätter vi på "butterflies" i stället, såna där plåster du vet. Så får dom hellre sy ihop det där iland."

Matros Svensson gnällde stilla och kunde inte annat än att stirra rakt upp i taket. Åtminstone med vänsterögat. De klippte upp dom sex suturererna och tejpadе ihop honom. Överstyrman tog Walkie-talkien:

"Bryggan från sjukhytten, kom."

"Bryggan här, kom."

"Vi har fixat Svensson nu. Det gick inte att sy ihop pannan på honom, så vi har tejpat istället. Resten får dom fixa iland. Kan du rekvirera en ambulans till kajen."

"OK. Hur är det med honom annars ?

"Under kontroll, tror jag. Han har fått en morfing som skulle kunna sänka ett krigsfartyg."

"Bra. Vi har fått igång båda huvudmaskinerna igen. Vi är till kaj om en timma. Jag rekvirerar ambulanstransport. Klart slut."

Matros Svensson låg blek och med slutna ögon på britsen. Ett svagt gnällande kunde höras. Tredjestyman lutade sig ner mot Svensson och tittade sedan upp mot andrestyrman. Han fortsatte att torka sig om händerna och skakade allvarligt på huvudet:

"Ja, vi har nu gjort så gott vi kan. Men han ska nog till en läkare fort som attan."

Ambassaden i Bogota**- Fredag kl. 16.30 GMT - 10.30 Colombiansk tid**

CIA's stationschef Peter Kirby satt i The Mine, och gick igenom en personlighetsprofil på Pascal Escucha. Den hade utarbetats av hans mannar på grundlag av de omfattande bandinspelningar som gjorts på ambassaden. Profilen kom med ett antal nya och intressanta slutsatser beträffande Escucha.

Baserat på dennes diskussioner med sina underlydande, advokater och familj, framstod det klart att han var en man med en viss förfining. Han hade en mörk röst och pratade mjukt. Han var artikulerad, och trots att han ibland slank in i den välkända gatuargongen från Manazilas, pratade han normalt ren och tilldels sofistikerad spanska, fri från vulgariteter, som han ibland blandade med engelska uttryck.

Escucha var omsorgsfullt artig, och verkade alltid måna om en anständig humor, även om det framstod som fullständigt klart att alla han pratade med var dödligt rädda för honom. Banden visade också klart hur brutal han kunde vara då han torterade och avrättade flera medlemmar i sin säkerhetsstyrka. I en avlyssnad konversation, spelades skriken från offren in i bakgrunden samtidigt som Escucha pratade ömt med sin fru.

Trots sin brutalitet och egocentricitet var Escucha en hängiven familjefar. Han rökte inte och drack ingen alkohol förutom sin favoritöl - Heineken - vid enstaka tillfällen. Han motionerade regelbundet och var noga med sitt utseende. Han hade gift sig 26 år gammal med den då bara 15 åriga och vackra Maria Victoria Henau och hade med henne fått två välskapta barn Juan Pablo och Marineta.. Vilket i och för sig inte hindrade honom från att ha en parallell uppsättning med konkubiner till hands, då den äktenskapliga sängen inte kändes utmanande nog. Han hade alltid haft en förkärlek för sex med unga flickor.

Hans tjänstefolk avgudade honom. Han inspirerade anställda till total uppföring. Detta var möjligt därför att han uppenbart respekterade sina underordnade och betalade dem långt utöver vad som var skäligt annorstädes. Utöver en generös lön, hade man fått fram att han försåg sitt tjänstefolk med bostad och full ersättning för deras barns utbildning. Men man antog att det inte var inte generositeten i sig som var drivkraften bakom denna vänlighet. Det var en investering i hans familjs säkerhet. Han var en extremt intelligent och kalkylerande person. Alla som var i direktkontakt med hans familj, vare sig det var uppassare, chaufförer eller tjänstefolk i gemen, kunde enkelt bli köpta av hans fiender och de inte

behandlades och betalades väl, så. "Jag kan ersätta det mesta, men jag kan aldrig ersätta min fru och mina barn", var ett citat som fanns inspelade på avlyssningsband."

Likaså framgick klart att La Fortaleza fungerat som en stat i staten. Bara överenskommelsen som sådan att låta Escucha överge sig var ett mästerstycke i dubbelspel. En man med tusentals människors blod på sina händer fick tillåtelse att förklara sig skyldig till att ha introducerat sin kusin till en man som hade arrangerat en ända skeppning med kokain. Escucha dömdes till ett fängelsestraff och skulle släppas som en fri man. Alla synder förlåtna. Alla visste att La Fortaleza inte var något fängelse. Hans medfångar var hans kumpaner. Han utövade ett suveränt inflytande över de lokala myndigheterna i Envigado och Manizales, där bygget restes. I sin ivriga strävan med att få till en överenskommelse med Escucha, hade Bogota överlåtit all auktoritet och beslutsmakt beträffande La Fortaleza till dessa lokala myndigheter.

Den nationella polisen, som hade decimerats på hundratals polisbefäl av Escuchas "sicarios", var förbjudna att komma La Fortaleza närmare än 15 kilometer. Escucha var bekymrad över att amerikanska Special Forces eller CIA enheter kunde inta La Fortaleza nerfirade från helikoptrar. Han bad därför myndigheterna att stänga lufrummet över La Fortaleza. Vilket de gjorde. Arme-posteringar besköt allt som kunde flyga i La Fortlezas närhet. Men för att ytterligare höja säkerheten lät han spänna vajrar en och en halv meter över alla horisontella ytor för att omöjliggöra en helikopterlandsättning.

Han hade regelbundna fester med sprit och droger i överflöd, skönhetsdrottningar och prostituerade. Där fanns nattklubb och vattensängar. Och han verkställde dödsdomar precis som vanligt mot de som kom i hans väg – vilket inkluderade två före detta kompanjoner som han lät tortera och avliva inom "fängelsets" väggar – enligt uppgift, upp och nerhängda med avskurna strupar som kosherslaktade djur.

Kirby blev avbruten av att ambassadör Buchanan och Jimmy Russel återkom från sitt möte med den colombianske presidenten. Jacobs anslöts sig till gruppen och de slog sig ner kring arbetsbordet i ett av sidorummen.

"Vad är det som händer", frågade Jimmy Russel.

"Det råder full storm kan man säga", svarade ambassadör Buchanan. "Från skuld och pajkastandet i regeringspalatset till den skrikande colombianska pressen. Och det kommer motstridiga rapporter varje

timma. – Escucha har infångats – Escucha har övergivit sig till myndigheterna – Escucha gömmer sig fortfarande i fängelset.”

Ambassadören briefade Jacobs och Kirby om utfallet av besöket. Claudio Gomez hade varit uppbragt av vredesmod. Han hade mottagit den ena mer uppseende rapporten efter den andra under de senaste dagarna – Angreppet mot Escuchas fängelse hade inte skett i dagsljus, som var presidentens order. Hans vice justitieminister och chefen för fängelsemyndigheten hade själva gått in utan tillåtelse. Och båda hade naturligtvis omedelbart tagits som gisslan. Fem soldater hade dödats. Fyra fängelsevakter hade skadats. Två av Escuchas kumpaner hade tillfångatagits, men nio hade försvunnit med honom. Det hade tagit mer än tre år, tusentals liv och hundratals millioner dollar – mestadels hemliga amerikanska medel – för att jaga den mordiske narkotikamiljardären till att överge sig. Och nu hade allt spolierats under bara en natt.

”Det här är inte klokt. En hel brigad, för helvete!”, utbrast Gomez. ”Och generalen tillått två regeringsföreträdare att gå in och prata med Escucha. Prata om vaddå !! För att vänligt meddela att vi nu tänker bryta överenskommelsen och flytta honom till ett ordentligt fängelse och sedan förmodligen utvisa honom? Vad inbillade de sig skulle hända ? Vilka idioter ! Vilka satans idioter!”

Ambassadören vände sig till Jacobs och Russel.

”Då vi bröt upp avslutade han med att säga - Gör vad ni kan för att ta fast Escucha. Ni får fria händer. Han hade fått nog..” Ambassadören tittade sig kring bordet. ” Så mina herrar. Vi har ett Carte Blanche.”

”Vilka medel står till vårt förfogande”, frågade Jacobs.

”Du kommer inte att tro mig. Vår begäran om assistans av Delta Force har bifallits. State Department godkände det och skickade ärendet vidare till presidenten som konfererade med överbefälhavare Benjamin Thomas. Igår instruerade han försvarsminister James Ferguson att ge oss allt vi behöver. Som i sin tur avdelat general George Joulvan, befälhavare över amerikanska armens södra militärområde i Panama, och generalmajor William F. Garrison, befälhavare över Special Operation kommandot i Forth Bragg, North Carolina att stötta oss fullt ut. En överste Bannister med mannar från Delta Force kommer att flygas ner inom de närmaste dagarna. Uppdraget har fått kodnamnet Swift Dawn.

De blev avbrutna av att en av operatörerna ropade utifrån kommunikationscentralen.

”Escucha på tråden igen. Bandet går”

”Sätt på högtalaren”, ropade Jacobs tillbaka.

Det knäppte till i en högtalare upp på väggen.

"Hur går det för er?", frågade en röst på spanska.

"Enligt plan. Men det är ett satans väder här nere. Vi räknar med en eller två dagars försening."

"Är all utrustning på plats "

"Utrustningen är inte problemet. Men vi måste skaka fram två plan och fyra piloter för målsökning. De kommer att få flyga i skift. Under måndag och tisdag skulle jag tro."

"Varför då ?"

"Målet har två alternativa rutter. Vi måste säkerställa så att vi kan förändra målområdet under resans gång."

"Det är helt OK. Du behöver inte komma upp på måndag. Däremot vill jag se dig på lunch på tisdag"

"Vart då ?"

"Du blir upplockad. Det blir tunneln igen. Väl mött."

Samtalet avslutades och operatören kom in i rummet.

"Vem var det han pratade med ?", frågade Jacobs.

"Victor Sanchez", svarade operatören.

"Var befann han sig ?"

"Det vet vi inte. Vet bara att han är utanför Beechcraftens räckvidd. Dåligt väder kan tyda på Santa Marta eller Cartagena. Vi vet att ett lågtryck rör sig längs Karibien-kusten."

"Och så den där förbannade tunneln igen. Vad är det frågan om ?", frågade Buchanan.

"Vi vet är att det inte syftar på en underjordisk gång. Förmodligen ett transportsätt."

"Var befinner han sig."

"I Envidado utanför Manazilas. Han verkar dras till sina barndomstrakter. Vi har två agenter på väg dit."

"Har vi fått närkontakt med honom ?"

"Nej. De samtal vi spelat in sedan rymningen har gjorts medan han är i rörelse. Det verkar vara ett reflexmässigt beteende."

"OK. Men nu plockar vi fram det tunga artilleriet. Så får vi se om han vill vara med och leka med de stora grabbarna."

4. Lördag den 28 juni

Kl. 14.30 GMT - 15.30 svensk tid

Richard Berg låg utsträckt i solen med ansiktet neråt på den låga och grågistna träbryggan. Näsan var alldeles vid kanten på den yttersta plankan och han kunde känna doften av saltorkat trä och tjära medan han tittade ner i det klara och grönskimrande vattnet. Det var lördag eftermiddag och 28 grader varmt i skuggan. Han kunde känna den gassande, nästan svidande varma solen över ryggen och de grå torra och grova plankerna mot magen, trots tenniströjan.

Han låg andäktigt stilla och tittade på flötet en meter ut som guppade till med jämna mellanrum. Det var praktiskt taget vindstill. Då och då kunde det komma en enstaka vindpust. Men det var mer som en uppgiven flämtning som på sin höjd fick vassruggen intill bryggan att rassla till. Han fick en känsla av att naturen hade gett upp. Nu fick värmen bara vara.

En ensam skräddare kom ryckigt simmande på vattenytan. En och en halv meter under skräddaren och det guppande flötet såg han metkroken och fem stycken abborrar som simmade runt masken som då och då slingrade till. Fiskarna simmade nyfiket runt. Han kunde urskilja de röda fenorna och den grönrandade ryggen på dom. En av abborrarna gjorde ett snabbt utfall mot masken och lyckades snappa åt sig en liten bit och flötet guppade hastigt till. Den verkade smart nog att inte hugga över för mycket. Richard var i grund lika glad för det. De var för små för att lägga i stekpannan. Och ingen katt hade dom härute. Han kände en lycka i att bara ligga där tyst och stilla. Som om han var förflyttad tillbaka till pojkåren. Samma kravlöshet, samma lukt av trä, tjära och den lite unkna och varma lukten av hav, tång och fisk.

Han hade tidigare plockat upp Kerstin. Klockan var strax efter ett när han bromsade in utanför hennes lägenhet på Grevgatan 20. Hon stod väntande på trottoaren och han hann inte stanna förrän hon öppnade bildörren och kastade sig in i framsätet.

”Tjaba. Är du nykter?”, frågade hon med ett skratt.

”Helst inte. Hur så ?

”Bakskärmen. Ser ju värre ut än när de påstår att jag backade in i ett garage med öppna bakdörr förra midsommarafton.”

”Jasså, skärmen. Ja, det var ingen höjdare.”

Richard berättade vad som hänt på Sveavägen efter det att han släppt av henne ute vid Frescati. Om kvinnan och den påkörande Forden. Och om blödningen och hennes gravida tillstånd.

"Vart förde de henne", frågade Kerstin ?

"Ingen aning, men ambulansen gav sig av från Sveavägen mot Sergels Torg. Södersjukhuset förmodligen."

"Men du, kan vi inte svänga förbi och se efter hur det är med henne. Jag menar, det blir ju ingen omväg. Och om vi kommer ut till pappa vid halv två eller halv tre spelar ju ingen större roll."

De körde Skeppsbron och vidare upp mot Renstjernasgatan och positionerade sig i bilköen i början på Ringvägen.

"Hur är det med dej då?", frågade Richard

"Bra. De ringde från kontoret nu på morgonen."

"Och ?", frågade Richard trots att han visste svaret.

"Ett telex kom från Bogota över natten och äntligen kom de med besked så att jag kan flyga ner."

"Grattis"

"I förrgår detonerade visst en bomb i en förort till Bogota. Men nu säger de att det är stabilt. Militären har tagit stan i ett järngrepp. Så nu menar dom att dom inte längre kan stoppa mig från att komma dit."

Meddelandet var ingen nyhet för honom. Efter att Kerstin hade lämnat hans kontor igår hade han ringt upp Carlos i Bogota för att få en status på Challenger. Carlos passade på att nämna sin avsikt att skicka ett telex över natten till Kerstin där han bekräftade att det nu var grönt att resa ner till Colombia. Richard höll med.

"Jag inser ju att det inte är faran över helt och hållet", sa Kerstin. "Men på nåt sätt känner jag att det är nu eller aldrig. Jag måste nu få det här avklarat. Margareta på barnhemmet därnere har väntat i månader. Är det tre eller fyra gånger som jag avbeställt resan i sista stund. Jag vet inte. Men det är alldeles för många i alla fall. Nu jädrar skall det bli av."

"Hur går det ute på universitetet då ?"

"Du, jag är nu så trött på dom. Mosshögar. Å andra sidan är alla gamla surdegar på skrivbordet borta. Det är rent som ett skinande dansgolv. Jag bjöd dom också på en marsipantårta som jag lagade till i förrgår kväll. Stort bifall"

Hon tittade ut på Stockholmstrafiken. Affärerna hade ännu inte stängt och trafiken var fortfarande tät.

"Du får ursäkt att jag hade lite bråttom igår. Hade en tid på gymmet. Jag glömde fråga vad som hände på ledningsgruppsmötet ?" fortsatte Kerstin efter en stund.

"Som väntat. Vi sitter trångt till men har möjligheten att tjäna oss en hacka på Challenger som vi devierat ner till Colombia och fyller upp med metanol för Europa. Och förhoppningsvis kan vi plocka hem Petrocol kontraktet så småningom. Om hon nu kan komma sig till Rotterdam utan vidare missöden, vill säga."

"Hur tog Christian avstickaren med Challenger ?", fortsatte Kerstin.

"Som tjuren Ferdinand då han sätter sig på biet ungefär. Nej, jag bara skojar. Han såg åtminstone samlad ut."

Han svängde av vid Södersjukhuset och kastade ett snabbt ögonkast på Kerstin. Hon var genuint intresserad av rederiets väl och ve. Och fattas bara som den arvtagarinna till imperiet som hon var. Han underskattade inte hennes engagemang. Hon hölls ajour och han mådde bra av att få prata och "bolla" med henne. Win-win för båda.

"Men har du sett på maken. En ledig parkeringsplats..... på studs", fortsatte Richard.

Richard klev vigt ur bilen och petade i fyra femkronor i parkeringsautomaten. De gick in i genom huvudentrén. Det var en hel del människor i rörelse. Många satt på bänkarna som var spridda i entrén och bara tittade på alla andra som bara tittade. Minerna var allvarliga. Flertalet var äldre. Det var ett par år sedan han satt sin fot på ett sjukhus. Förutom den årliga checken på Sohpiahemmet hade han hållit sig frisk Han slogs av hur skitigt det var. Rappningen höll på att falla från väggarna och dörrar bar spår av gamla klisterlappar och anslag. Det såg risigt ut. Han såg sig reserverat omkring. Enstaka människor stapplade till eller från Pressbyråkiosken på kryckor med ben eller fötter i präktiga gipspaket.

Kerstin och Richard gick bort till informationen. En vitrockad äldre man med glest vattenkammat hår stod och sorterade blanketter ovanpå ett grått arkivskåp. Han tog ingen notis om kön framför informationsluckan. Framför Kerstin stod en långhårig yngling i tjugooårsåldern klädd i en gråsmutsig T-shirt. Jeansen hade spruckit upp där bak och man såg kalsongerna mellan sömmarna. Han kunde inte stå still. Han kliade nervöst underarmarna med händerna samtidigt som han vaggade från sida till sida medan han kontinuerligt bytte fot. Ansiktet var blekt med mörka ringar kring de stirrande ögonen. Håret hängde i tovar ner över axlarna.

"Öh, kom hit får jag snacka mä're?" ropade han hest till mannen vid arkivskåpet två meter innanför disken. Mannen tog ingen notis om tjugoåringen.

"Öh, hör'u taski't. Kom hit, sa jag" ropade han högre denna gången samtidigt som han slog ner handflatan i disken med en smäll. Richard förde försiktigt Kerstin bakom sig samtidigt som han ställde sig rätt bakom tjugoåringen. En vakt vid utgången hade vaknat till och gick nu med myndiga steg mot informationsluckan. Mannen vid arkivskåpet gjorde fortfarande ingen min av att ta notis om tjugoåringen.

"Fan's djävlar" skrek nu tjugoåringen till samtidigt som han snabbt drog tillbaka högerhanden för att måtta ett knytnävsslag mot glaset som omgav disken. Han hann inte mer än föra armen i höjd med axeln, då Richard hastigt greppade honom likt ett skruvstöd om handleden. Vakten som var fem meter bort, tog ett skutt framåt som om benmuskulaturen exploderat under honom. Han kastade sig fram mot tjugoåringen samtidigt som en annan vakt dök upp från ingen stans. Och i stort sett samtidigt hade båda vakterna övermannat tjugoåringen och Richard hoppade smidigt bakåt för att inte bli neddragen i fallet.

Det tog vakterna mindre än en halv minut att neutralisera grabben och få honom på benen så att de kunde leda ut honom.

Den vitrockade äldre mannen bakom disken hade nu ställt sig vid luckan och spanade bort mot vakterna och tjugoåringen.

"Djäfta knarkarpack", muttrade mannen för sig själv med en sydländsk brytning.

Richard frågade efter vägen till akuten. Det var bara att följa den gröna linjen i golvet fram till apoteket. Därefter var det röd streckad linje som gällde.

Väl ditkomna frågade de efter den trafikskadade Den stressade sköterskan bakom patientdisken svarade kort att hon just gått på. Men en av de jourhavande läkarna varit på avdelningen hela dagen. Richard och Kerstin bads att sitta ner i väntrummet eftersom han var upptagen med en patient.

Rummet var halvfullt. Tiotalet människor däribland en zigenarfamilj bestående av mor, far, en förmodad moster och morbror, en mormor och familjens sjukling, ett febersjukt barn, satt utmed väggarna och väntade på sin tur. Zigenarfamiljen var inbegripen i en hätsk diskussion på finska. Ljudnivån var hög och gesterna stora. Ett skådespel i sig.

Efter en kvart kom en glasögonprydd läkare, med en pennfylld bröstficka och ett stetoskop slarvigt nerstucket i rockfickan. Han tittade över väntrummet.

"Richard Berg?", sa han och fångade Richard med blicken.

"Ja, det är jag", svarade Richard och reste sig.

"Kan ni följa mej", fortsatte den glasögonprydda läkaren jäktat.

De passerade en svängdörr och följde en lång korridor. "Ni frågade om en trafikskadad. Känner ni henne?" fortsatte läkaren.

"Nej. Men jag såg olyckan och tänkte åka förbi för att se hur det var med henne."

"Jasså, på det viset. Jo, hon kom in här vid halvtvåtiden. Medvetslös. Inre blödningar. Och vi vet inte vem det är."

"Hon hade passet med sig", sade Richard.

"Förvisso. Men det var falskt"

"Hur vet ni det."

"Det var vad polisen sa"

Väl inkomna på intensivvårdsavdelningen berättade läkaren att kvinnan hade befunnit sig i koma då hon anlände. De hade omedelbart satt igång förlossningen. Barnet var en liten pojke på 750 gram. Föreståndaren visade dem kuvösen med lilla barnet. Det var inte större än att det lätt skulle kunna rymmas i en handflata. Och det var vid liv.

Väl ute på Ekeby körde de upp och parkerade på gårdsplanen framför huvudentrén. Dörrarna stod öppna och Richard hade inte hunnit stiga ur bilen förrän han fick syn på Margareta, Kerstins mamma, i dörröppningen. Hon var lika chickt klädd som alltid. Tenniströja med scarf och matchande byxor. Håret välordnat. Diskret makeup. Margareta tog ett par snabba steg ned för trappen mellan pelarna och kom dom till mötes ute på grusplanen.

"Vad kul att se dej igen, Richard", sade hon och sträckte kinden upp mot honom.

Han böjde sig lätt och kysste henne på båda kinderna.

"Detsamma. Vad du ser stilig ut", svarade han och fattade mjukt hennes överarmar med båda händerna..

"Äsch då. Säger du till alla förstås, din narr", svarade hon med ett skratt."

Efter hälsnings- och artighetsfraserna gick de in i den väldiga hallen. Margareta förde dom rätt in i salongen och fram till ett litet servringsbord med en karaff fylld med en klarröd dryck med isbitar i. Bredvid stod ett halvdussin spröda små kristallglas.

”Är det Greta’s hallonsaft?”, sade Kerstin leende.

”Ni måste smaka den. Hon kokade den i går på bären från trädgårdslandet. De är tidiga i år. Det måste vara värmen”, fortsatte hon. ”Ni har aldrig smakat dess like. Jag lovar.”

Richard passade på att se sig omkring. Salongen var stor och ljus som det anstod en 1700-tals herrgård. Gustavianska möbler och stora öppna ytor. Solen sken in mellan de spröjsade fönstren mot terrasen på husets baksida. Han kunde se havet nedanför parken. En flygel stod i ena hörnet av en antik persiska matta som var stor som en badmintonplan. Han undrade om det var Kerstin som trakterade flygeln.

Efter att ha druckit upp sin saft sa Kerstin att garderoberna väntade. Hon försvann upp på övervåningen.

”Är det nu säkert nere i Colombia?”, frågade Margareta då Kerstin försvunnit och lade handen på Rickards handled. Försiktigt för att inte glaset i Richards hand skulle skvimpas ut någon saft på mattan.

”Vi räknar med det. Och Kerstin är ju en vaken tjej.”

”Ja, men man kan inte vara nog försiktig. Men jag litar på dej Richard. Du har sån ordning på allt”, sa Margareta och klappade försiktigt med handen

Greta visade sig mellan spegeldörrarna till matsalen.

”Önskas något”, frågade hon.

”Ånej, det är så bra så. Och ungdomarna är fullständigt överförtjusta i fru Gretas saft. Det kommer nog att behövas fyllas på lite senare.”

Husfrun log och försvann lika snabbt och tyst som hon kom.

”Christian sitter inne i biblioteket och väntar på dej. Han har varit lite trött nu på morgonen. Det kommer att pigga upp honom att få ett manfolk att språka med.”

”Har han blivit dålig?”, frågade Richard. Han drack upp det sista ur saftglaset.”

”Nejdå, bara jobbar för mycket. Det hjälper inte hur jag tjarar på honom. Men seså, skynda sig nu. Han vet att du är här.”

De hade gått igenom förberedelserna för styrelsemötet då Christian föreslog att de skulle förflytta flyttade sig till rökrummet. De slog sig bekvämt ned i varsin fåtölj. Christian lyfte locket på cigarrlådan mellan dom.

”Ursäktar du....”, frågade Christian och tittade upp över läsglasögonen.

”Absolut.”

Christian noppade omsorgsfullt cigarren.

”Vet du Richard. Jag känner mig inte helt på topp.”

”Berätta.”

”Nja, det är väl inte så mycket att berätta.” Christian gjorde ett litet uppehåll och passade på att fylla munnen med cigarrök. Han blåste sakta ut den.

”Det är väl bara så att åldern börjar ta ut sin rätt”, fortsatte han.

”Du underskattar dej själv. Vi är flera som kämpar med att hålla ditt tempo.”

”Jag vet inte det ja”, skrockade Christian. ”Men faktum är att jag skulle vilja be dej om ännu en tjänst.”

”Ja ?.”

”Så här är det – Jag och Margareta har blivit inbjudna att äta middag med den Colombianske ambassadören, Eduardo de la Joya, och hans familj. I morron kväll ute i Djursholm. Jag tackade ja för flera veckor sedan. Men jag känner nu att jag skulle vilja tillbringa helgen här nere på Ekeby. Det är ju ett litet projekt att ge sig upp. Övernattning i lägenheten i stan. Och så har jag en tillställning på Måndag kväll. Och då är vi inte tillbaka här nere igen förrän på tisdag kväll.”

Richard kunde gissa sig till resten. Han kunde se Östersjöns horisont genom fönstren från där han satt. Det var en fantastisk sommardag. Fjärden låg blank och himmelsblå. Inget seglarväder, men att dra ut med motorbåten var helrätt. Hans lillebror med fru var i Stockholm och hade lånat båten. Planen var att han skulle plockas upp i Stavnäs vid sjutiden i kväll. Middag i morgon kväll betydde att han fick ge sig tillbaka till stan lite tidigare på eftermiddagen.

”Har du träffat ambassadörens son, Marcos” ?, fortsatte Christian.

”Helt flyktigt. För ett par år sedan. Innan han blev marknadschef på Flota Mercante Gran Colombiana. Då jobbade han som skeppsmäklare i London. Kommer han också ?

”Med fru. Och han är en helt ny spelare för oss. Jämnårig med dig skulle jag tro. Sågs vara en rejäl kille. I vilket fall så tänkte jag att du kunde vara intresserad av att få träffa honom. Han är förmodligen lika angelägen av att få träffa dig. Och jag är övertygad om att du och Kerstin klarar av att representera rederiet och familjen väl så bra. Mej och Margareta förutan.”

”Kerstin ? Var är Magnus ?, frågade Richard förvånat.

”Vad tror du ? Ute i Sandhamn förstås. Och firar Gotland runt.”

”Men det gjorde de väl tidigare i veckan.”

”Jojo. Men nu skall de visst segla över båten till något jippo i Tallin och fortsätta suppa skallen av sig. Jag förstår mig inte på grabben, om jag skall vara ärlig.”

Richard vaknade upp.

”Har du pratat med Kerstin?”

”Oh jaddå. I morse.”

Richard var förbluffad. Varför hade hon inte sagt något i bilen ?

”Och hon är med på noterna?”

”Jodå, varför skulle hon inte vara det?.”

Då Richard lämnat och stängt dörren bakom sig förblev Christian sittandes. Han slog sedan handflatorna i fåtöljen, reste sig och gick fram till sherryskåpet. Det börjar arta sig tänkte han. Han var inte säker på saken beträffande Richard. Inte vad beträffar Kerstin heller för den delen. Men en sak var han alldeles stensäker på. Magnus Klinga var en sprätt och en skitstövel. Avlad av nyrika föräldrar som lyckats spoliera all plikt och heder i grabben. Trots genomgången Lundsberg och sedan Handels. Aktieklipperi och ett liv i sus och dus bevars. Han kunde inte förstå att Kerstin inte genomskådade grabben. Socionom och halvpsykolog som hon var. Flänga runt Europa med diverse jetset-patrask kunde nog imponera till en början. Men det var väl knappast något som fostrade en plikttrogen familjefar. Något som Gud förbjode vore omöjligt att föra på tal. Här måste naturen få sköta sitt. Det insåg han ju fuller väl. Och kunde han hjälpa till att skjuta den där Klinga åt sidan så vore det inte bara en välgärning mot Kerstin. Det kunde också lösa frågan om successionen. Och en fortsatt skicklig kontroll av ägandet i rederiet. Han kände förtroende för Richard. Han hade praktiskt taget bestämt sig beträffande successionen. Oavsett om han lyckades sopa den där Klinga av banan eller inte. Fast det var ju Margaretas idé. Efter att ha suttit i går kväll och lagt alla korten på bordet. Han tog ett djupt andetag och andades ut långsamt. Han kände sig lättare till sinnes, på gränsen till lite upprymd.

Richard gick ut i hallen och tog den bastanta trappan upp till övervåningen i långa steg. Han kände huset utan och innan. Från hallen och allrummet på övervåningen tog han den västra korridoren ner till Kerstins hörnrum. Han hörde slammer av kartonger långt innan han kom fram.

Kerstin stog bland travar av kartonger och högar av kläder. Richard stannade abrupt innanför dörren då han såg Kerstin från sidan iförd enbart en midjekort T-shirt och trosor.

”Hur går det för dej ?”

”Vad tror du om dom här?”, svarade Kerstin glatt. ”Är dom inte läckra?” fortsatte hon ironiskt och fattade ett par koboltblå läderbyxor, höll dom framför midjan och vickade på höfterna i sidled.

Richard blev generad. Han fick koncentrera sig på att inte stirra på vare sig den nakna midjan eller bröstet som spände inna för T-shirten.

”Eller passar den här kanske?” sa hon med ett leende och satte en rosa basker på huvudet.

”På dej passar vad som helst”, svarade Richard. Eller utan vad som helst, tänkte han för sig själv.

”När måste du vara tillbaka till stan?”

”Det är lugnt”

”Får jag en kvart?”, sa hon och började hastigt trava kläder på sängen. Hon såg frågande på honom.

”Absolut”, sade han och översatte den direkt till en timma. Åtminstone.

”Du är en stjärna”, sa hon och log.

”Jag finns nere på bryggan”, svarade Richard.

På väg ner till bryggan upptäckte han ett metspö och en spade intill sjöboden. Han satte spaden i den torra jorden på skuggsidan av boden och hittade ett par små men fullt dugliga maskar. Han gick ut på bryggan, agnade och slängde i kroken och lade sig ner på magen med hakan på ovan sidan av händerna. Ögonen var precis utanför kanten på den yttersta plankan och han kunde se på skådespelet kring kroken från första parkett. Han drog in ett djupt andetag av den heta sommarluften och kände nu också doften av nyslaget gräs. Det luktade barndom och äventyr. Säkert hade en halvtimme gått då en broms började surra ilsket kring huvudet. Han sträckte på nacken och slog med ena handen bort den. Då såg han Kerstin komma ner från herrgården.

Han lade sig åt sidan på höger armbåge med handflatan mot kinden så att han kunde se henne komma ner mot bryggan. Hon bar en bricka med två kaffekoppar.

Hon hade en knälång bomullsklänning. Håret fladdrade bakåt när hon steg ut på bryggan med lätta steg. Den där Magnus Klinga kan skatta sig lycklig, tänkte han.

Kerstin satte sig leende och lätt andfådd mitt emot Richard ute på bryggan.

”Såja, nu är det i stort sett färdigpackat. Lite kompletteringar i stan bara, så skall det vara klart.”

”När flyger du ner?”

"På tisdag morgon. Med BA's morgonflyg via London. Det skall bli skönt att nu äntligen få det här gjort. Även om jag kommer att sakna sommaren hemma."

"Det kommer fler."

"Men du kanske kan komma ner och hälsa på. Planerar du nån Colombiaresa?"

Richard blev ställd. Var detta en invit eller? Han såg på henne från sidan. Hon tittade fortsatt ut mot havet.

"Kanske det. Om inte annat så för att se att du sköter dig", svarade han med ett skratt. Han kände sig fortsatt förvirrad. Om detta var en invit kunde han i grund inte se hur någonting skulle kunna hålla honom därifrån.

Han visste inte då hur rätt men samtidigt fel han skulle komma att få.

5. Söndag den 29 juni

Landgång - kl 01.30 GMT – Lördag kl. 18.30 Colombiansk tid

Fyra timmar efter det att bogserbåten akteröver var kopplad hade de legat förtöjda till kaj. Stormen hade inte avtagit i stryka och terminalen hade stängt alla last- och lossningsoperationer. Under dagen hade sjök av korrigerad plåt, träd och buskar farit genom luften och all aktivitet nere vid terminalen hade avstannat. Det sista beskedet var att lastningen inte skulle kunna starta förrän tidigast söndag eftermiddag i avvaktan på bättre väder.

Lättmatros Wallin stod framför spegeln och gned in brylkräm i håret. Det sved till av krämen i handflatorna som var röda och uppsvållda efter hanteringen av trossarna under förtöjningen under gårdagen. Han hade kastat av sig de dyngvåta handskarna när fartyget närmade sig tankterminalen. Han fick skylla sig själv.

Han kammade sig omsorgsfullt genom håret. Det var lördag och klockan var sju på kvällen. Hela manskapsgänget skulle iland och äta en bit mat. Han kände en lätt träningsverk i kroppen efter förtöjningen vid kemikalieterminalen i Barranquilla. Nyduschad och med landgångskläderna på kände han sig ändå pigg och upplagd för en helkväll.

Han kastade en sista blick i spegeln. Inte illa. Ren nystruken kortärmad skjorta, svarta nitade jeans och ett par läderboots. Acneutslagen som täckte större delen av ansiktet syntes mindre nu än vad de brukade göra eftersom den senaste veckan i Mexikanska Golfen och Karibiska sjön hade gett honom en lätt solbränna. Var det lite halvdunkel syntes de nog inte alls. Vad månne kvällen bjuda på.

Han kände sig uppklädd som om han skulle gå på fint kalas. Tidigare under kvällen hade han varit uppe hos telegrafisten och växlat in 100 US dollar i Colombianska pesos. En hel förmögenhet i Colombia, tänkte han. Men så ta mej faan jag är en snål jävel. I kväll skall jag ha kul, tänkte han. Det var nästan en månad sen han var iland och nu var det dags att fåsläppa loss. Han tog näven med pesos och tryckte ner dom i jeansfickan och gick mot hyttgårren. Men så tvekade han och gick tillbaka och satte sig på kojen.

Det var första gången han var i Sydamerika och han hade hört hur det kunde gå till iland. Det var nog bäst att sprida lite på pengarna. Wallin tog upp pengarna igen och skalade av hälften av sedelbunten. Drog av sig högra skon och knölade ner pengarna innanför strumpan under hålfoten.

Han krånglade tillbaka foten i skon och kände efter. Det skavde under hålfoten. Men det skulle nog ge sig. Bättre med lite skav och kunna känna sig säker än risken att bli av med hela sedelbunt, tänkte han.

Han reste sig upp, gick lätt haltande mot dörren men stannade upp vid dörren till toaletten. Wallin böjde sig ner under handfatet, fattade necessären och tog upp ett öppet paket med black-jack kondomer som han kilade ner i bakfickan. Vem vet, tänkte han, kanske blir det mer än bara festa ikväll. Har man kondomerna med så är man ju säker, man vet ju aldrig här nere. Men det skall vara en riktig familjeflicka den här gången. Inte nåt sånt där luder. Nej det skall tusan en ståtlig viking betala för ett ligg. Inte den här gången i alla fall. Nu jädrar Barranquilla, here I come, tänkte han uppspelt. Han öppnade hyttddörren och gick bort mot dagrummet.

Wallin hörde Beach Boys musiken från stereon i dagrummet redan ute i korridoren. När han passerade dörröppningen såg han att hela manskapsgänget redan hade slagit sig ner kring ett av borden. Två flaskor Smirnoff stod öppnade och mer än halvtomma på bordsskivan. Och ett flak med Coca-Cola låg intill nere på durken.

"Du Wallin, har du polerat upp den nu'rå. Skall det bli nåt fett på sylen ikväll" ropade motorman Eriksson.

Hela manskapsgänget garvade högt. Också lättmatros Pia Engdahl, som inte tillhörde de som skulle gå iland. Hon satt gränsle över en stol med armbågarna på ryggstödet och iklädd en orange overall. Hon hade en Coca-Cola burk i högerhanden. På overallsryggen stod det "Deck crew" med stora blå bokstäver. Engdahl hade självmant tagit på sig att gå stopptörn under natten och kolla förtöjningarna ombord. Hon visste sedan tidigare att det som Barranquilla kunde erbjuda av nöjen, det hade hon som svensk tjej ingen glädje av. Vad det gällde nivån på konversationen i dagrummet så var hon härdad. Hon hade inga svårigheter att delta i skämten, om än aldrig så grova.

"Äh, lägg av", svarade lättmatros Wallin medan ansiktet fick en blodröd rodnad. Han gick fram emot bordet med vodka flaskorna, lätt haltande på den preparerade höger foten.

"Eller.....blir det någon som skall få snaska lite kotte ikväll, Wallin", fortsatte Eriksson lent.

Wallin blev ännu rödare i ansiktet, böjde sig ner och fattade ena vodka flaskan och log generat när han försiktigt hällde upp ett glas.

"Hur är det med din kotte då, det är väl ingen som för sitt liv skulle vilja snaska på den", ropade Pia Engqvist tillbaka mot Eriksson.

"Hörrödu lättmatrosen, passa're nu så du inte får smisk på den där lilla delen som du både sitter på och tänker med, svarade Ericsson.

"När satt jag på huvudet sist, sa Pia.

"Satt på vilket huvud menar du - Skall vi prata om det här och nu. Nä nu börjar det bli för snuskigt för mej", kontrade Eriksson och ett nytt asgarv skallade i dagrummet.

"Men du Pia, nu vet jag varför tjejer har en hjärncell mer än en ko?", fortsatte han.

"Du är ju inte riktigt klok", ropade Pia skrattande tillbaka.

"Jo, förstår du, det är den hjärncellen som ser till att tjejerna inte går omkring och skiter i hela köket", fortsatte Eriksson medan grabbarna tjöt av skratt. Också Pia skrattade med. Hon kände nu grabbarna tillräckligt för att inte ta illa vid sig av något som kunde betraktas som lite banal vardagspoesi ombord.

De var uppspelta som småbarn. Alla hade de stått och gjort sig granna för kvällen och lukten av rakvatten, brylkräm och pomada låg tung i dagrummet. Samtliga utom Pia Engdahl var nyduschade och iklädda nystrukna kortärmade skjortor.

Ytterligare en flaska Vodka och Bacardi korkades upp.

"Vet du vad det är för en skillnad på en polska och ett bowlingklot", ropade Larsson.

"Nej", svarade Wallin.

"Jo, bowling klotet har bara plats för tre fingrar", svarade Eriksson.

Wallin skrattade generat. Matros Larsson kostade på sig ett ansträngt leende.

"Du ser ju ut som en dödgrävare i nyllet. Förresten, har ni hört den där historien om de två obducenterna", frågade Larsson vänt mot de övriga.

"Nää, kom igen Larsson", ropade en ur gruppen.

"Jo, två obducenter satt på bårhuset och käkade medhavd lunch i kanten. Med en halv macka i munnen säger den ene till den andre:

"Igår vet du, så såg jag nåt märkligt"

"Jasså, vadå", frågade den andre.

"Jo, jag obducerade en ung kvinna och....ja hon hade en klitoris förstår du....ja, den var som en saltgurka."

"Va, var den så stor?"

"Nej, men lika salt", svarade den andre.

Grabbarna skrattade.

"Fy shaatan vilken historia", ropade matros Väisänen på sjungande finlandssvenska med ett garv, "Du är ju hopplös"

"Men du Wallin", fortsatte Eriksson som hade kommit i högform, "du har väl kådisarna med dej, annars har du alla chanser att få dig en riktig hästdrypare, vet du."

" Njae, vi får väl se", svarade Wallin lågmält.

" Vet du förresten vad ett riktigt rodeo-skjut är för nåt ?"

"Jaäääeej....., det har jag nog aldrig hört talas om", svarade Wallin på långsam småländska.

"Jo det skall du prova ikväll. Då gör du så här. Men då för du absolut inte använda några kådisar, förstår du. Sätt på tjejen bakifrån. Och när du är i full gång, så luta dig fram. Fatta ett rejält tag i båda öronen på henne. Och så viskar du *..Du...jag har aids....* Sen är det bara att hålla sig fast....."

De övriga tjöt av skratt. Matros Eriksson lutade sig fram mot Bacardi buteljen, vätte av stolen och hamnade med ansiktet ner bland Coca Cola burkarna som skramlande rullade ut över durken. Grabbarna var gott preparerade.

"Nej, nu drar vi iland", ropade matros Larsson medan Ericsson kravlade sig upp från durken.

Gänget gick ut på däck och regnet och den ljumma stormvinden slog dom i ansiktet. De stapplade på rad nerför fallrepet till kajen. De orange neonstrålkastarna sken dramatiskt upp fartygssidan och man kunde på håll höra stöjet från sjömännen som gick iland.

"Du Ericsson", skrek en av motormännen genom vinden. "Gå inte där och stappla som en gammal kärring. Se till att få lite fart så vi kommer iland någon gång."

Ericsson stannade upp och vände sig upp mot fallrepet

"Sa'ru nåt eller sket du", skrek han till svar.

Gruppen på 10 personer småsprang hukande upp mot vaktkuren vid grinden till raffinaderiet. Dyblöta samlade dom ihop sig under ett litet tak av korrigerad plåt som smälde i blåsten. Alla var genomblöta. Så fort dom samlat sig kom en kortväxt och satt Colombianare gåendes mot dom med snabba steg. Han höll en tidning ovanpå huvudet som skydd för regnet.

"Nice senoritas, nice senoritas yes..... ?", ropade han på bruten engelska,

"Vad säger ni grabbar, ska vi hänga med den här eller....?" ropade Ericsson till de övriga.

"Ja, för fan, kom igen nu - nu är det bråttom", svarade Larsson.

"Si, claro", svarade Ericsson colombianaren. "Vamos para la casa de putas."

Colombianaren visslade till och strålkastarna på två bilar en femtio meter därifrån tändes upp. Motorerna mullrade igång och två gamla amerikanare från tidigt sextital, en blå och en chock-rosa, rullade fram med mullrande motorer.

Gruppen delade sig och skyndade ut genom regnet till de väntade bilarna. Colombianaren kastade sig själv in i framsätet på den rosa bilen som stod först. Bilarna gav sig av och körde den slingriga och gropiga vägen in mot Barranquilla. Efter att de försvunnit bakom den första kurvan, tändes billyktorna på ytterligare bil som stått parkerad ett stycke bort och diskret skymd av ett buskage. Bilen startade motorn, gav sig iväg efter de två första och försvann i mörkret bakom den första kurvan.

Vägen hade ingen belysning utan låg helt mörk framför dom. Lättmatros Wallin satt på det glatta och galonklädda framsätet som mer liknade en soffa, mellan Colombianaren och den rökande chauffören.

Alla sidorutor i bilen var öppna. Eller rättare sagt, det existerade inga sidorutor. Inte heller fönstervevarna existerade. De hade slitits bort för länge sedan och istället gapade ett svart hål in i den galonklädda dörrsidan. Den ljumma och fuktiga stormvinden drog genom bilen och vindrutetorkarna orkade knappt med att fösa undan regnet från framrutan. Radion spelade latinamerikansk salsa på hög volym och han kunde känna suget och pulsen i de intensiva latinamerikanska rytmerna.

Ibland kunde han se hur ljuskäglorna från framlyktorna gungande och spökliskt svepte över jungelvegetationen. Han gungade i takt med bilens mjuka skumpande på den håliga vägen. Ibland for ett av framdäcken ner i ett hål på vägen och en kaskad av grumligt vatten blandade sig med det ihållande regnvattnet på framrutan.

Han spanade upprymd och förväntansfullt framåt. Hittills hade han inte sett någonting förutom mörker. Inte heller några mötande bilar. Ibland svepte en lövad gren med ett rasslande in genom högra sidorutan och stänkte ner passagerarna, när chauffören vårdslöst svängde ut mot vägkanten för att väja för något hål i vägen. Det gjorde nu ingen större skillnad. De hade varit dyngblöta redan när de kastade sig in i bilen.

Då och då skymtade han en gigantisk reklamskylt vid vägkanten som var uppsatt på något som liknade trevåningshöga byggnadsställningar. De var inte belysta men han kunde se att det måste vara reklam för något spritmärke, kanske Bacardi eller Smirnoff.

Efter en halvtimmas körning kunde han se en del skjul ut med vägen. Bilen saktade farten och tog av mellan två skjul in på en liten sidoväg. En

hund började skälla när bilen passerade skjulen. Efter ett hundratal meter öppnade sig en gårdsplan där det låg ett T-format och nedgången tvåvåningshus av trä.

Huset var omgivet av lummiga akaciebuskar och hade en lång veranda med tioalet dörrar utmed ena väggen. Den pastellgröna träfasaden var glättigt upplyst av röda, blå och gula glödlampor i ett snöre som gungade kraftigt i den hårda vinden. De båda bilarna stannade till framför verandan och motorerna stängdes av. En intensiv salsa rytm hördes från husets inre. Det verkade vara tidernas drag där inne.

Då de kastade sig ut i regnet slog en av dörrarna bakom verandan upp och en lättklädd tjej med en tajt kort-kort klänning trippade snabbt och på sylvassa klackar bort mot den lite större huvuddörren. Ovanför dörren hängde en planka där det stod "Casa Verde" målat med spretig vitfärg. Flickan försvann in genom dörren och efter ett ögonblick kunde man höra hur volymen på musiken ökade. Grabbarna rusade från bilarna mot entrén.

"Är det här diskoteket du pratade om", ropade Wallin till Eriksson.

"Det kan du ge dig fan på. Familjeflickor och sjuksköterskor allihopa", svarade Eriksson skrattande tillbaka.

Wallin kom in sist genom dörren. Det rädde nästan fullständigt mörker där inne och rummet dränktes av musik på högsta volym. Han såg en bardisk långt ner i ena hörnet av rummet, upplyst av ytterligare färgglada glödlampor i rött grönt och blått. Han blev smått förvånad då han tittade sig omkring.

Lokalen var stor nog att rymma hundratalet gäster. Förutom bardisken nere i hörnet fanns en öppen plats mitt i rummet. Runt om den öppna platsen grupperade sig tioalet små bord med fyra till sex pinnstolar kring varje. Vid ett av borden satt fem flickor som omsorgsfullt målade sina läppar eller ägnade sig åt manikyr. Borta vid bardisken satt ytterligare fem stycken på höga barstolar. Det var allt. Lokalen såg helt öde ut.

Grabbarna stannade innanför entrédörren och kikade sig omkring och skakade av sig regnvattnet.

"Kom igen nu grabbar, låt oss beställa något att dricka", ropade Eriksson genom ljudmattan av latinamerikanska trumpetor och rytminstrument.

De gick fram till ett av borden närmast bardisken. Eriksson satte sig och vinkade till sig en av servitörerna.

"Una butella Bacardi y tres butellas Coca-Cola, por favor", ropade Eriksson till kyparen och sökte uppskattande blickar från de övriga grabbarna. Men de hade redan fixerat blickarna på de fem tjejerna vid

bardisken. Ögonkast utväxlades och inom tio sekunder hade alla fem tjejkarna rest sig från sina stolar och gått fram emot grabbarnas bord.

Främst gick en slankbenad negress med blonderat hår. Hennes läppar var flouroceraande röda. Hon hade redan spanat in Wallin och drog ut en stol från ett intilliggande bord. Hon slog sig ner tätt intill Wallin och lade den välmanikurerade handen rätt ovanpå Wallins skrev.

"Hola, mi amor, qué es su nombre – vad heter du ?", viskade hon hest i hans öra.

Wallin satte sig blixtnabbt upprätt. Han blev rak i ryggen som om han hade svält ett svärd. Han kastade en nervös blick på Eriksson.

"Är det verkligen familjeflickor det här", skrek han genom oväsendet från högtalarna.

"Jajamen, varenda en av dom", ropade Ericsson tillbaka med en sidoblinkning till de övriga runt bordet.

"Qué es su nombre, mi novio - what is Your name ?" frågade hon igen.

Wallin vände sig mot flickan -

"My name is Robert. What is your name?" sa han på haltande engelska med en alldeles otvetydig svensk brytning.

Hon lutade sig mot hans huvud och viskade något i hans öra. Han sken upp med hela ansiktet. Hon lade båda armarna om hans hals och gav honom en lång kyss. Wallin ropade till sig en kypare och beställde en Tom Collins till bordsdamen. Hon förde på nytt ena handen till hans skrev och började massera honom över gylfen.

" What hospital do you work at ?", fortsatte han att fråga.

Hon tittade oförstående på honom.

"What hospital do youtrabacha ?" försökte han igen.

Hon kastade en snabb blick mot Eriksson, som föreföll vara veteranen i gruppen. Han blinkade i smyg, och hon sken upp.

" Ahhhh, trabachar", svarade hon. "Trabacho aquí, here in Barranquilla", sa hon med ett bländvitt leende och svepte ut med handen.

" Du Eriksson, vilka tjejer. Dom svenska brudarna kan slänga sig i väggen", skrek Wallin.

En motorman intill Wallin hade en tjej med långt utslaget hår i knät. Han hade redan hållt i sig två rejäla glas med Bacardi, försiktigt utspädda med en slatt Coca Cola. Nu började han dock halsa rätt ur flaskan och började få svårt för att prata. De av saliv glänsande och genomblöta läpparna rörde sig, det kom en del konstiga ljud från strupen blandat med osammanhängande svenska ord, men det gick inte förstå vad han sa.

Tjejen i knät såg på honom och nickade deltagande på passande ställen. Efter en stund gjorde han försök till att resa sig. Han fattade tag med båda händerna i bordsskivan, men hade trots detta svårt att komma upp på benen. Hans bordsdam ställde sig bredbent på sina stilletklackade skor bakom honom, fattade honom under armhålorna och hjälpte honom upp. Med stapplande gång vinglade han sedan ut förbi bardisken till toaletten.

Musiken spelade för högttryck, och ytterligare några gäster hade kommit in i lokalen. Vid ett av borden satt tre Colombianare tysta och tillbakalutade med varsin drink. De åsåg intresserat skådespelet vid svenskarnas bord. Också flera flickor hade dykt upp som från ingenstans. Plötsligt var dom bara där.

Eriksson behövde också gå ut och lätta på trycket efter en stund. Snett bakom bardisken låg toalettdörren. Han gick fram och kände på dörrvredet. Låst. Han ställde sig intill dörren och vrålade -

"Engström, öppna nu för helvete. Det är fler som behöver slå en drill." Han lade örat intill dörren. Fortfarande inget svar. Han fattade tag med båda händerna i handtaget och försökte ruska upp dörren. Det gick inte. Han började desperat titta sig omkring. Intill toalettdörren stod en papperskorg. Han öppnade då resolut gylfen och pinkade rätt ner i korgen. Den var gjord av flätad bast. Strax började en pöl bildas på golvet och en rännil rann bort mot bardisken. Men det noterade aldrig Eriksson.

Han vände sig återigen mot toalettdörren och ropade på Engström. Då han inte fick något svar den här gången heller, gick han tillbaka ett par steg och tog sats. Han rusade sedan fram och sparkade upp dörren med högerfoten. Han blev ståendes i dörröppningen och bara stirrade. Hastigt vände han sig om och rusade ut till de övriga.

"Kom grabbar, så skall ni få se nåt", ropade Eriksson glatt. Gänget tittade upp och såg Eriksson flina som ett helt pianoklaviatur. Alla reste sig och gick bort mot toaletten. Flickorna runt bordet utväxlade oförstående blickar och reste sig för att hänga med de också.

Dom ställde sig och trängdes vid dörrposten och stirrade ner mot en stor fet vit rumpa som pekade rätt upp. Framför deras fötter låg Engström sovandes med ansiktet nergriset in under toalettstolen. Byxorna var nerdragna runt anklarna. Han måste ha suttit och somnat på toalettstolen med byxorna nere och därefter bara vällt åt sidan och fortsatt sova med högra sidan av ansiktet i en blöt hög av väl använt toalett papper. I Sydamerika slängde man aldrig det använda toalett pappret i toalettstolen, med risk för stopp i avloppet, utan lade det i stället i en papperskorg intill

toalettstolen. Om det fanns någon papperskorg. Det gjorde det inte här. Den hade tidigare hamnat utanför dörren.

Gänget började skratta okontrollerat.

"Han ju precis ut som ett cykelställ", skrek Eriksson och de andra började skratta så att tårarna rann.

"Hörru cykelstället, upp mä're nu", fortsatte han och började dra honom i ena armen.

"Nej fy tusan vad han stinker", fortsatte han i det att han baxat upp honom på toalettstolen igen. Huvudet hängde slappt ner mot bröstet och byxorna satt fortfarande nere vid anklarna.

Engströms flicka tittade med avsmak på den avsmnade Engström. Vände tvärt på den sylvassa klacken och gick bort och satte sig vid bardisken och stirrade tjurigt ut mot borden för att försöka hitta något annat byte för kvällen.

Grabbarna drog upp byxorna på Engström och la honom att sova ruset av sig på en bänk vid sidan av baren. De gick sedan tillbaka och satte sig vid bordet igen. Matros Larsson som hade hållit sig lite i bakgrunden, viskade något i örat på sin flicka. Hon nickade leende och de försvann ut genom huvudentrén. Samtidigt reste sig en av de tre colombianska männen upp från sin stol. Han såg sig om i lokalen, sa något till de två som satt kvar och gick mot ytterdörren.

Mitt på golvet började nu en del svajande att dansa. Musikvolymen hade skruvats upp ytterligare, och det gick nu inte att höra vad någon sa. Som läget nu var, var det heller inte alls nödvändigt. Det stadiet hade passerats redan ombord på fartyget. Och detta var bara början.

Söndag kl. 05.30 GMT – Lördag kl. 23.30 Colombiansk tid

Överstyrmann Strömberg lutade sig småhuttrande tillbaka i fåtöljen och sparkade av sig skorna.

"Lädersulor i tropikerna är skit", tänkte han. "Framför allt lädersulor på italienska handsyddas skor som kostar en förmögenhet för en jämställd och överbeskattad svensk överstyrmann" tänkte han vidare. Fötterna kändes som två genomdränkta tvättsvampar och skorna var förmodligen ödelagda. Han hade precis kommit ombord från att ha varit ute och bjudits på middag av chefen för Barranquilla agenturen och hans fru på restaurang El Predo. Han agerade stand-in för kapten Sjögren som var tvungen att stanna ombord för att hantera pappersexersicen med myndigheterna. Strömberg insåg att hans position krävde sin tribut. Att ha tagit på sig de mer passande men ankfotsliknande Ecco-skorna på en första klassens restaurang i Latinamerika, det passade sig inte. Så mycket visste han om latinamerikaners fetischistiska syn på skodon. Men han kunde samtidigt inte neka till att det varit en i grund behaglig kväll. Trots blåsten och det tropiska skyfallet. Efter att ha kommit in i den luftkonditionerade inredningen, om än inte genomdränkt så i alla fall blöt, så kändes kylan. Han kastade en blick på fotot av Inga-Lill och barnen som stod på skrivbordet. Han undrade hur de hade det nu. Vad var klockan i Sverige. Han kastade ett öga på skeppsuret på skottet framför honom som visade på halv tolv. Således är hon halv sex på morgonen. Ligger och sover sin skönaste skönhetssömn. Han kände ett sting av saknad.

Han reste sig upp från stolen och gick genom sittsalongen in till den angränsande sovhytten för att hämta sin marinblå kofta. Väl tillbaka i fåtöljen lutade han sig mot salongsbordet och greppade den bunt med elektroniska postmeddelanden som han kört ut från PC'n i förmiddags men ännu inte hunnit läsa igenom.

Det översta meddelandet var från den tekniska avdelningen. Ett cirkulär till samtliga befälhavare och överstyrmän angående en pågående besiktning av samtliga fartyg av det Norske Veritas. Anledningen sades vara en pågående analys av fartygsflottan, som inbegrep samtliga fartyg, även nybyggda.

"Märkligt att spendera pengar på att skicka ut inspektörer till ett fartyg som var en månad gammalt. Och som dessutom skulle in på en garantidockning om två månader. Ser ut som om någon riktig smartskalle varit i farten uppe på teknikavdelningen. Eller så var förklaringen i brevet

inte hela sanningen. Han hade hört rykten om rederiets likviditetsproblem. Är det egentligen en värdering det är frågan om. Är vi till försäljning?" Han rycktes upp ur sina funderingar av en diskret knackning på dörren vid den öppna dörren till korridoren utanför.

"Kom in", ropade han på svenska. Han kunde inte tänka sig att någon utifrån kom ombord klockan halv tolv en lördag kväll.

"Go'aften", svarade kapten Sjögren, med en låtsad dansk brytning samtidigt som han steg in i hytten. "Såg den öppna dörren. Hur var det iland."

"Bra. Vi var uppe och åt en matbit på El Prado. En härlig pepparstek. Synd att du inte kunde följa med. Rodrigues hade frun med. Så presenterade han henne i alla fall. En liten nätt och nyduschat tjugofemåring."

"Det verkar som han blivit lite gubbsjuk på äldre dar."

"Han frågade faktiskt lite diskret efter middagen om jag kunde köpa lite pulveriserat rådjurshorn från något China Town när vi kom till USA nästa gång. Och skicka honom med flygpost".

"Ja, han förnekar sig aldrig", svarade Sjögren.

Han slog sig ner i lädersoffan intill salongsbordet.

"Vill du ha en öl", frågade Strömberg.

"Nej tack, det är bra. Agenten var ombord förresten?"

"Visste han hur det var med Svensson?"

"Jodå, han är skickligt omhändertagen och omplåstrad."

"Får vi honom tillbaka?"

"Nej, han fick sig en ordentlig smäll. Och så måste de snygga till ansiktet på honom. Agenten hälsade också från läkarna. De föreslog att befälens ombord på Challenger hellre borde ägna sig åt syhandarbeten och broderier i stället för att försöka ge sig på oskyldiga människor och hederligt folk med nål och tråd. Och det kan väl kanske ligga lite i det", skrattade Sjögren. "Men, från det ena till det andra, så var de ombord från raffinaderiet. De startar lastningen klockan sex i morgon bitti.

"Utmärkt. Då kan vi avgå vid 16-tiden. Vilken avgångstid ska vi sätta på fallrepet?"

"Sätt 13.00, om vädret skulle bättra sig. Då skall hela besättningen vara ombord. Oavsett i vilket skick de är."

"Jo, jag såg några av grabbarna när de gick iland. Det blir tufft i morgon, den saken är klar."

"Det är helt OK. De skötte sig bra igår. Tack och lov. Vilka har du beredd klockan 06.00."

"Det får bli jag själv, andrestyrman och pumpman. Sedan har vi lättmatros Engström på stopptörn. Hjälpas vi åt skall det gå. Vi börjar att förbereda slangkopplingarna framme vid manifoldern redan i natt."

"Det är gott. Ropa upp agenten via VHF'en och beställ lots och bogserbåtar till 16.00.

"När vill du ha purning", frågade.

"Väck mig 07.00", svarade Sjögren och lämnade hytten.

Lättmatros Wallin halvlåg över den blonderade negressen vid bordet. Han var just inbegripen i en intensiv kyss som nu varat i väl tre minuter. Handen hade letat sig ner innanför negressens byxlinning och fingrarna utforskade ivrigt vad som fanns innanför.

"Wallin.....brännvin!" skrek motorman Eriksson ståendes vid sidan av bordet. Hans ögon var röda och simmiga. Han var på gränsen till kontaktbar och svajade ojämnt fram och tillbaka. Han fick tag på bordskanten för att inte tappa balansen. Bordet höll honom dock inte tillbaka och han drös bakåt och fick hela bordet och det som fanns på bordsskivan över sig. Tomflaskor, glas, och askkoppar krossades mot stengolvet i en krasch som gott och väl överröstade musiken. Ingen i den övriga lokalen reagerade. Hans bröstorg och benen täcktes av Coca Cola-indränkta limeklyftor, fimpar, nersölade pappersservetter och hopknycklade cigarettpaket. Eriksson satt och stirrade dumt omkring sig som om han inte hade den blekaste aning om hur det hela gått till. Wallin tittade upp.

"Ä' brännvinet slut", lyckades han läspande få fram medan han med vattniga och ostadiga ögon försökte fokusera blicken på Ericsson.

"Vi måste ha mer brännvin", sludrade Eriksson sittandes på golvet. "Har'u pengar."

"Ja, hela fickan full", svarade Wallin. Han lade sig böjd över knäet på negressen med ansiktet i hennes sköte, drog upp högerhanden ur negressens byxlinning och lyckades få ner handen i sin högra fickan. Han fiskade upp en snusdosa och stirrade fånigt på den under ett par sekunder. Så kom han på att byxorna hade en ficka till. Han rullade över på andra sidan i negressens knä, och körde fumligt ner den andra handen i den vänstra fickan. Han drog upp den och tittade undrande på den tomma handflatan.

"Va tusan, jag hade ju hela fickan full med såna här'na Colombia pengar för en stund sedan. När jag var ute på terrassen och pinka", mumlade Wallin för sig själv.

Med ett krafttag fattade han ena handen i ryggstödet och den andra på negressens knä och sköt sig sakta och försiktigt baklänges upp i stående ställning. Han böjde sig ner, med ena handen på ryggstödet, och knöt upp den ena skon med den andra samtidigt som han vred huvudet mot Eriksson och flinade som ett helt pianoklaviatur.

"Jag har lite i reserv.... vet'u", tillfogade han med en finurlig min och högröd i ansiktet av ansträngning.

Skosnöret trilskadades. Det ville inte gå upp och han började med våld försöka slita av det.

"Skitsnöre", fick han fram mellan sammanpressade läppar. Men koordinationsförmågan tålde inte att han gjorde något med ena handen samtidigt som han pratade. Han tappade balansen och föll ner på golvet intill Eriksson. Eriksson tittade oförstående på honom, som om han kommit neddimmandes från en annan planet. Wallin försökte att liggandes försöka sparka av sig skon genom att ta spjörn med den andra skon mot sulan. Det lyckades. I en spark for skon iväg som en projektil rätt upp på bordet intill och fällde två flaskor Bacardi som om de vore ett par käglor på en bowlingbana. Tur för Wallin var att ingen satt vid bordet. Det gav hon åtminstone en stunds respit.

Fortsatt liggandes bland Coca-Cola slattar och lime-klyftor, lirkade han av sig strumpan och en bunt med skrynkliga och fuktiga Colombianska pesos trillade fram under hålfoten. En sedel satt fortfarande klistrad vid fotsulan, men det märkte inte Wallin.

Han sträckte sig efter sedelbunten, torkade fumligt av den på byxbenet och gav Eriksson en del av den.

"Här, köp till oss med", sa han släpigt till Eriksson.

Negressen halvlåg slappt på stolen och stirrade slött på Ericsson.

"Vamos para el cuarto", sa hon släpigt.

"Va?", utropade Wallin på svenska fortfarande liggandes på golvet.

"No, va-mos!" fortsatte negressen och pekade bakåt med tummen ovanför axeln mot den balkong inne i lokalen som gick ovanför bardisken.

"Bor'u däruppe", skrek Wallin på svenska.

"Si, si", svarade negressen släpigt precis som om hon förstod frågan.

Wallin kravlade sig upp på alla fyra och skrek åt Ericsson framme vid bardisken:

"Du Eriksson, den här sjuksköterskan bor här inne på krogen. Vilka brrrudar."

Eriksson som stod framme vid bardisken med ryggen mot Wallin hörde honom inte. Framför Eriksson stod en uniformerad och beväpnad militärpolis med ett glas öl i handen. Polisen var inne i en livlig diskussion med ägaren bakom disken. Eriksson stod snett bakom honom på polisens vänstra sida och höll sig i bardisken med den högra handen. Med den vänstra drog han sakta och försiktigt upp pistolen ur polisens hölster och tänkte sig att skoja lite med grabbarna. Han hade precis fått upp pistolen ur hölstret när polisen svängde runt och körde armbågen rätt i maggropen på Erikson. Han tappade balansen och for bakåt samtidigt som pistolen med en kraftig smäll gick av i riktning upp mot balkongen.

Ett vrål hördes från övervåningen och en av dörrarna utefter balkongen slogs upp med en smäll. Ut for motorman Strandberg iklädd endast en T-shirt. I övrigt helt naken.

"Skall ni skjuta pitten av hederligt folk", skrek han chockerat för full hals ut i lokalen.

Ett asgarv hördes ute bland borden. Polisen kastade sig samtidigt över Eriksson och ryckte till sig pistolen. En poliskollega rusade fram som från ingenstans och måttade ett slag över Erikssons nacke och han föll ihop i en hög. De båda poliserna tog sedan ett kraftigt tag i hans fötter och armar och bar ut honom därifrån.

"Tonto, idioto", mumlade negressen trött och ledde vacklande Wallin mot trappen upp till rummen bakom balkongen.

Väl inkomna på rummet klädde negressen svajande av sig utan att säga ett ord. Hon raglade till och föll likt en säck potatis ner i sängen. Wallin tittade sig omkring. Smutsigt träkala väggar av ohyvlat plank. Ett dammigt trägolv. I taket hängde en glödlampa i en sladd utan skärm. Ett tomt och kantstött emaljerat handfat och en rulle toalettpapper stod vid sidan av sängen. Wallin tittade ner på sin erövring. Hon låg nu mitt på sängen, spritt naken med benen brett isär.

"Fucky, fucky?", mumlade hon liggandes medan hon försökte fokusera blicken.

Wallin började omedelbart att fumla med kläderna. Han lutade sig mot väggen för att inte ramla och krängde stående av sig kläderna. Han var nu så drucken att han egentligen inte visste om han satt eller stod. Snabbt sparkade han av sig den återstående skon. Den andre låg kvar nere på bordet. När han fått av sig alla plaggen stapplade han fram till sängen och

lade sig bredvid negressen, som nu höll på att somna. Wallin hade fått ett präktigt stånd och började känna sig amorös så det förslog.

För att försöka att också väcka upp lustarna hos hans somnande partner, försökte han fumlande att smeka henne över venusberget. Med långfingret började han sedan att massera vilt mellan hennes ben.

"Ja, gör inte det här susen då vet inte jag", tänkte han glatt.

Men han masserade lite för långt ned. Negressen släppte sitt väder – enn riktigt brakare rätt i näven på Wallin.

"Nä, fy fan....", tänkte han ilsket.

Negressen öppnade de simmigt röda ögonen.

"Explosive!", mumlade hon med ett flin, och somnade in igen.

Wallin stirrade ilsket på henne. Det präktiga ståndet var som bortblåst. Sur och ilsken välte han sig ur sängen och stapplade bort till högen av kläder i rummets ena hörn. Han böjde sig vinglande ner och rafsade åt sig skjortan. Han tyckte sig då se att en söm under högerarmen hade spruckit. Det var skumt i rummet. Han lutade sig mot väggen, tog skjortärmen och förde den tätt mot ansiktet. Han synade armen noga och närsynt, men nu kunde han inte upptäcka några sömmar alls.

Efter att ha dragit på sig kläderna och knutit fast sin vänstersko, gick han återigen haltande mot dörren. Men han missade grovt. Där dörren hade suttit fanns nu en gedigen trävägg. Medan han hade krupit ner i sängen hade någon djävel flyttat på dörren. Han muttrade något som han inte ens själv kunde uppfatta och stödde sig framåtlutad med båda händerna mot väggen. Han förflyttade sig försiktigt åt sidan, steg för steg. Så kände han äntligen dörrkarmen. Han fumlade efter dörrhaspen men kunde inte känna någon. Någon djävel hade flyttat på den också. Då härsknade han till och sparkade beslutsamt upp dörren med vänsterskon. Den slog upp med en smäll och han tumlade ut på balkongen ovanför baren.

"Sjuksköterskor... jo jag tackar. Nu skiter JAG i det här", sluddrade han ilsket och stapplade vidare. Men kvällen var inte slut än.

Utanför entrén till Casa Verde stod Wallin tillsammans med fem andra från Challenger. De var inbegripna i en häftig diskussion med föraren till en 25 år gammal Chevrolet. Eller rättare sagt, matros Söderberg var inbegripen i en häftig diskussion på knackig spanska medan de övriga fyrade på med svenska mot Söderberg.

Regnet fullständigt sköljde ner från den nattsvarta himlen och smattrade hårt mot Chevroletens takplåt. Wallin nyktrade till något.

"Va säger han", skrek matros Lindqvist.

"Att han kan ta fyra. Absolut inte fler. Han ger sig inte", ropade Söderberg tillbaka.

"Men varför kan han inte skaffa hit ett par bilar till?"

"Han säger att det *är* inga bilar ute nu. Det går nästan inte att se vägarna för regnet. Men, säger han, det passerar en buss om en halvtimme som går ner till hamnporten."

De blev tysta en stund. Det smattrande regnet och den tjutande vinden blandades med den dovt dunkande salsamusiken inifrån Casa Verde.

"OK, åk ni.....jag tar bussen", skrek Wallin sluddrande. Han var så besviken att han tyckte det gjorde skit samma om det fortsatte att djävlas.

"Wallin....", ropade matros Lindqvist, "jag hänger med dej. Du...du är en riktig kompis. Här du....här har du näven....." Lindqvist vacklade till och halade ut högernäven. Han var pissfull. I vänsterhanden höll han en plastkasse med två flaskor Colombianskt öl som han plockat med sig från ett obemannat grannbord inne på Casa Verde.

De övriga trängde dyngvåta in sig i bilen medan Wallin och Lindqvist med armarna om varann, vingligt och skrålandes på "Vi gå över daggstänkta berg, falleraaaaa", travade grusvägen bort till busshållplatsen. Strofen repeterades om och om igen, högre för varje gång, som om de upplevde en seger varje gång de kunde komma ihåg texten ytterligare en gång.

Efter trekvart hördes ett motorljud genom regnet bakom kurvan bortom Casa Verde. Ett par ljuskäglor spelade i vegetationen ovanför kurvan. Ljudet kom närmare och ljuset blev starkare. Lindqvist satt på baken med benen uppdragna mot bröstet med huvudet hängandes över knäna. Han hade somnat. Wallin satt vaken och lutad mot ryggen på Lindqvist. Han kände hur vattnet forsade över honom och såg ljuskäglorna bli större och starkare. Till slut såg han hur bussen kom ut ur kurvan och snabbt närmade sig. Wallin for upp och Lindqvist dråsade bakåt.

"Lindqvist, för helvete, bussen kommer", skrek Wallin och sparkade honom lätt i sidan. Lindqvist kravlade sig långsamt upp medan Wallin sprang ut och ställde sig mitt i vägen och började veva med armarna. Bussen fortsatte med samma fart och samma motorvarv. Wallin började veva ännu snabbare men gjorde sig också beredd att hoppa undan om bussen inte såg honom. Bussen visade inga tecken på att ha sett dom. Tio meter från Wallin tvärnitade bussen och stannade med skrikande bromsar. Wallin och Lindqvist vinglade så fort de kunde ikapp bussen och hävde sig upp genom framdörren.

"Para el puerto", ropade Lindqvist och drog upp en bunt hopskrynklade och genomvåta Pesos-sedlar ur fickan. Chauffören tog något motvilligt emot sedlarna och lirkade med en min av avsmak bort en tio pesos sedel. Resten gav han tillbaka.

"Tack ska'ru ha, det gjorde du bra, Aaa liiii Kåååå", ropade Lindqvist högt och glatt på svenska med ansiktet tätt intill till chaufförens. "Vet du vad AaaaliiiiKåååå är för nå't", fortsatte han på svenska, "jo, det bästa fotbollslaget." Chauffören såg ilsket på honom och värjde sig mot spritångor och salivstänk med handen. Han gav sedan svar på tal genom en rivstart. Golvet försvann under fötterna på både Wallin och Lindqvist. De försökte hänga med och for bakåt i mittgången. Men bussgolvet gick fortare än fötterna och det hela slutade med en "stage-dive" i den bakre delen av bussen. Som genom ett under klarade sig de två pilsnerflaskorna i Lindqvists plastkasse.

Bussen var halvfull med passagerare. Städare, anläggningsarbetare och andra som var på väg till hamnen för att gå på morgonskiftet. Många av dom satt med huvudena lutade mot bröstet och sov. Andra stirrade tysta och med förfäran på Wallin och Lindqvist. Efter att ha landat i mittgången kravlade de sig upp på två lediga säten intill varann. Lindqvist hade slagit i vänstra knäet i ett järnrör under ett av sätena och härsknade till.

"Hur kör du ? Kom hit så får jag snacka mä're", skrek han på svenska till hälften stående vid sätet och blängde ilsket på chauffören.

Chauffören besvarade sig inte ens med en blick i backspegeln. Lindqvist orkade inte fortsätta utan slog sig ner intill Wallin. Bussen skumpade på och det sövande motorljudet fick båda att nicka till.

Efter en stund vaknade Lindqvist till och lyfte yrvaket på huvudet. Han såg sig försiktigt och misstänksamt omkring för att checka var han befann sig. Efter att ha konstaterat att allt verkade i sin ordning puffade han till Wallin i sidan.

"Öhh, jag måste pinka", ropade han till Wallin.

Wallin vaknade till och tittade surt på Lindqvist.

"Det kan väl inte jag hjälpa. Ska jag pinka åt dig eller..", svarade Wallin surt.

"Nej, men vi måste få stopp på bussen",

"Jamen, säg åt chaffisen då."

Lindqvist tittade på Wallin. Sedan ställde han sig till hälften upp medan han höll sig i ryggstödet framför.

"Öh, stanna bussen", skrek han till chauffören på svenska som dock inte gjorde en min av att ha förstått.

"Stanna bussen....Stop the bus, I must piss", skrek han på engelska dem här gången.

Chauffören blängde surt i backspegeln. Han gasade till lite extra på gasen för att markera att här var det han som bestämde. Då surnade Lindqvist till. Han ställde sig upp i mittgången och blängde tillbaka på chauffören. Denne reagerade inte. Då tog Lindqvist fram plastpåsen och viftade med den så att chauffören skulle se den i backspegeln. Han reagerade inte nu heller. Med ena handen började Lindqvist då att långsamt dra ner gylfen medan han med den andra höll plastpåsen i höjd med grenen.

Då tvärnitade chauffören. Lindqvist for framåt men fick tag på en av ledstängerna vid den bakre utgången. Då bussen stoppat öppnades dörren med ett pysande ljud. Med ett jämfotahopp hoppade han ner på vägrenen och stirrade rätt ut på en åker. Wallin satt vid fönstret och tittade snett framåt och kunde se hur Lindqvist tvekade. Chauffören höll Wallin under uppsikt i backspegeln. Det såg ut som om han övervägde att stänga bussdörren och köra därifrån. Men efter en lägesanalys bestämde han sig för att vänta. Sjömannen som var kvar i bussen var ett oprövat kort. Vad månade konsekvensen bli om han drog iväg.

Wallin iakttog Lindqvist då han med bestämda steg gick ut på åkern. Efter 10-talet meter stannade han upp och Wallin kunde se hur han började famla med gylfen. Då hände det. I stället för att pinka ut mot åkern vända han sig mot bussen och började vifta så att strålen beskrev stora spiraler i luften som glittrade i skenet från bussen.

"Aaa Iiiii Kåååå", skralade han bortifrån åkern.

Då kunde inte Wallin hålla sig, utan brast ut i ett gapskratt. Lindqvist såg Wallin i bussfönstret och viftade glatt med den tomma plastpåsen i den lediga handen.

När Lindqvist utträttat sitt behov gick han tillbaka till bussen, hoppade med ett skutt in genom dörren och skrek på nytt till chauffören på svenska:

"Tack skall du ha, det gjorde du bra....Aaaaa Iiiii Kåååå."

Chauffören svarade med en rivstart, men den här gången var Lindqvist beredd och kunde lugnt gå och sätta sig igen bredvid Wallin. De stirrade ut genom fönstret och bussen fortsatte sin skumpande resa ner mot hamnen.

Efter en kvart kantades vägrenen av sporadisk vägbelysning. Det var tydligt att dom närmade sig antingen hamnen eller någon by. Plötsligt hoppade Wallin till och lutade sig mot rutan.

"Du Lindqvist, jag såg Larsson gå utmed vägrenen."

"Larsson, vad skulle han göra här?

"Inte vet jag, men han gick precis utmed vägkanten"

"Stanna bussen", skrek Lindqvist befallande.

Chauffören gav Lindqvist en blick i backspegeln som var svart som en kolgruva och gasade på.

"Stop the bus", skrek Lindqvist igen och började vifta med plastpåsen. Då tvärnitade bussen igen. Lindqvist reste sig upp och bakhjulet öppnades på nytt med ett pysande. Lindqvist ställde sig på nedersta trappsteget, höll sig i ledstången inne i bussen och lutade sig ut.

"Larsson..... kom igen. Bussen gå ner till hamnen."

Sedan blev allt tyst. Lindqvist stod fortsatt lutad ut. Efter en kort stund hivade han sig in och efter honom stapplade Larsson upp för de två dörrstegen. Han såg förfärlig ut. Genomblöt och med nergrisade byxor. Skjortan nedblodad och ena armen söndertrasad.

"Vad är det som hänt, ropade Wallin.

Larsson satte sig på sätet intill Wallin och Lindqvist. Bussen startade med ett ryck.

"Å fy fan vad skönt att komma under tak. Tror ni fan inte att jag gick och blev rånad," svarade Larsson andfådd.

"Rånad, vad fan, här ute i buschen ?", frågade Wallin.

"Ja, det är inte klokt. Helt plötsligt bara. När jag var på väg med tjejen bort till hennes kasse. Så hoppar en jävla blatte på oss bakifrån."

"Bakifrån ?"

"Javisst. Och sliter av mig halskedjan. Eller om han försökte strypa mig. Skit samma. Sabba skjortan gjorde han i alla fall, den djäveln."

"Tjejen då ?"

"Hon bara drog. Rätt ut i buschen. Och blatten efter. Fan vet om de inte planerat det ihop. Satans skit."

"Fan, vad du blöder", utropade Wallin.

Larsson tog sig åt halsen. Drog handen över den vänstra skuldran och tittade på handflatan. Helt nedblodad.

"Djävla blatte. Tur att det bara är ett skrapsår. Värre har man varit med om. Tur jag hitta ner till vägen", fortsatte Larsson och kostade på sig ett leende.

"Skaru ha en pilsner ?", frågade Wallin. "Ser ut att behöva en, om man säger".

"Finns det snö på Nordpolen. Det är klart jag skall ha en bira. Hur är det med er då ?"

"Vaddå med oss".

”Ja, é pengarna slut ?

”Vaddå pengarna slut ?”

”Ja, åka buss menar jag”.

”Det fanns inga taxi att få tag på”.

”På så vis”, sa Larsson. ”Blev det nån bira eller ?

Wallin sträckte sig ner i plastkassen, halade upp en flaska och räckte över den till Larsson.

Larsson synade kapsylen, förde ner högerhanden i byxfickan och halade upp en rejäl fick-kniv. Drog ut en flasköppnare med tänderna från kniven och bände upp kapsylen.

Larsson lutade sig tillbaka, halsade flaskan i ett drag och slöt ögonen. Konversationen avstannade. Wallin tittade på Lindqvist och skakade på axlarna. Just då såg de det orangefärgade ljuset från hamnen och raffinaderiet.

Bussen bromsade gnisslande in framför porten till hamnen. Wallin, Lindqvist och Larsson gick av under tystnad. Klockan var kvart över tre på morgonen och regnet hade upphört. Vinden var fortfarande stark och de fick huka sig framåt för att inte tappa balansen. Vinandet från träden och buskarna kring hamnporten överröstade dånet från raffinaderiet. Flagglinorna smattrade på de tre stänger som stod på gräsplätten framför hamnporten. Raffinaderiet och planen framför hamnporten var dränkt i orange neonlys och de kände lukten av bensinångor och kemikalier från raffinaderiets krackningstorn som stod upplysta som julgranar inne på området.

När de kom ut ur bussen stod taxin från Casa Verde parkerad intill det betongtak som täckte de båda järngrindarna in till raffinaderiet. Tre av passagerarna stod bakom bilen och var inbegripna i en högljudd dispyt med chauffören. Den fjärde låg avsmnad över baggageluckan.

”Vad är det frågan om”, skrek Lindqvist när de gick fram emot taxin. Motorman Ericsson vände sig mot Lindqvist.

”Chaffisen tjuar för att Engström spydde i Taxin. Jag fattar ”nada.” Det är ju gallonsäten. Det är ju bara att ta en trasa och torka av. Kolla här istället. På mig. Den grisen satt i framsätet med öppet fönster och hulka. Och tror du inte att hela bluffan for in igen genom bakrutan. Och där satt jag. Och nu är landgångsskjortan åt skogen”, ropade han genom blåsten och pekade på skjortbröset.

Lindqvist synade Ericssons skjorta som dekorerats med Engströms maginnehåll.

"Fy vad du stinker. Håll dej på avstånd", svarade Lindqvist och viftade med handen framför ansiktet.

Taxichaffisen hade nu kommit upp i högvarv och skrek rätt ut. Han började hotfullt veva med armarna. De båda militärpoliserna vid hamnporten, iförda armégröna fältuniformer och svartblänkande knähöga läderkängor, iakttog men agerade inte. Den ene satt kvar på sin pinnstol under betongtaket med en cigarett nonchalant hängandes i ena mungipan. Hans skarpladdade automatkarbin hängde över ryggstödet. Den andre stod lutad mot en betongpelare och tittade på med en oberörd min. Ericsson tröttnade på bråket med taxichauffören och ville komma ombord. Han körde ner högernäven i fickan och tog upp en näve med Pesos. Han gick fram till chauffören och viftade med sedelbunten framför näsan på honom. Denne tystnade omedelbart, rykte åt sig pengarna och hoppade in bakom ratten.

"Nu så, det fick visst käften att tystna på honom. Kom så drar vi ombord", skrek han till de övriga.

Lindqvist och Ericsson fattade tag i den redlöse Engström och bar honom med sig till gaten för att visa sina landgångspass

Sällskapet gick bort mot poliserna som sträckte på sig och ställde sig på var sin sida om grindhålet. Sjömännen räckte över sina landgångspass. Då Larsson kom fram tog den ene vakten emot det ihopskrynklade passet och synade det med extra intresse, nedblodad som Larsson var. Efter att ha noterat namnet i en anteckningsbok räckte han tillbaka landgångspasset och alla kunde passera.

När de passerat gaten gick Larsson i förväg till fartyget. Då de övriga vinglande och skrålandes kommit till Challengers landgång lade Lindqvist och Ericsson ner Engström på kajen.

"Hur skall vi få ombord honom. Han är ju tung som ett piano", utbrast Lindqvist och stirrade upp på den 15 meter långa och 50 centimeter breda landgången av aluminium som gick upp utmed fartygssidan.

"Vi bär honom. Jag tar fötterna så får du ta armarna", svarade Eriksson.

Lindqvist fattade Engström under armhålorna och tog ett steg bakåt med vänsterfoten upp på landgångens första steg.

"Försiktigt nu, så jag inte snavar", utropade Engström. Han följde försiktigt efter med den andre foten och vacklade till så att hela landgången kom i gungning.

"Det här går aldrig", fortsatte Lindqvist.

"Kom igen och sluta med kärringmjäket, svarade Eriksson.

"Ja, kom igen nu, se till att få upp den där klossen så vi kan få ta oss en pilsner", ropade en av de som stod kvar på kajen och studerade skådespelet. Lindqvist tog ytterligare ett par försiktiga steg.

"Vad är det där för tjafs, se till att få upp honom nån gång", ropade en annan på kajen. I detsamma snavade Lindqvist som på ett bananskal och slog ändan rätt i kanten på ett av stegen, men lyckades ändå att behålla greppet om Engström. Han ylade av smärta. Ett asgarv hördes från gruppen av kajen.

"Skitbra, bättre än på Skansen", hördes det nere från kajen. Ett nytt asgarv rungade från gruppen.

"Nä, nu får det vara nog. Den här får vi aldrig upp för landgången. Låt han ligga kvar på kajen", ylade Lindqvist.

"Nej, det går inte an. Vi hissar ombord honom med proviantkranen. Hämta en skitmatta och starta kranen så drar jag ner honom på kajen", svarade Eriksson som nu piggnat på sig.

Lindqvist stirrade surt på Eriksson. Sedan ryckte han på axlarna och reste sig. Han stånkade sig upp på poopdäck och gick in genom dörren till mässen. Han behövde båtsmans nycklar till kranen. I korridoren hörde han ett metalliskt knackande från mässen, som om någon stod och slog på ett järnrör. Han kikade in genom dörren och såg båtsman sitta med bar överkropp på en stol med en kofot i ena handen och en sked i den andra. Tårarna rann utmed kinderna på honom samtidigt som han brölände sjöng melodin till "Bröllopsklockor ringa", ackompanjerad av slagen på kofoten. På golvet, mitt emot honom, låg elektrikern utslagen med huvudet inne i iskubsuttaget på ismaskinen. Han snarkade ljudligt och stod för ett fylligt bakgrunds-ackompanjemang.

"Båsen", skrek Wallin, "var är nycklarna till proviantkranen."

Båtsmannen reagerade inte utan fortsatte sitt gnölande och klonkandet mot kofoten.

"BÅSEN, VAR ÄR NYCKELN TILL PROVIANTKRANEN?" skrek Lindqvist irriterat.

Då slutade båtsmannen med sången och klinkandet på kofoten. Han stirrade fånigt på Wallin. Munnen var vidöppen och tungan hängde ut mellan läpparna. Ögonen var simmiga och kaninröda. Wallin insåg genast att båtsmannen inte var kapabel att prata. Sålunda gav han sig in i inredningen för att ta sig in i båtsmans hytt och självsvåldigt låna nycklarna. Efter att ha tagit lejdaren upp till 3:e poopdäck gick han irriterat korridoren fram till manskapshytterna. Han slet upp den första dörren till höger, som han bestämt menade var båtsmannens hytt. Han tände ljuset. I

kojen låg matros Ljungberg utslagen. Han låg utsträckt och spritt språngandes naken sårar som på en pyamasskjorta, där han dragit upp ena pyamasarmen på det högra benet. Skjortan hängde som en flagga ner mot golvet. Sedan hade han visst gett upp. Benet var i det närmaste mörkblått av den åtsmitande skjortärmen.

Vad gör Ljungberg i båsens hytt, tänkte Lindqvist förvånat.

"Ljungberg, upp med dig", ropade han medan han gick fram till kojen. Då hejdade han sig plötsligt, vände tillbaka till dörren och kikade på namnskylden utanför dörren. ABLE SEAMAN LJUNGBERG stod det skrivet på en maskinskriven lapp instucken i en liten plåtram.

"Skit", tänkte Wallin och smällde igen dörren. Båtsmanshytten var nästa dörr. Han öppnade den och tände ljuset. Och där, mitt på bordet låg nyckelknippan.

Då Lindqvist åter kom ner på första poopdäck hördes ett buller från landgången. Relingsstöttorna gungade och skakade vid relingen och han såg hur Ericsson och Wallin baxade upp Engström på däck.

"Tjena Lindqvist, vi klarat utan kran", flåsade Ericsson glatt.

"Kom igen så tar vi oss en öl i mässen.", fortsatte han.

"Bra idé", svarade Lindqvist. "Orkestern är redan på plats. Det är stor underhållning i mässen i natt."

Söndag kl 17.35 GMT - kl. 18.35 svensk tid

Richard svängde vänster från Styrmansgatan till Storgatan. Han hade just plockat upp Kerstin och var på väg ut till middagen hos den Colombianske ambassadören i Djursholm. Efter ett kvarter ropade Kerstin till:

"Vänta, vänta, vänta, kan du inte stanna till här är du snäll så hinner jag springa in och köpa några tulpaner."

Richard bromsade in och stannade till vid trottoarkanten utanför Seven-till-eleven butiken vid korsningen Grevgatan - Storgatan. Medan Kerstin sprang in för att handla lutade han sig tillbaka och lyssnade på Radio Megapol. Det var andra gången han hörde Elton John's Circle Line sedan han satt sig i bilen. Det var tidig söndag kväll och lika kvalmigt som under gårdagen. Han tittade ut på trottoaren. Enstaka flanörer var ute och rörde på sig. Bilcken fastnade på löpsedlarna utanför butiken. Han satte sig upprätt.

"Vad i ...", utropade han då han läste Aftonbladets löpsedel.

**SVENSK REDARMAGNAT
NÄRVARANDE VID
MORDFÖRSÖK
PÅ OIDENTIFIERAD
GRAVID KVINNA**

Under rubriken var en fyrfärgsbild inlagd på honom själv från sidan. Ståendes på alla fyra, med nerblodad skjorta och den gravida kvinnan under sig. Den demolerade Porschen skymtade i bakgrunden.

"Förbannade murvlar", fortsatte han för sig själv samtidigt som han slängde upp bildörren och gick till butiken för att få tag på ett tidningsexemplar. Samtalsämnet för kvällen var givet och självklart.

Middagen avslutas – Söndag kl 19.45 GMT - kl. 20.45 svensk tid

Middagen hade varit utsökt. Ambassadens egen kock, Pedro Allesi, hade inte gjort någon vid bordet besviken.

"Är det socionom, med doktorshatt och allt, du tänker bli när du blir stor ?", frågade ambassadör Eduardo de la Joya medan han lade de tunga silverbesticken åt sidan. "Eller skall du gå i pappas fotspår, trots allt ?" Ingen hade ännu berört trafikolyckan och aftonbladets löpsedel.

Kerstin torkade sig lätt om munnen med linneservetten. Hon vände sig mot ambassadören. Han påminde henne om gudfadern i Marlon Brandos gestaltning. Men fryntligare. Han hade ett utpräglat latinskt utseende, rundlätt, tunt grånande hår över hjässan och ett smittande bullrigt skratt.

"Nu är avhandlingen viktigast. Doktorerandet måste vara klart innan jag tar i tu med något annat. Båtarna får Richard, pappa och de andra ta hand om så länge."

"Alltså, ryktet på bygden säger att det i verkligheten är Richard som ser till att det är någon ordning på torpet. Är det inte så ?" kontrade ambassadören leende med en blinkning till Richard.

"Absolut inte. Det är som Kerstin säger. Vi är många som hjälps åt", svarade Richard och lät blicken vandra runt bordet som kantades av ambassadörsparet, deras son Marcos, hans fru Savannah, Kerstin och han själv. Ambassadör de la Joya och hans fru Mercedes kände han sedan tidigare. Men det här var första gången han träffade sonen i huset. Richard konstaterade att han var en sympatisk kille. Nästan jämnårig, 38 år, utbildad vid Stanford, bankpraktik i New York, skeppsmäklare hos Harris & Dixon i London innan han återvände med sin fru till Bogota. Efter två år på det Colombianska statsrederiet Flota Mercante Gran Colombiana hade han nu blivit utnämnd till markandschef. Det fanns ett skarpt intellekt bakom de markerade latinska dragen.

"Men nu är det Bogota som gäller den närmaste tiden, förstår jag", sade ambassadören vänd mot Kerstin.

"Nu eller aldrig", svarade hon. "Jag har väntat länge på det här. Nu måste jag få det gjort och på tisdag åker jag."

"Vad skall du göra?" frågade Mercedes.

"Det är den sista delen som skall till för att få klart min avhandling om föräldralösa barn i tredje världen. Efter att ha kartlagt förhållningssätten till barnen har jag blivit inviterad av den svenska pingströrelsen att besöka barnhemmet de driver utanför Bogota."

"Men var skall du bo ?"

"På barnhemmet."

"Var ligger det?"

"Strax syväst om Bogota. Mellan Bogota och Ibague inte långt från Rio Magdalena."

"Men det är ju bara ett par timmars bilresa från Bogota. Och faktiskt inte så långt från våran ranch där nere. Du är mer än välkommen att stanna där, om du vill."

"Tack, men det måste bli barnhemmet. Men skulle det hända något så kan det hända att jag kommer skrapandes med foten."

"Jag måste få läsa din avhandling när du är tillbaka", svarade ambassadör Eduardo de la Joya och sträckte på ryggen. Han såg sig omkring bordet och upptäckte att han var den ende som fortfarande inte avslutat desserten.

"Ni får ursäkta mig", fortsatte han. "men när Pedro lagar maten, då glömmar jag både tid och rum. Men nu så får det vara nog. Men visst är han gudomligt duktig på att röra ihop lite mat."

"Absolut. Och är det du som tar disken nu då?" svarade Kerstin."

Richard skakade leende på huvudet.

"Köksregionerna skulle jag aldrig våga mig in i. Du tror mej förmodligen inte, men till och med jag har mina begränsningar", svarade ambassadören. "Eller vad säger du mitt hjärta?" fortsatte han mot sin fru på andra sidan bordet.

"Du i köket?...Nej, bevara mig väl. Det hade inte bara varit dumdristigt utan korkat. Skona mig från sådan fumlighet. Det hade ruinerat oss", svarade Mercedes med ett skratt.

"Kan tro det", svarade Gonzales glatt. "Men nu, mina bästa vänner, så föreslår jag att vi bryter upp en liten stund i avvaktan på kaffet. Colombias svarta guld. Så att damerna får en möjlighet att pudra sina små söta näsor och vi övriga kan få röka en skicklig cigarr?"

Med självklar auktoritet reste sig Gonzales från bordet. Lika självklart följde de övriga hans exempel. Han sträckte stående på ryggen och pekade med hela handen mot biblioteket.

"Mina herrar.... till cigarrlådan."

Kerstin stod lite i vägen då Richard passerade runt bordet och han hejdade sig något.

"Är hon inte söt, Savannah?", frågade Kerstin diskret på svenska.

"Absolut. Varför frågar du det?", svarade Richard medan Kerstin diskret plockade bort ett hårstrå från hans vänstra kavajslag.

”Jag ser nog hur dina pupiller växer så fort hon öppnar sin lilla plutande mun.”

Richard skrattade till.

”Schh, inte så högt. De kan ju höra vad du säger”, svarade han lite generat. ”Vad har du fått det ifrån.”

”Det kan dom inte alls det. De står ju där borta. Och förresten förstår de inte ord svenska. Du, jag har väl ögon och se med, är hon inte lite söt?”, fortsatte hon och borstade lite med högerhanden på hans högra skuldra.

”Absolut sa jag ju. Förstorade pupiller, vad pratar du om.”

”Jag har nog ögonen på dej”, fortsatte hon medan hon lyfte pekfingret mot honom med ett busigt leende.

Richard stannade upp en stund och såg hennes graciösa figur gå mot de övriga damerna. Han skakade på huvudet och gick leende mot biblioteket. Han förstod inte alls vad hon pratade om. Förstorade pupiller?

Herrummet var robust och påvert. Två av väggarna var täckta av böcker från golv till tak i inbyggda bokhyllor. Den ena kortväggen dominerades av en öppen spis. Stor nog att kunna rymma järnvägsslipers på både tvären och längden. På höger sida om spisen hängde en diger rad med familjeporträtt. På den andra en samling värjor, sablar och handeldvapen. Det vore en omöjlighet att förväxla herrummet med något annat.

Ambassadören ställde själv fram tre konjaskupor och hällde med van hand upp konjaken ur en kristall karaff.

”Fransmännen är ett knasigt folk som ingen ordentlig karl begriper sig på. Men konjak, det kan dom göra. Smaka på den här du Richard.”

Richard fattade kupan av handblåst glas mellan högerhandens ring och långfinger och lät handflatan värma konjaken. Han vägde det extremt tunna glaset med innehåll i sin hand och förde kupan mot näsan och drog in ett långt andetag. Den fylliga men förvånansvärt mjuka och smakrika aromen spred sig och fyllde nashålorna. Han förnam ett nästan transliknande tillstånd. Försiktigt tog han en liten klunk och lät den rulla ett tag i gommen innan han svalde.

”Jesus Maria – denna var i sanning drickbar”, sade han med andakt.

”Ja, inte sant. En present från min franske kollega här i Stockholm. En trettio år gammal Remy Martin. Han påstår att det inte existerar mer än en handfull flaskor av den här årgången”, svarade ambassadören.

Richard kostade på sig att ta en liten klunk till. Han hade hållit sig till mineralvatten under kvällen, och menade han att han torde klara en promillekontroll på hemvägen, även om han tog sig en liten konjak.

"Vet Fernandez Ullua om att Kerstin reser ner ?", frågade ambassadören.

"Allt är förberett och klart. Hon blir väl omhändertagen."

Ambassadören nickade tankfullt.

"Fernandez är en bra karl", svarade ambassadören. "Jag känner honom väl."

"Finns det några som du inte känner i Colombia?"

"Jo då, en hel del. Och många av dom bör man heller inte vara för nära bekant med. Eduardo faller inte inom den gruppen. Men det var nu ett tag sedan vi träffades." Ambassadören upprepade Richards ritual med konjaskupan. "Men nu är det risk för att det är slut på lugnet", sade ambassadören."

"Vad har hänt", uppmanade Richard.

"Olyckligtvis lyckades Pascal Escucha fly från sitt fängelse "La Fortaleza" i förra veckan. Jakten är i full gång. Och vi får bara hoppas att inte terrorn sätter igång som den gjorde förra gången."

Richard nickade tankfullt till svar. Han hade själv bott i Caracas vid den tiden. Bland annat befann han sig i Bogota då bomben blåste ut polishögkvarteret. Förste ambassadsekreteraren vid svenska ambassaden, Johan Svensson, som hade sin bostad bara ett par kvarter därifrån, lät omedelbart skeppa familjen tillbaka till Sverige. Richard var medveten om att det inte var en lekstuga.

"Nu skall ju Kerstin bara passera igenom Bogota. Mesta tiden är hon ju ute på landsbygden."

"Jo, men nu förstår jag att hon tänker bege sig sydväst ut från Bogota, och då är hon inom både kartellens och FARCs domäner. Och om inte Escucha fångas in omgående, så är det inte bergis att området kan betraktas som säkert."

"Är det där de har sina raffinaderier ?"

"Ja, i huvudsak. Från Manizales och Sydvästvärt ned mot den ecuadorianska gränsen.

"Varför är det så svårt för militären att bara göra en skicklig raid, spana in området och rensa upp ?"

"Av två skäl. Det ena gäller armén och det andra hur raffinaderierna fungerar. När det gäller armén kan du ju tänka dej en senior arméofficer. Låt säga att han erbjuds 25.000 dollar, en struntsumma för kartellen men

runt två årslöner för officeren, rätt ner i fickan. Om han undviker ett speciellt område vid en viss tidpunkt. En manöver som praktiskt taget är omöjlig att avslöja. Och mellan varven tillåts han göra några mindre tillslag för att tillfredställa militärledningen. Jag menar inte att de här killarna är dåliga människor. Det är systemet och omständigheterna som gör situationen hopplös. Det andra gäller raffinaderierna. Jag har inte själv sett dom men jag vet att de flyttas hela tiden. Ett helt raffinaderi kan flyttas med bara ett par lastbilar. Man kan till och med packa in det i kollin och flytta det till fots, om så krävs. Och dessutom, det är lätt att dö i Colombia. Escucha och kartellen är smarta och anpassar sig snabbt efter läget. Bara som ett litet exempel på hur anpassningsbara och otraditionella de är, så vet vi nu att kartellen t ex har införskaffat en hel zoologisk djurpark.

”En djurpark ? Varför då.”

”För att ta tillvara spillningen från rovdjuren. Denna blandas med den förpackade narkotikan. Varenda narkotikahund skyr paketen som pesten när de får vittring på dem.”

”Skulle du avråda Kerstin från att resa ?”

”Nej, det vore kanske drastiskt. Jag kanske överdramatiserar läget. Men på tal om dramatik, vad var det som hände nere på Sveavägen i förrgår.”

Så var det dags, tänkte Richard. Han drog händelseloppet i korthet.

”Ambassaden blev kontaktad av polisen strax efteråt eftersom en Colombiansk medborgare var inblandad.”

”Jag hörde det från sjukhuset. Men passet var visst falskt.”

”Jo, det kunde vi snabbt konstatera. Men det utesluter inte att vi har att göra med en colombiansk medborgare. Och det gör mig lite orolig.”

”På vad sätt då ?”

”En civil person med ett falskt colombianskt pass utanför Colombia. Det luktar. Om man nu skall välja ett falskt pass finns det lite som talar för ett Colombianskt, om det inte är så att det var det ända som var tillgängligt när det behövdes. Och det kan tyda på att personen verkligen är colombianare. Liksom de som utfärdade det.”

”Du menar att det kan ha en koppling till kartellen ?”

”Precis. Men det hoppas jag kunna få bekräftat i morgon. Har i vilket fall scannat passet och skickat det till Bogota. Så får vi se vad de kan få fram.”

”Varför skulle kartellen ha folk i Stockholm.”

”De har folk över allt. Många gånger närmare än du tror.

Richard fyllde munnen med röken från cigarren. Han var förstås redan medveten om detta och räknade med att det var bara en tidsfråga innan ett beslag skulle göras på något av rederiets fartyg. Förmodligen stod de under observation av både DEA och den europeiska tullen. Redan då han själv var ute till sjöss inträffade händelser i hamnar som Santa Marta och Buenaventura, som inte gärna kunde tolkas på annat sätt än att kartellen var aktiv. Framför allt under lastning av kaffe på natten. Kaffesäckarna stuvades löst i rummen från pallar. Säck för säck. Hundratalet stuvare i fyra eller fem lastrum. Fastän besättningen cirkulerade i lastrummen för att leda lastningen och märka av de olika kaffepartierna, så hände det att han inte kunde komma ner. Ibland var lejdaren blockerad av kaffe eller så stod stuvarna i vägen i stora grupper. Ropen då något av befälen närmade sig lastrummet talade sitt tydliga språk. Han misstänkte naturligtvis att det inte bara var kaffe som transporterades.”

”Hur jobbar de i Europa”, frågade Richard.

”Här görs affärerna framför allt med den Sicilianska maffian och andra kriminella grupperingar i Italien, Tyskland, Frankrike och England. Vi vet att de också håller på att bygga upp verksamheter i Östeuropa och etablerar nya marknader i Ryssland. I samarbete med maffian där. Fastän produktion och distribution av kokain, heroin och cannabis är deras kärnverksamhet, så är de också inblandade i motköpsaffärer med vapen, ikoner, råvaror, radioaktivt material och förfälskade USA-dollars.”

”Har ni spårat någon verksamhet till Skandinavien?”

”Vi har inga bevis. Än. Men vi arbetar efter hypotesen att Skandinavien, primärt Sverige, är ett naturligt transitland, i båda riktningarna, för verksamheterna i Ryssland.”

”Har ni haft någon incident på era fartyg”, frågade Marcos de la Joya som suttit tyst tills nu.

”Nej. Men det verkar klart att det förekommer. Men vi har ingen aning om omfattningen.”, svarade Richard. ”Ni då ?”

”DEA har haft våra fartyg under observation, och precis nu har man gjort ett omfattande beslag på USA’s ostkust. Eftersom amerikansk lag gör rederiet ansvarig, så har vi en omfattande rättsprocess framför oss.”

”Jag hörde att ni kommer att dra er ur USA trafiken från Colombia. Är detta anledningen ?”, frågade Richard.

”Det är riktigt. Från och med september lägger vi ned den linjen. Skulle vi fortsätta så kan den på sikt stjälpa rederiet. Sålunda så har vi tre feeder-fartyg på 7.000 ton vardera som vi kan omdisponera för andra trader.”

”Hur då ?”

”Ett alternativ, som kan vara ett förslag för dej att ta ställning till, är att samarbeta på trafiken mellan Europa och norra Latinamerika. Vi är beredda att ställa våra tre feederbåtar till samarbetets förfogande.”

Richard lutade sig framåt.

”Om jag förstår det rätt, så har ni också tre fartyg i trafik mellan Europa och Latinamerika ?”

”Det är korrekt. Samtidigt kör ni fyra. En ide att fundera kring vore att skapa en gemensam service med de sju fartygen med avgång en gång per vecka, i stället för var tredje vecka, från låt säga två huvudhamnar i Europa, t ex Felixstowe och Rotterdam. Där varje part har möjlighet att utnyttja utrymmet på den andres fartyg. Och där de mindre och mer kostnadseffektiva feederfartygen kör lasten från och till alla andra hamnar till de två huvudhamnarna. Med det här upplägget kan vi dominera traden. Våra kalkyler visar att det vore mycket lönsamt för båda parter. Likaså får ni tillgång till tonnage med Colombiansk flagg som drivs till en fraktion av kostnaden för ett fartyg under svensk flagg.”

Richard lutade sig tillbaka. När fan blir gammal så blir han religiös, tänkte han. Han hade själv föreslagit ett liknande upplägg till den förre VD:n på Gran Colombiana. Men fått nobben. Men det var annorlunda nu. Från att ha varit en skyddad marknad, där Gran Colombiana varit berättigad till 50 % av all last till och från Colombia, hade nu marknaden nu avreglerats och Gran Colombiana fick kämpa för sina marknadsandelar på lika villkor. Tydligen gick det inte bra. Intressant, tänkte han.

”Varför Thomson ? Varför inte HP Shipping, Hapag Lloyd, CGM eller Harrison Line.”, frågade Richard.

”Vi kan tänka oss flera alternativ. Och diskussioner förs. Naturligtvis kan jag inte gå in på några detaljer, men jag kan säga så mycket att mycket talar för ett samarbete med Thomson. Det skulle ge den starkaste konstellationen och mest dominerande marknadspositionen. Och så har vi ju en hyfsad relation till varandra redan idag.

”Låt mig suga lite på den här karamellen och diskutera den med de övriga i ledningsgruppen. Hur länge kommer du att stanna i Sverige?”, frågade Richard.

”Veckan ut.”

”Låt oss oavsett se till att träffas innan du far. Har du möjlighet att komma förbi kontoret på torsdag.”

Marcos accepterade invitationen.

”Nej, hörni, nu har vi varit nog seriösa, låt oss gå ut på ballongen och sträcka på benen innan vi strålar samman med damerna igen”, sade ambassadören och reste sig upp.

Söndag kl. 2200 GMT – kl. 1600 Colombiansk tid

10 årige Ignacio Pas sträckte på sig intill det förfallna skjulet och tog ner metspöet från två krokiga spikar som spretade ut från den roströda korrigerade plåten. Det var söndag och sen eftermiddag. Mörkret skulle komma om en timma ungefär. Regnmolnen låg fortfarande låga och tunga över regnskogen omkring honom men skyfallet hade upphört för en halvtimma sedan.

Han höll metspöet med båda händerna och synade det noga. Det var viktigt att det inte var sprucket. En av grannens hönor for vilt kacklande in mellan benen på honom. Han stampade till och hon fortsatte flaxande iväg utmed skjulväggen. För ett par veckor sedan hade han haft en riktig bjässe på kroken. Den hade räckt till mat i flera dagar. Eller så hade han kunnat få en fem eller sex Pesos för den uppe vid matstånden intill busshållplatsen. Men spöet hade gått av och fisken stack med krok och allt. Förmodligen var det sprucket redan innan. Det fick inte hända en gång till.

Då han vände sig om för att gå ner mot flodstranden kom en röd fotboll av plast susande förbi hans högra öra. Den slog in i den korrigerade plåten strax intill huvudet med en kraftig smäll.

"Tonto, knäppskalle, kasta hit bollen fort som fan. Om du inte vill ha stryk", skrek en grabb som stod i mitten av en klunga jämnåriga.

"Håll din trut", skrek Ignacio tillbaka med huvudet vridet åt pojkarna.

"Din förbannade klumpfot, kasta hit bollen", skrek en annan av grabbarna och kastade en stor jordkocka mot skjulet.

Ignasio vred sig snabbt mot väggen och kurade ihop. Jordkockan träffade honom klockrent rakt i korsryggen. Det smärtade till när den stenhårda leran splittrades mot ryggtavlan. Grabbarna skrek av skratt.

"Där fick du, klumpfot-arschel. Ska'ru smaka på en till."

Ignasio kurade ihop ytterligare och tårarna tryckte på. Han grimaserade av smärta och förnedring. Gråten kom tyst störtande över honom. Pojkarna såg bakifrån hur axlarna under den trasiga och nerjordade T-skjortan ryckte till när gråtattacken kom. Ignacio hävde sig upp med högerhanden utan att titta sig om och fattade metspöet i den vänstra. Han fattade kryckorna som stod mot plåten och som han fått av prästen uppe i kyrkan för ett år sedan. Med en krycka under vardera armen och med metspöet

fortsatt i vänsterhanden, flydde han haltande men snabbt iväg utmed stigen ner mot flodstranden.

"Skit i honom, nu fortsätter vi. Carlos, det var du som sparkade iväg bollen. Spring och hämta den", skrek en grabb med målbrotsbruten stämma.

Ignasio hörde rösterna försvinna bakom sig. Det sved och värkte fortfarande. Tårarna rann tyst utmed båda kinderna när han vant placerade kryckspetsarna mellan de knotiga rötterna på stigen. Han kände sig kränkt och maktlös. Han hade fötts med klumpfot. Det tog många år innan han hade lärt sig att gå ordentligt. Fram till han var fyra hade han hasat sig fram i leran kring skjulet där han bodde med sin mamma.

Han hade inte sett henne så ofta. Hon försvann på kvällarna och kom tillbaka på förmiddagen. Efter att hon ätit frukost gick hon till sängs och sov till det blev kväll. Hon hade dött för ett halvår sedan i någon konstig sjukdom. Hon tynade bort med konstiga bölder över hela kroppen. Tjugoåtta år och inga tänder. Han bodde ensam kvar i skjulet.

Bortsett från foten så skilde han sig från de övriga barnen på flera sätt. Ignasio hade bruna ögon men ett ljust hår. Och han hade aldrig träffat sin far. Hans mamma hade berättat att han var kapten på ett stort fartyg. Ignasio undrade varför han aldrig kom hälsade på.

De andra barnen tillbringade dagarna inne i Barranquilla och ägnade sig åt småstöldar och sniffade lim. Ignasio hade aldrig kunnat följa med av uppenbara skäl. För att överhuvudtaget överleva satt han på dagarna i skuggan uppe vid busstationen med en näverkorg och kryckorna framför sig. Ofta gav det några pesos och han kunde köpa sig lite att äta. Men han kom inte undan de andra grabbarna när de var på det humöret.

Ignasio följde stigen utmed floden. Han hade lärt sig varenda sten och varenda rot. Även om han varit fullständigt blind hade han förmodligen kunnat ta sig fram obehindrat ändå. Trots kryckorna. Lukten från vattnet var unken. Men det var en doft som han uppskattade och förknippade med sitt fiske och de stunder då han fick vara ifred. Han tittade upp och blickade ut över det bruna vattnet som sakta drev förbi. Här och var såg han stora stockar och små öar av grenar, jord och vass som flöt med strömmen.

Det var femtio meter kvar till stenen där han brukade sitta och fiska då han hörde ett morrande. Det kom från ett snår några meter från stigen på hans vänstra sida. Ignasio stannade upp och lyssnade. Morrandet kom tillbaka. Det var en hund därinne. Han hörde ett skarpt skallande och en annan hund tjöt till. Det prasslade till i snåren som om den ena hunden tog till flykten. Han närmade sig nyfiket och försiktigt snåret. Han hade all

respekt för vildhundarna som smög omkring i området. Han lyfte undan en kraftig och tät gren och såg ryggen på hunden. Den stod i hukad ställning och såg ut att äta på någonting. Ett blodigt köttstycke av något slag. Hunden var för upptagen för att lägga märke till honom. Den högg tag och började ruska i köttstycket. Då såg han den uppslitna halsen. Hundens käftar grävde sig in i halsgropen. En svårt sargad och naken kvinnokropp låg framför honom. Han kunde skönja resterna av ett människoansikte inramat av ett långt mörkt hår. Halva ansiktet gapade som ett svart hål. Brösten var avskurna eller uppättna. Magen och underlivet var uppskuret och inälvorna låg utspridda kring kvinnan.

Han kände hur svetten bröt fram. Blodtrycket sjönk och benen började vika sig. Han ville sjunka ihop och kräkas. Snabbt och försiktigt släppte han grenen och stapplade på kryckorna ner till flodstranden där han sittande lutade sig framåt och kastade upp.

6. Måndag den 30 juni

Kontoret – kl. 0730 GMT – kl. 0830 svensk tid

Richard tog av sig kavajen, hängde upp den på en hängare och slog sig ner bakom skrivbordet. Klockan var halv nio. Han hade kommit senare än vanligt till kontoret. Kvällen med ambassadören hade fortsatt till sent. Men det hade varit en utomordentligt trevlig kväll. Och förslaget om samarbete med Gran Colombiana var intressant. Linjetrafiken mellan Europa och norra Latinamerika var ett problem. Och det var inget som tydde på att konkurrensen skulle minska. Förra gången det hade varit på tal hade ledningen varit enig sånär som på Ian Brandt. Han hade yrat om en framstöt han fått från BSC, det ryska statsrederiet, där de lockade med en expanderande rysk marknad. Richard Berg hade inte ens varit beredd att diskutera förslaget. BSC's rykte var sådant att ett samarbete skulle stjälpas mer än hjälpa. Det var helt klart.

Men nu gällde det Challenger. Tusan ta Sjögren om han inte är på väg mot Rotterdam, tänkte Richard.

Karin knackade lätt på dörrposten och kom in med en kopp kaffe.

"Har vi fått nå....", sa Richard då en summerton hördes från rummet utanför.

"Jag kommer strax, telefonen.....", svarade Karin och försvann hastigt ut genom dörren.

Richard rörde runt i koppen medan han slog på Pc:n. Hans egen telefon ringde och han sträckte reflexmässigt ut handen.

"Ja ?", svarade han.

"Nu går drevet. Expressen. Kan du ta det nu?", frågade Karin.

"Inte nu. Säg till dom att jag sitter i möten fram till lunch."

Han återgick till PC:n och klickade upp Microsoft Outlook. Han ögnade igenom rubrikerna på mailen som hade kommit in under helgen. Det sista verkade vara det han sökte. "Barranquilla - Statements of facts" avsänt av World Challenger. Han klickade upp meddelandet. Fartyget hade legat överksamt till söndag morgon klockan 0630. Sedan lastat fram till 1530 och avgått 1630 igår. Richard tittade upp på det skeppsur i mässing som satt på väggen mitt emot skrivbordet. Nu var klockan 0845, det vill säga 0245 på morgonen colombiansk tid. Då släppte de lotsen utanför Barranquilla för åtta och en halv timma sedan och borde nu vara gott på väg. De lämnade ett Estimated time to Arrival (ETA) till Rotterdam om

14 dagar kl. 1000. Således en marginal på en halv dag. Han bestämde sig för att ringa kapten Sjögren klockan tre, strax efter frukost ombord, och förklara läget. Nu gällde det att köra på så att det ryker. Tight, men möjligt. Det måste gå. Det fanns inga andra alternativ, , tänkte han.

Han tog telefonen och slog kortnumret till Christian Thomson.

Efter att stillat frågorna kring Aftonbladets löpsedel frågade Thomson om Challengers avgångstid och ETA i Rotterdam. Richard gav honom en kort redogörelse för anlöpet. Han passade också på att berätta om propån om samarbete från Gran Colombiana. Christian Thomson ville att han skulle möta upp på hans kontor klockan fyra och diskutera detta vidare.

Polisstation i Barranquilla – Måndag kl 1430 GMT – kl 08.30 Colombiansk tid.

Huvudet värkte som om en handgranat hade detonerat strax bakom pannloben. Sittandes bakom ett billigt skrivbord av trä lutade han sig mot den skamfilade bordskivan och höll huvudet i sina händer. Han svettades. Ansiktet kändes lika flottigt som en odiskad stekpanna. Klockan var halv nio på morgonen och det var redan hett. Fläkten på skrivbordets ena kant gick ojämnt och gav ingen svalka. Fy fan, tänkte han.

Jorge Gasser, polisinspektör för det östra polisdistriktet i Barranquilla, lutade sig försiktigt bakåt och tittade in i kalkväggen framför honom. En gång i tiden hade den varit vit. Nu var det vita ersatt av gulbrunt på de ställen där putsen fortsatt fanns kvar. Fy fan, repeterade han för sig själv och suckade högt. Han kunde känna sina egna alkoholångor dunsta ut från kroppen. Och utanför satt en hysterisk kvinna och ylade om ett mördad och lemlästat fruntimmer. Som hittats i ett buskage nere vid Rio Magdalena av en pojke under gårdagen. Ett fruntimmer som nu också var till hälften uppkäkad av hundarna som strök omkring nere vid flodstranden.

Varför kunde inte naturen få ha sin gång och han lugn och ro. Han gnuggade fingrarna mot tinningarna. Inom Barranquillas polisdistrikt så inträffade varje år ett par hundra dödsfall som inte hade en naturlig förklaring. Detta var ett av dom. Ett av två hundra. Det var väl ingenting att vända upp och ner på hela världen för, tänkte han. Men nu satt han med den skiten också nerblåst i knäet. Ett knä som mådde mycket bättre av, ja var rent utav skapt för att bära upp små slanka och långbenade damer.

Hade det varit för tio år sedan, nitisk och nyutexaminerad från polisuskolan, då hade han lagt ner sin själ i just det här fallet. Han hade gått ut med betyg tillhörande den övre kvartilen och satte en självklar stolthet i att agera som lagens förlängda arm. I ett naivt anfall av tron på rättssamhället och likhet inför lagen, hade han satsat på en karriär inom den Colombianska poliskåren. Med de vitsord han fått från polisuskolan, så var det "allmänna" omdömet, d.v.s. de blivande svärföräldrarnas och hans blivande hustrus övertygelse att han hade förutsättningarna att nå ända till toppen. Samtidigt som han utexaminerats och fått sin första tjänst hade han gift sig. Hon hade avgudat honom och hans polisuniform. Det var knapert i början. Men det var återigen den "allmänna" uppfattningen att det bara var en tidsfråga innan ett anständigt liv inom den högre medelklassen var att vänta.

Drömmarna bestod och åren gick. Men det gjorde inte den planerade karriären. Det tog fyra år innan han insåg att han fötts av fel föräldrar och hade placerats i fel skolor. Och att hans föräldrar likaså haft fel föräldrar och gått i fel skolor. Yngrekursare, med lägre anciennitet och kvalifikationer, klättrade snabbt förbi honom på stegen med hänleende läppar. Grabbar med de rätta föräldrarna, rätta kontakterna och en IQ som inte nödvändigtvis behövde överstiga 35, d.v.s. den IQ-nivå han menade krävdes för att kunna föra en vanlig matsked till munnen. För det behövde inte de här grabbarna. De hade till och med blivit födda med sked i munnen. Av silver. Han blev bitter. Så bitter att det drabbade alla. Sig själv, sin familj och jobbet.

Det var uppenbart att han aldrig någonsin skulle kunna avancera högre än till lokal polisinspektör. Med en lön som understeg en vanlig hamnarbetares, om man räknade in deras naturaförmåner av fartygsgods som "hittades" ombord eller i hamnskjulen. Mercedes, hans fru, vägrade inse fakta och anklagade honom för att vara sinnesslö, lat och allmänt obegåvad. I just den ordningen. Hur, brukade hon skrika åt honom, hur kunde Gud vara så grym att han hade låtit henne gifta sig med en odugling som inte ens kunde försörja sin familj. Och hon förbannade den dag då hon hade särat på benen, gett sig hän och låtit hans odugliga gener fortplanta sig till den son de hade fått knappt ett år efter bröllopet.

Han blev hånad hemma och han blev hånad på jobbet. För att något lindra allt elände började han strunta i att gå hem efter arbetet. Han fann en bedövande tröst och ett någorlunda välbefinnande på barerna och horhusen. Som den polis han var blev han i dom miljöerna i alla fall bemött med en gnutta respekt.

Och nu satt han här. Och han mådde inte bra. Med en kärring utanför kontorsdörren som han kände sedan tidigare eftersom hon var Mama-san på Casa Verde där han understundom gjorde sig ett besök. Hon gafflade om en sjöman som tagit livet av en kvinna som nu dessutom var till hälften uppäten av något vilddjur. Enligt det polisbefäl han löst av för en kvart sedan, så hade hon redan varit inne och gapat i går eftermiddag om efterlysning och alla helvetes åtgärder. Efter det att pojken anmält fyndet hade ett meddelande sänts till mordenheten på huvudkvarteret i Barranquilla. Och nu var hela helvetesapparaten i full gång. Tidigare på morgonen hade hon på nytt kommit in på stationen och satt igång. Hon skrek om en bestialisk svensk som hade lämnat stan och var på väg till Europa. Och vad kunde han göra åt det. Det var väl bara förbannat bra att den bestialiske svensken var på väg till andra sidan jordklotet.

Han kände att han inte ännu var nykter. Vilken natt och vilket røj. Inte på Casa Verde den här gången utan på det nyöppnade Norfolk Hotel strax intill. Ett ställe där ägaren nu hade öppet hus för den berörda poliskåren för att skaffa sig nödvändigt stöd och beskydd.

”Jose”, skrek han hest.

Dörren öppnades försiktigt och en uniformerad yngling tittade in genom dörrglipan med ett vettskrämt uttryck i ansiktet.

”Kom hit”, fortsatte han vresigt. ”Och stäng dörren efter dig.”

Ynglingen stängde tyst dörren och stegade fram till skrivbordet. Han förblev ståendes. Det fanns ingen besöksstol.

”José”, fortsatte Rodriguez lite vänligare. ”Jag har ett uppdrag till dig idag. Ett viktigt uppdrag som jag själv skulle åtagit mig men nu inte kan, då jag skyndsamt måste åka in till stan.”

”Si, senor”, svarade ynglingen med rak rygg.

”Utanför dörren här sitter en kvinna och påstår att hennes väninna har blivit mördad av en sjöman på ett svenskt fartyg.”

”Ja ?”

”Senor, heter det”

”Ja, senor”, svarade ynglingen och stramade upp sig.

”Nu vill jag att du gör följande - Lugna kvinnan och ta reda på vad hennes väninna heter. Och varför hon tror att hon blivit mördad.”

”Ja, senor.”

”Och likaså vad hon tror sig veta om gärningsmannen. Tydligen rör det sig om en svensk sjöman och då skall du fråga henne om hon känner till från vilket fartyg han kommer.”

”Ja, senor”, repeterade ynglingen mekaniskt.

”Med dom uppgifterna skulle jag vilja att du tar reda på tre saker från hamnkontoret: Ett, fartygets ankomst. Två, eventuell avgångstid. Och tre, vem som är agent för fartyget här i Barranquilla. När du fått tag på alla de uppgifterna vill jag att du skriver ned det på ett papper som jag vill ha liggandes på just det här skrivbordet klockan 1500 i eftermiddag. Är det då några frågor på vad du skall göra idag?”

”Nej senor.”

Sådär ja, nu drar jag tillbaka till Norfolk och sover en stund, tänkte Rodriguez, satte skärmmössan på huvudet och sköt den käckt tillbaka i nacken. Uniformen var fläckig och skrynklig. Han hade inte bytt kläder sedan gårdagen. Men han hade ju inte heller haft dom på sig speciellt mycket. Inte under natten i alla fall, skrattade han torrt för sig själv.

Måndag kl. 1500 GMT – kl. 16.00 svensk tid

Klockan var fyra på eftermiddagen då Richard kom in till Marie Johansson, Christian Thomsons sekreterare.

”Punktlig som vanligt”, sa Marie med ett leende då Richard kom fram emot hennes skrivbord. Richard log tillbaka.

”Är han ledig?”, frågade Richard.

”Han väntar på dig. Kliv in bara.”

Richard gick fram mot dörren och öppnade den utan att knacka. Christian satt vid sitt skrivbord och tittade upp från dokumenten han hade framför sig.

”Där är du ju. Kom in och slå dig ner”, svarade Christian och pekade på sittgruppen i ena hörnet av rummet. Han reste sig för att komma honom till mötes.

”Jag har också bett Ian Brandt, Håkan Bergsten och Viveka Strähle att titta förbi”, fortsatte han.

Han hade inte mer än yttrat det sista, förrän dörren öppnade sig på nytt. Ian vandrade in, hejade på Christian och satte sig i den lediga fätölj som stod på Christians vänstra sida. Han föreföll ha kommit direkt från duschen. Håret var fortfarande våtkammat. Direkt från Squashbanan eller har du varit nere i bastun med någon av de välformade civilekonomerna på finansavdelningen, tänkte Richard.

Ian Thomson Brandt hade en aristokratisk utstrålning. Det var åtminstone vad han själv verkade tro. Och han tycktes anstränga sig hårt för att uppföra sig som en. Han var visserligen rak i ryggen, reslig och med välansat hår. Han talade nasalt och med ett r-ljud bak från svalget som borde dött en naturlig död med den förrförrre kungen. Richard tyckte inte om Thomson Brandt. Ian hade alldeles för höga tankar om sig själv men inte förstånd nog att inse det.

Då alla var samlade bad Christian att Richard skulle redogöra för Gran Colombianas ropå.

Medan Richard gjorde en resumé av samtalet med Marcos de la Joya mörknade Ians anlete successivt. Han hade suttit tillbakalutad och lyssnat, sökandes efter hållpunkter. Detta går inte an, tänkte Ian för sig själv. Om ett samarbete med Gran Colombiana inleds som innebär inställda direktanlöp i Skandinavien, kommer det att knuffa mig över avgrunden. Och det får inte ske. Richard måste fås ur vägen. Nu fick det fan vara nog.

”Avslutningsvis skulle jag vilja summera för och nackdelarna med det här samarbetet. Om vi tar nackdelarna först så kan jag se följande”, fortsatte Richard.

”Ett - Vi kommer inte att kunna köra trafiken helt efter eget tycke. Vi kommer att bli beroende av dom och dom av oss. Inga förändringar i trafiken kan göras utan deras OK.

Två - Deras rykte på marknaden är som det är. Således kommer vi att förknippas med deras image och likaså vara beroende av den servicenivå de ger med sina fartyg.

Tre - Trafiken innebär att omlastning alltid kommer att ske av all last på kontinenten eller i UK. I en del fall så kommer det att fördröja transittiden. Likaså ökar risken för skador på lasten. Jag tänker framför allt på kontrakten vi har med pappersindustrin.

Fyra - Det kan också innebära att vi fördröjer en neddragning av deras flotta på trafiken till Europa, eftersom vi vet att dom inte fyller sina fartyg idag. Jag säger kan innebära, eftersom det mycket väl kan bli så att de hoppar i säng med någon annan carrier på den här traden. HP Shipping t ex.

Så till fördelarna:

Ett - Vi kan öka frekvensen på avgångar från Europa och Colombia från en avseglning var tredje vecka till en avgång i veckan. Med de just-in-time koncept som industrin jobbar med idag, så innebär det här att många av våra kunder kan köra sitt gods på enbart våra fartyg istället för att sprida lasten mellan olika rederier. Vi kommer att bli ensamma på traden om att kunna erbjuda en sådan service.

Två - Tillsammans med Gran Colombiana blir vi dominerande och får storskalighetsfördelar som gör oss mer konkurrenskraftiga än våra konkurrenter.

Tre - Kostnaderna minskar genom en mer rationell drift av fartygsflottan. Vi slipper att kajka runt hela Europa med våra förhållandevis dyra oceangående fartyg utan kan hantera detta med mindre och mer lämpat tonnage. Som dessutom drivs till betydligt lägre kostnader på grund av den Colombianska flaggen i aktern.

Fyra - På sikt kan detta leda till ett gemensamt rederi - som till skillnad från en samseglingspool bidrar till att minska kostnaderna ytterligare.

Fem - Det kommer att stärka banden med den Colombianska kaffemarknaden, där ju Gran Colombiana har en enastående position.

Sex - Vi hindrar någon av våra andra konkurrenter att slå ihop sina påsar med Gran Colombiana.

Sju - Vi kommer att öka möjligheterna för att fylla upp fartygen. Idag ligger intaget på genomsnittliga 60 %. Vilket inte ger tillräcklig lönsamhet. Och oavsett hur vi reagerar på Gran Colombianas propå, så måste vi åstadkomma en förändring på traden”

”Vad säger du Ian?”, frågade Christian.

Ian lutade sig framåt och tittade mot Richard.

”Om en samsegling med gran Colombian förutsätter att vi sätter upp Rotterdam och Felixstove som hubbar och omlastar godset ut till övriga Europa, då tror jag att vi kommer att begå vårt livs misstag”, sa Ian.

”Hur då”, svarade Christian.

”Våra direkt anlop, framför allt till Göteborg, är i stort sett det ända som profilerar oss mot övriga konkurrenter idag. Det är anledningen till att vi fraktar nästan 100 % av den svenska och norska pappersexporten till Latinamerika. Om vi tvingar exportörerna till omlastning nere på kontinenten så innebär det en högre skadefrekvens på lasten. Den kommer att öka deras försäkringspremier vilket gör att de kommer att tvinga sig till lägre fraktnivåer genom att börja förhandla med andra rederier. Transittrafik via kontinenten kommer av samma skäl att göra dom mindre konkurrenskraftiga i Latinamerika, där de konkurrerar med amerikanska och kanadensiska pappersproducenter som skeppar direkt från USA respektive Kanada. Jag är enig i att vi måste göra något för att förbättra lönsamheten på den här traden. Här tror jag hellre på det förslag som vi diskuterat tidigare beträffande ett samarbete med ryssarna. Att etablera en samsegling på samma sätt som med Gran Colombiana men med den skillnaden att vi får tillgång till den ryska traden som nu fullkomligt exploderar. En trad som vi annars inte kan komma åt. Och samtidigt bibehåller våra dirketanlop”

”Det där snacket om samarbete med ryssarna har vi ju varit inne på tidigare. Och förkastat”, svarade Richard. ”När det gäller de svenska exportörerna och transitering på kontinenten, så är de självklart för direkttrafik till Latinamerika. Men, om det inte finns någon annan som gör det eller kommer att göra det, så menar jag att vi kompenserar fullt ut med det faktum att vi kommer att ha den tätaste frekvensen. Och dessutom bli dominerande på traden.”

Ian ilsknade till.

”Vänta nu lite grann. För det först.....”

”Håll an”, bröt Christian in. Han gjorde en kort paus och vände sig mot Håkan.

”Vad säger du” fortsatte han.

”Jag är enig med Richard. Det är inget att fundera på. Bara att slå till. Jag skulle vilja se ett flaggskifte på fartygen.”

”Vad menar du”, frågade Christian.

”Jo, förslaget från Gran Colombiana utgår ju ifrån att vi med våra fartyg aldrig mer kommer att anlöpa Sverige. I ett sådant läge kan jag inte se varför vi skulle betala merkostnaderna för svensk flagg och svenska besättningar på linjefartygen.”

”Vad säger Viveka?”

Viveka kastade en blick på Ian innan hon svarade:

”Ett flaggskifte innebär att vi måste avskeda 120 besättningsmän bara på de fyra fartygen. Vilket naturligtvis låter sig göras. Men då får vi räkna med att mediedrevet startar på allvar. Som ju vissa redan fått smaka på”, svarade Viveka med en gliring till Richard och olyckan nere på Sveavägen. ”Jag kan se framför mig hur fackföreningarna börjar skrika, strejkhoten hagla medan pressen kommer att gotta sig, inte bara i men åt hela smeten”, fortsatte hon.

”OK, låt oss få alla fakta på bordet”, svarade Christian. ”Allt som innebär minskade kostnader och möjlighet till ökade intäkter är intressant som läget ser ut nu. Föreslår att du koordinerar det här projektet, Richard. Viveka presenterar en plan och konsekvensanalys, inklusive fackliga aspekter, för en personalreduktion. Håkan tar juridiken kring flaggskiftet och försäkringsfrågorna. Och det här vill jag ha klart till Marcos de la Joya kommer hit på torsdag.”

Christian Thomson avslutade mötet och övriga reste sig upp. Thomson-Brandt rafsade snabbt ihop sina papper och försvann ut genom rummet. Han kokade av ursinne. Han passerade snabbt Christians sekreterare utanför.

”Ian”, ropade hon när han passerade. ”Du har ett meddelande här.”

Ian stoppade upp och gick tillbaka till receptionsdisken. Han höll på att stöta ihop med Viveka Stråle som stannade upp och försökte fänga hans blick. Han negligerade henne och vände sig mot sekreteraren.

”Ja?”, svarade han.

”Här skall du se har jag en lapp till dig”, sa hon och log vackert. Vita tänder, 43 år, mörkt svallande hår, diskret sminkad.

Ian brydde sig inte om att leendet var falskt. Och besvarade det följaktligen inte. Han ögnade igenom innehållet på lappen. Han lade märke till hennes slanka ben under skrivbordet och undrade hur hon var i sängen.

Måndag kl. 20.30 GMT – kl. 21.30 svensk tid

Ramon Amellier plockade undan en pappershög uppe i det högra hörnet på skrivbordet, dammade av det frigjorda utrymmet och lade sedan tillbaka pappershögen. Han fortsatte med den nedre högra halvan av bordet och gjorde samma sak. Plockade undan och dammade av. Reflexmässigt kände vänsterhanden av om lådorna under bordet var öppna. Den vänstra och mittenlådan var det inte. Men den högra var olåst. Han slutade upp med dammandet och kikade mot dörren som ledde in till Ian Brandts kontorsrum. Den stod öppen. Men han hade strategiskt blockerat dörren på andra sidan med sin städvagn. Sålunda kunde ingen titta in utan att han blev medveten om det. Antingen måste de ropa eller flytta vagnen. I båda fallen fick han nog med tid för att snygga upp efter sig.

Han drog försiktigt ut lådan. Han noterade den rektangulära spegeln och resterna av kokain på spegelytan.

”Nu är han fast”, tänkte han för sig själv. ”Till och med på jobbet, minsann.”

Han rotade kring lite i lådan bland småsaker och papperslappar. En nyckelknippa, ett American Express kreditkort, en lapp med fyrstalliga koder. Han tog upp lappen och tittade närmare på den. Ett tiotal pinkoder och passord stod uppräddade. Bankomat 4161, Shellkort 3872, HSB Datasvar 2998, PC 3121, mail 4321, o.s.v.

”Detta är inte sant. Äntligen”, tänkte han för sig själv. Han tittade sig runt i rummet. Det var rymligt och inrett med antika möbler och en äkta matta på golvet. Bakom skrivbordet stod en bokhylla i mahogny. Han öppnade en av glasdörrarna och hittade genast det han sökte. En kartong med oanvända disketter.

Han drog snabbt ut en diskett, stängde glasdörren och satte sig bakom skrivbordet. Med högerhanden slog han på Pc:n. Medan den värmde upp passade han på att skriva upp koderna på lappen i den lilla anteckningsbok han alltid bar på sig.

Windows öppningsskärm visade sig på monitorn. En ikon propsade på att få hans användarnamn och passord till nätverket. Han skrev USERNAME: BRANDTI och PASSWORD: 3121 och tryckte på returtangenten. Skärmen svarade med ERROR: WRONG NAME OR PASSWORD. WARNING ! YOU HAVE ONLY TWO MORE TRIES.

”Fan”, sa han tyst för sig själv. Han försökte igen. USERNAME: THOMSON-BRANDTI, PASSWORD: 3121. Återigen svarade Pc:n:

ERROR: WRONG NAME OR PASSWORD. WARNING! YOU HAVE ONLY ONE MORE TRY. Han stirrade på skärmen. Skulle han nu försöka en sista gång och riskera att blockera Pc:n. Ian Brandt skulle omedelbart märka att någon varit inne och trixat med den. Eller kanske skulle han bara ta det som nätverksstrul. Förnuffet sa Amellier att låta bli. Samtidigt var han oerhört nyfiken på Ians emails. Han tittade på klockan. Den var nu kvart i nio. Kvällen var ännu ung. ”Nej, det får bära eller brista”, tänkte han. Han tryckte ånyo in NAMN: BRANDTT, PASSWORD: 3121. Ikonen försvann och han hörde hur hårddisken surrade igång och började arbeta. Han höll andan. Då kom huvudmenyn upp och den omisskännliga klockklangsmelodin från Windows ljud i de två högtalarna på varsin sida om skärmen. Han sträckte sig blixtnabbt mot den högra högtalaren och vred ner ljudet till minimum. Han kastade ett öga mot dörren och lyssnade. Det var tyst. Han andades ut och lärde sig en läxa. Aldrig slå på en PC utan att vrida ner ljudet först. Han tryckte på ikonen för Microsoft Outlook. En ny ikon kom upp som propsade på passord. Han skrev in PASSWORD: 4321, och upp kom samtliga mappar med Ians korrespondens. Han tryckte på mappen för inkommande meddelanden. Mappen öppnades och listade 9 meddelanden som kommit in sedan kl. 15.00. Han ögnade igenom rubrikerna, men lät vara att öppna och läsa något av dom. Det skulle omedelbart upptäckas av Thomson-Brandt dagen efter. Likaså kunde det mycket väl hända att något eller några meddelanden skulle skicka ett automatiskt meddelande till avsändaren om att meddelandet var läst och vilket klockslag detta skedde.

Han stängde mailsystemet och klickade på filhanteraren. Ians filstruktur visade sig som ett träd på skärmen. Han satte in en diskett samtidigt som han klickade med musen på mailmappen och drog den över till A:/-disken. Kopieringen startade. Innehållet på disketten kunde han sedan gå igenom i lugn och ro hemma på sin egen PC. Utan att någon hade en susning om det. Han lutade sig bekvämt tillbaka. Samtidigt som han var nöjd med sig själv kände han också en oro. Han tänkte på trafikolyckan uppe på Sveavägen. Han kände Mercedes och visste att hon var ett proffs. Men skulle hon börja prata då hängde också hans egen tillvaro i en tråd. I vilket fall visste han att det skulle bli en diger rapport att sammanställa i natt. En rapport med information om stort och smått. Han sorterade inte. Han skickade allt han kom över och folket borta i Manizales fick själva filtrera ut vad som var intressant. Han hade bland annat hittat en kastad kopia på ett mail till rederiets agent i Bogota i Richard Bergs rum. Redarens dotter, Kerstin Thomson, planerade att flyga ner till Colombia

under tisdagen. Visste inte om detta kunde vara värdefullt, men han tänkte bifoga det i alla fall.

Han hade gått den långa vägen och varit verksam inom kartellen allt sedan tonåren då han hängt på gatorna i Manizales. Från hantlangare till väktare, soldat och gruppchef. Eftersom han var en av de få som kunde läsa blev det så småningom också administrativa uppgifter. Som på ett bananskal halkade han in på att fixa med datorer. Till slut satt han en dag som dataadministratör för det världsomspännande elektroniska postsystem som kartellen använde sig av. Under tiden hade han ägnat sig åt självstudier i dataadministration och fått en kunskap som gjorde honom ännu mera värdefull för kartellen.

Kartellens underrättelsetjänst hade ett centralt IBM/DB2 "datawarehouse." En gigantisk databas som i omfattning kan jämföras med vad många regeringars ställt till sina respektive underrättelsetjänsters förfogande. Mycket av informationen var säkerhetsklassad och endast en liten och utvald skara människor inom kartellen hade tillgång till den. Ramon Amellier var en av dessa. På hans initiativ hade man också upprättat ett register som kallades för "Los Colaboradores Prospectivos" – möjliga samarbetspartners. Anledningen till detta var att snabbt kunna få tag på mullvadar, lobbyister, informatörer eller anhängare, när en situation så krävde. Registret bestod av betydelsefulla, eller möjligt betydelsefulla, individer världen över som var direkta eller indirekta kunder till kartellen. Skillnaden mellan dessa var att de direkta representerade en del av kartellens distributionsmaskineri och således hade ett finansiellt intresse i narkotikahandeln. Dessa var oftast inte brukare av kartellens produkter, vare sig det gällde kokain, amfetamin eller cannabis. De indirekta däremot var rena förbrukare. Registret innehöll tusentals namn på kända företagsledare, politiker, skådespelare, musiker, domare, poliser, tulltjänstemän, åklagare, idrottsmän världen över. För att kunna klassas som "möjlig" krävdes att kartellen hade braverande och dokumenterade bevis för att kunden var knuten till kartellen. Det kunde röra sig om filmsekvenser där en leverans mottogs eller konsumerades. Men inte alltid. I en del fall var "bevisen" frikopplade från kartellen. Det kunde t ex gälla bordellbesök och tillfredställande av udda sexuella böjelser som homosexualitet, piskor, barnsex, eller transvetism som förevigats med dolda kameror. Gemensamt för alla bevis var dock att de med kraft kunde användas i en förhandlingssituation. Definitionen av "partner" var mer flytande och berodde på vilken funktion

personen skulle kunna ha för kartellen. Detta preciserades vid registreringen från fall till fall.

För sex år sedan hade en medelålders finansman i New York blivit registrerad. En "societetslangare" i New York kom i kontakt med honom under ett cocktailparty på Manhattan och genomfört en kokainaffär. Mannen visade sig vara den blivande arvtagaren till ett av världens största privata rederier, Thomson Line. Man kartlade honom och det visade sig att det var en man med flera udda behov och böjelser. Ett flitigt umgänge med prostituerade dokumenterades med både ljud och bild.

Ett år senare tog kartellen ett beslut om att expandera kokainhandeln i Skandinavien och i Ryssland. Fram tills dess hade kokainet smugglats i kilopartier med flyg. Nu gällde det partier på flera ton. Man behövde en reguljär carrier och ögonen föll på Thomson Line. För att kunna komma igång var de i behov av trafiklistor, lastplaner, agenturlistor, containernummer, samarbetande speditörer och mycket mer. För att det skulle gå snabbt och smidigt insågs att kartellen behövde en central resurs på rederiet. Och de fick en klockren träff. En "möjlig samarbetspartner" existerade och som nyligen avancerat till ekonomichef och vice VD på rederiet. Upplägget betraktades som så kritiskt för kartellens expansion att man parallellt beslutade att plantera en övervakare på rederiet. En uppgift som föll på Ramon Amellier. Han begav sig sålunda iväg som flykting till Sverige tillsammans med sin fru. Båda utan pass vid ankomsten till Sverige. Han antog namnet på en obetydlig men ändå varandes politisk oppositionsagitator som spårlöst försvunnit i Cali året innan. Han hade blivit mottagen med stora famnen av det svenska samhället. Flyktingförläggning, svenskundervisning, starta eget kurs, lägenhet, inredningsbidrag, ekonomiskt startbidrag och lönebidrag. Det hade inte tagit mer än tre månader så hade han registrerat en städfirma. Han ringde upp telefonväxeln på rederiet och bad om namnet på den administrative chefen. Denne visade sig senare rapportera till Ian Brandt. Därefter skickade han ett brev där han erbjöd sina tjänster. Dagen efter ringde han upp och fick beskedet att Thomsons nuvarande städkontrakt gällde i ytterligare fyra månader. Men han fick ett löfte om att få offerera då den nya kontraktperioden skulle inledas. Efter tre månader blev han mycket riktigt kontaktad tillbaka. Han gav ett skambud på offerten under förutsättning att kontraktperioden utökades från två till fyra år. Han erbjöd att åta sig städningen för halva den kostnad rederiet hade det sista året. För att medvetet hjälteförklara den administrative chefen så erbjöd han sig samtidigt att hålla kostnaden konstant under de fyra åren och

dessutom lägga till en generös villkorsklausul, som innebar att om någon städfirma under perioden kunde erbjuda samma tjänst och resultat till samma eller lägre kostnad, så hade rederiet möjlighet att bryta kontraktet med omedelbar verkan. Ett fullständigt löjligt avtal som ingen skulle kunna säga nej till. Det gjorde dom inte heller. Den administrativa chefen höjdes till skyarna för, som det uttrycktes, en enastående förhandlingsförmåga. Och partnerskapet var cementerat.

För Martinez och hans fru betydde inkomsterna från rörelsen ingenting. Men de gav skattemyndigheterna ett bevis för att de bedrev verksamhet. Deras egentliga lön betalades ut i Schweiz. Ett sparkapital som, efter Sverigeåren, skulle få dem att leva gott resten av livet. Men det var slitigt. 7 dagar i veckan, 365 dagar om året hade de nu städat Thomson Lines huvudkontor. De delade solidariskt på byggnaden och tog tre våningar var. Damning, skurning av toaletterna, tömning av papperskorgar och disk av kaffemuggar efter 120 personer varje dag. På helgerna var det storstädning. Dammsugning och torkning av alla golv. De jobbade på nätterna och sov på dagarna. Aldrig hade han skurat så mycket i hela sitt liv. Den administrativa chefen på rederiet var utomordentligt nöjd och sken som en sol då de stötte samman.

Kopieringen var klar. Fem disketter á 1,2 Megabyte. Han stoppade ner dom i en fickan på städrocken. Därefter lade han, sin vana trogen, ut en duk på golvet. Han tömde ut innehållet i papperskorgen under skrivbordet på duken och började att sortera innehållet. Han hade två sopsäckar. En för skräp och en för dokument som skulle tas med till lägenheten för genomgång. Papperskorgen var ungefär halvfull. Två inbjudningar till finansseminarier. Släng. Fem små gula klisterlappar med siffror och klotter. Släng. En tom Coca-Cola burk. Släng. Två blad från ett anteckningsblock med några namn, telefon nummer och ännu mera klotter. Släng. Ett hopknycklat memo från Richard Berg med rubriken "FÖRSLAG TILL SAMARBETE MED GRAN COLOMBIANA. Intressant. Han satte sig på skrivbordsstolen och ögnade igenom innehållet.

"Mierda - Vad i.....", tänkte han. I detta PM fanns ett förslag till samarbete med Gran Colombiana som innebar att direkttrafiken mellan Colombia och Skandinavien skulle läggas ner. Vilket i sin tur skulle innebära att det nuvarande logistikupplägget med kokaintransporterna till Skandinavien och östblocket måste avbrytas. Satans djävlar, tänkte Martinez.

7. Tisdag den 1 Juli

Flygplan dyker upp – kl. 14.30 GMT - kl 08.30 Colombiansk tid

En dag som så många andra till sjöss. Havet var blått som ett greksikt vykort, lätt krusat av en ljum sydvästlig bris. Akteröver delades havet av propellervattnet som skummande sträcktes likt ett ändlöst traktorspår mot den skarpt markerade horisonten. Lågtrycket hade dragit vidare under söndagen och vädret hade klarnat upp allteftersom de stävat nordvärt. Det ända som återstod var en kraftig dyning som fick fartyget att tungt och långsamt rulla från den ena sidan till den andra.

Frukosten var just avslutad. Överstyrman Tom Strömberg slogs sig ner i en av de fluffiga soffgrupperna i befälets dagrum. Det var ljust och rymligt med sina panoramafönster som täckte hela akterskottet. De teakklädda skotten, eller väggarna som man skulle sagt på land, och en tjock ljusgrå heltäckningsmatta gav det ett ombonat intryck. "När kan vi komma ut på nätet ?", frågade överstyrman Strömberg och sträckte sig efter en sockerbit.

"Snart. I morgon tror jag. Buggarna i programvaran är fixade. Nu testkör jag datafiler med kontoret i Stockholm", svarade Eva Zettergren. "Och det är verkligen på tiden."

Han lutade sig tillbaka och såg på Eva Zettergren som satt i en fåtölj mitt emot honom. Hon var ingen fotomodell men vacker ändå. I början av de trettio. Hennes ansikte var avlångt med rena proportionerliga drag, sensuella läppar, stora gråbruna ögon med några stänk av brunt som utstrålade uppriktighet.

"Varför, frågar man sig, är det alltid sånt stök med datorer ?", frågade Tom.

"Det är en naturlag, tror jag. Jag hade planerat att åka hem från Mexico, men här sitter jag", svarade Eva med ett leende.

Tom gillade den här stunden efter frukost ute till sjöss. Oftast var det bara han och Eva som hade möjlighet eller tog sig tid till en kopp kaffe och lite ströprat.

En grabb på fyra år rusade klafsande upp för trappen till dagrummet, fortsatte mot soffgrupperna och stannade abrupt mitt på mattan. Han hade bara ett par badbyxor på sig och höll med händerna en gul simring med röda och gröna prickar runt magen. Helt genomblöt, med en snorig

överläpp och ögonen rödfyllda av tårar, såg han sig hastigt om medan vattnet stänkte om håret. Han frustade och snyftade med andan i halsen.

"Har'u sett mamma ?

Tom tänkte just fråga om han tittat efter inne i tvättstugan två däck ner då hon visade sig i dörröppningen från trapphuset. Hon var en kvinna på 36 år. Begynnande ansiktsrynkor gjorde henne inte yngre men hon hade ett moget och intagande utseende. Hon var gift med maskinchefen, eller "chiefen" som han kallades ombord. Hon hade anlänt tillsammans med deras båda barn Erik och Fredric, fyra och sex år gamla, under fartygets bunkring i New York på nerresan. Hon var iförd en bomullsklänning och hade håret uppsatt till en knut. En slinga hängde ner från högra tinningen som förstärkte det jäktade intrycket som hon utstrålade.

Då hon kom in i dagrammet övergick den lilles snyftningar till tjut och häftig gråt.

"Har inte mamma sagt åt dej att du inte får springa in i inredningen utan att först torka dej."

Då hon kom fram till honom och böjde sig ner för att ta upp honom i famnen intensifierades gråten.

"Sååja, sååja.." sa hon tröstande medan hon omfamnade honom. Han tystnade något och höjde armen för att torka nosen och överläppen med ena handens översida, medan de tillsammans lämnade rummet.

"Vet'u Fredric va, han knuffa i" den fjäderupphängda dörren slog igen och rösten försvann.

Både Richard och Eva log åt händelsen. Ett litet drama som för en hade varit präglad av livets allvar och för andra ett litet avbrott i rutinerna ombord.

Richard kastade en blick ut genom panoramafönstren akteröver och såg till sin förvåning hur ett litet sportplan kom dykande akterifrån ner mot fartyget. 200 meter från aktern girade det av mot styrbord på 50 meters höjd. Det var ett högvingat plan, en fyrsitsig Cessna 172. Han försökte uppfatta betäckningen på planet, men det försvann för snabbt ur sikte. Han försökte tänka ut ett ända skäl till varför ett ensamt sportplan skulle dyka ner mot Challenger mitt ute i Karibiska havet. Det torde vara ett par hundra sjömil till närmsta landningsbana. Han hann inte tänka tanken ut förrän planet dök upp på nytt. Nu kom det in från babordssidan på samma höjd men närmare aktern. Det hade flugit i en cirkel runt fartyget.

"Märkligt. Är det ett inspektionsflygplan eller.... ?", tänkte han halvhögt.

"Fråga inte mig. Men varför skulle det vara så märkligt att ett flygplan passerar förbi?", svarade Eva.

"Tja, varför inte. Nåväl, jag måste kila upp på bryggan med lasttemperaturerna. Så kan jag få luta mig en stund innan sjövakten." Han sträckte sig fram, drack upp kaffet och reste sig.

"Du får ursäkt mig Eva. Och passa mulen. Så att den inte blir röd som Rudolfs. Renens alltså." Han visste att hon gärna lade sig uppe på toppbryggan efter lunch och bättrade på solbrännan.

Normalt sett hade han suttit kvar en stund till. Söndagens lastning i Barranquilla, avgången på eftermiddagen och kvällen och därpå sjövakten fram till frukost fick tröttheten att ta ut sin rätt. Han var också tvungen att checka värmesystemen ute i lasttankarna och manuellt mäta temperaturerna i alla de 38 last tankarna nu på förmiddagen innan han kunde dra sig tillbaka. Strömberg var fortsatt bekymrad över att ett flygplan flög i cirklar runt fartyget. Det kunde tyda på att man siktat ett olje- eller kemikalieutsläpp i närheten av Challenger. Och då väntade ett elände av pappersexercis, provtagningar på lasten och, om man befanns skyldig, i stort sätt obegränsat skadeståndsanspråk. Åtminstone i närheten av amerikanskt territorialvatten. Men samtidigt kunde han inte tänka sig att grabbarna kört något överbord sedan Barranquilla. Men han fann det bäst att checka med vakthavande på bryggan. Hade så mycket som en droppande pipett med något av det de hade i tankarna släppts utanför fartygssidan, så väntade räfst och rättarting. Den saken var klar.

Han lämnade dagrummet och gick gången förut och lejdaren ner till lastkontrollrummet på första pooldäck. Han hämtade temperaturreporterna för den manuella kontrollen av temperaturerna i tankarna. De skulle senare jämföras med de elektroniska som kontinuerligt visades på dataterminalerna uppe på bryggan såväl som i lastkontrollrummet.

Han öppnade dörren till hissen. Den var inte isolerad och en barriär av hetta, unkna ångor av olja och bullret från huvudmaskineriet nedanför hisschaktet slog emot honom. Han touchade dörren med armbågen då han gick in och fick en oljefläck på den vita uniformsskjortan.

"Skit också", tänkte han trött och såg sig själv strykande en ny till eftermiddagsvakten. Hissen lyfte honom mjukt uppåt de sex däck till bryggan. Annars brukade han aldrig använda den. Men nu var han för trött.

Hissen nådde 6:e pooldäck och han gick ut på bryggan.

”Vad är det för plan som cirklar runt ?”, frågade han andrestyrman Anders Nilsson.

”Ingen aning. Men hon är helt klart en civil kärra. Kolla själv”, svarade Nilsson framme på förkant av bryggan och räckte över kikaren till Tom.

”Det ser ut som om co-piloten också sitter med en kikare. Har vi släppt ut något”, frågade Strömberg.

”Inte en droppe. Ingen tankrengöring. Hydrauliken till pumparna har varit avstängd sedan Barranquilla. Inte en chans att något kan ha kommit över bord.”

”OK. Men skriv in planet i loggboken. Position, tidpunkt och registreringsbetäckning.”

Klockan var 04.30 skeppstid och det rådde en febril aktivitet ombord på det colombianska fiskefartyget ”Madre del Mar.” Natten var stjärnklar och den Karibiska sjön sänar vindstilla. Men en kraftig dyning fick det 25 meter långa fiskefartyget att kränga hårt i en långsam och sugande rytm. Juan Martinez lutade sig ut genom dörren på bryggans babordsida och betraktade besättningen som slet i mörkret nere på fördäck. Han hörde såvitt ropen mellan dem när de baxade ut de 150 kilo tunga bensinfaten på däck.

Det började dra ihop sig. Inom en halv-timme skulle hela operationen starta. Martinez gick igenom planen för sig själv ännu en gång. Liksom han hade gjort med övriga besättningen några timmar tidigare. Den var komplicerad och riskfylld.

De två livbåtarna låg på släp strax akteröver lastade med vapen och ammunition. De vatten- och lufttäta plastbehållarna innehöll 9 walkie-talkies med headsets, 2 bärbara stationer för satellit-kommunikation, 9 stycken M-203 granat-kastare, 5 Colt Python .357 pistoler, 50 kg sprängdeg tillsammans med fem lådor ammunition, M-203 och holländska NR-20 C1 granater.

Han lät den ljumma havsvinden svepa genom håret. Vintergatan sträckte sig som likt ett brett mjölkaktigt band över himlen. Förut lyste Sirius lika starkt som om den hade varit en planet och en tilltagande måne gjorde det möjligt att arbeta utan däcksbelysning.

Sikten var klar och lanternorna från m/t World Challenger, en svenskflaggad kemikalietanker på 38.000 dödviktston, glimmande svagt akteröver mot horisonten. Tidigare på dagen hade han såvitt kunnat skönja

henne genom soldiset. Han kastade en blick ner i radarn. Hon låg på cirka 5,5 sjömil avstånd. I 15 timmar hade de nu haft henne i följe.

Framför sig på instrumentpanelen hade han en porfölj med fartygsdata, besättningslistor, utrustning-listor och fartygsritningarna på World Challenger liksom krypteringsnycklar för satellitutrustningen.

Av uppenbara skäl ville han inte bli sedd av den svenske utkiken på Challenger, men han antog att de likväl hade plottat honom på radarn sedan igår eftermiddags. Och det var i och för sig helt OK. De hade hittills inte kunnat identifiera henne. M/s Madre del Mar stångade sig fram genom dyningen med den uppseendeväckande farten av 15,5 knop. Uppseendeväckande därför att en fiskebåt av den här typen normalt inte gör mer än 8 till 10 knop.

Fartyget hade köpts in av El Commando de Guardacostas, den Colombianska kustbevakningen, för ett år sedan. Det hade utrustats med ett betydligt kraftigare maskineri och putsats upp som det anstod ett bevakningsfartyg från en latinamerikansk hjältenation. Bevakningen innebar en marin offensiv mot vänliga men alltför giriga fiskeflottor, som dristade sig till en raid mot de feta colombianska fiskebankarna utanför Rio Magdalena-deltat. En 48 mm bepansrad automatkanon framme på fördäck, av prima stål från de svenska Värmlandsskogarna, hade effektivt vetat att få utlänningarna på andra tankar.

Han var själv med den natten för tre månader sedan då de stal båten från kustbevakningen. Efter att de lagt beslag på den hade fartyget gömts i en vik mellan Barranquilla och Santa Marta på den Colombianska nordkusten. De hade sedan återställt utseendet så att hon återigen såg ut som en vanlig, välanvänd och passligt rostig fiskebåt.

De hade monterat bort automatkanonen och installerat ny utrustning för krypterad satellitkommunikation. Hon hade också fått ett turboaggregat till huvudmaskineriet som vid behov kunde pressa upp henne i 25 knop.

De hade döpt henne till m/s Madre del Mar och målat Santa Marta som hemmahamn på en plåt under fartygsnamnet. Under plåten stod det i stället Grand Cayman och med ett enkelt handgrepp kunde plåten tas bort för att få bort den Colombianska stämpeln på båten.

Martinez lutade sig bekvämt och avslappnat mot akterskottet och följde båtens regelbundna glidningar ner i dyningarnas vågdalar. Bogsvalet flammade till av fosforplankton som gav vågen uteder fartygssidan ett spöklikt sken. Han var tillräckligt sjövan för att känna sig komfortabel även i grov sjö. Några av besättningen ångrade förmodligen

att de ätit middag. Men det var någonting som man måste lära sig till sjöss. Havet gillar inte när människor intar föda i överdåd.

Martinez hade respekt för havet och var medveten om att det kunde både överraska och imponera. Något som hela mänskligheten erfarit genom historien. Ofantliga skatter låg på världshavens botten. Ofta tillsammans med resterna av dess väktare. Han kände väl till att kurage och bristande respekt var varandras motsatser ombord på ett fartyg.

Rorgängaren som stod strax till vänster om Martinez hade blicken fixerad på den inkommande dyningen. Han kompenserade båtens slingrande med mjuka men bestämda roderutslag. Martinez studerade rorgängaren från sidan och noterade hans utbredda tatueringar på båda underarmarna. Även utan dessa var det ingen tvekan om att det var en van sjöman vid rodret. De hade fått slå av autopiloten då mannarna började med arbetet nere på däck. Autopiloten klarade inte av att häva slingringen. Snarare blev den förvårdad.

Martinez förde högerhanden mot bröstfickan och halade upp ett paket Mentolados Extra Largos. Han skakade upp en cigarett ur paketet och satte den i mungipan. Med vänsterhanden skärmade han av ljuslågan för att inte ödelägga sin nattsyn.

Med cigaretten på plats sträckte han sig mot instrumentpanelen och fattade den M4A1 automatkarbin som låg framför honom. M4:an var ett nytt vapen för honom. Tillverkat av Colt Manufacturing Company, vikt 3,32 kg, kaliber 5,56. Ett vapen som amerikanerna framgångsrikt använt under väl ett årtionde. Desert Storm, Irak, liksom Restore Hope i Somalia var bara några i raden av operationer där vapnet fått bevisa sin kapacitet. Vilket det gjort med den äran med sin eldhastighet på 900 skott i minuten. Den kändes någorlunda robust men var inte ett vackert vapen. Till skillnad från den ryska AK47an, som hittills varit hans personliga vapen, hade den inte samma attraktiva och sexiga stadga. Men det betydde inte att han ogillade det. Det hade inte tillverkats av Colt för att vara tjusigt, utan för att vara ett vapen man kan lita på. Under pipan applicerades en M-203 granat kastare och användningsområdet utvidgades. Detta var skälet till att AK47:orna valts bort för det är uppdraget.

Det svaga och grönaktiga skenet från radarn var tillräckligt för att han skulle kunna ta isär vapnet och rengöra det. Martinez vägde karbinen i handen innan han drog ut säkerhetssprinten och delade på vapnet. Han plockade ut avfyrningsmekanismen för sig och synade noga alla vapendelarna. Trots att de föreföll rena och inoljade tog han fram en liten borste och drog den över alla rörliga detaljer. På nytt oljade han noggrant

in alla delar med silikon olja och gnuggade torrt med en flanellduk. Därefter satte han åter ihop vapnet och gjorde reflexmässigt en mantelrörelse för att säkerställa att vapnet fungerade som det skulle. Till sist plockade han upp och satte in magasinet, förde in en patron i skottläge och säkrade vapnet.

Alla ombord hade fått sin utbildning vid Baragua School, vackert belägen nära Pinar del Rio bergen på norra Kuba. Exakt på samma ställe där de första missilerna upptäcktes av amerikanarna under Kubakrisen 1962. Under general Jose Luis Mesa's instruktörer inom den kubanska underättelsetjänsten DGI, hade han genomgått en specialistutbildning inom två av deras program - Direct Action och okonventionell krigföring, vilket täckte in gerilla krigföring och sabotage. De sista månaderna av utbildningen var förlagd till den ryska signalspaningsbasen vid Lourdes strax utanför Havanna. Mindre än 150 km från Key West i Florida. Basen opererades av den ryska underättelsetjänsten GRU, tillsammans med DGI. Utbildningen hanterades av 6 instruktörer från GRU's Special Center, den del som ansvarar för utbildning av utländska gerilla, terrorist och motståndsrörelser. På ryskklingande engelska repeterades ett mantra:

"Clean your rifle every chance you get. 3-5 times a day will not be too often. Cleanliness is next to godliness, boy, and it may save your life."

Och visst var det så. Under de fem år sedan han avslutade sin utbildning hade han återkommande fått tesen verifierad. Han lade vapnet framför sig på pulpeten och spanade ut över havet.

Inga andra fartyg fanns i närheten. Detta hade i sig varit ett riskmoment. Men de hade innan operationen noggrant bedömt sannolikheten för ytterligare fartyg i området som liten i den här delen av Karibien. Hade så inte varit fallet hade de varit tvungna att skjuta upp operationen ett dygn.

Juan kände den söta diesellukten komma in från bensinfaten på däck. Den var inte helt oangenäm. Lukten fick honom att minnas den lastbil som parkerade utanför huset i Bogota när han var liten. Där han hade fått kunskaper som han haft mer bruk för än de han fått under sin korta skolutbildning. I valet mellan att sitta och försöka lära sig läsa och att försöka undgå sin fars knytnävar för att han inte bidrog till familjens försörjning var beslutet lätt. Senare, då rösten mörknade, håret började växa ut på alla möjliga ställen på kroppen och armstyrkan tilltog, så hade han kvalificerat sig för det första gatugänget. Men det var många år sedan och mycket vatten hade runnit under broarna sedan dess.

När männen var klara med oljefaten samlades de utanför styrhytten och avvaktade ytterligare instruktioner.

”Nu kör vi igång om en halvtimme. Är alla OK ?”, ropade han ut genom dörren till styrhytten.

”Si, claro”, kom det korthuggna svaret genom mörkret.

Juan log för sig själv. Det fanns en potential med det här gänget.

Liksom positionen var tidpunkten för operationens början vald med omsorg. Klockan fem hade 12-4 vakten på Challenger förmodligen gått av. De ända vakna borde vara överstyrman och vakthavande matros på 4-8 vakten. De var mitt ute i Karibien. Sannolikheten för att ett annat fartyg skulle närma sig och störa operationen var liten.

Nu var den före detta fiskebåtens öde för alltid beseglat. Inom mindre än en timma skulle hon komma att ligga som ett utbränt och förvridet skeppsvrak på botten av det Karibiska havet. Det gjorde honom inte det minsta sentimental.

Tisdag kl. 14.45 GMT – kl. 19.45 CET

Meteosat-3 låg i en geostationär bana 35.800 kilometer ovanför det djungelområde på ekvatorn som förenar gränserna mellan Colombia, Ecuador och Peru. Satelliten hade en hastighet på 11.040 kilometer i timmen genom rymden, på rakt östlig kurs för att följa jordrotationen och hela tiden ligga över exakt samma position på longitud 75 grader väst. Dess uppgift var att fungera som en högteknologisk sierska upp i stratosfären och förebygga mänskliga katastrofer. Och det gjorde den med den äran. Sålunda hade den tillsammans med sina föregångare räddat 1000-tals människoliv och matriella värden för miljarder kronor. Mätinstrumenten och kamrorna ombord på den 3,2 meter långa och 320 kilo tunga satelliten registrerade var 30:e minut en ögonblicksbild av jordytan. Under de senaste dagarna inkluderade bilderna bland annat en molninformation som bildats 200 kilometer syd om Cap Verde öarna utanför Afrikas västkust. En bild som registrerades på 3 olika frekvensband. Ett för det synliga ljuset och två inom de infraröda ljusfrekvenserna som registrerade luftfuktighets- respektive temperaturskillnader. När bildinformationen registrerats skickades den till European Space Agency's (ESAs) satellitstation i Wallops på den amerikanska ostkusten och som länkade den direkt till ESAs European Space Operations Centre, i Darmstadt, Tyskland. Där processades den registrerade informationen till bilder, som sedan sändes direkt via satellit till NOAAs National Hurricane Center (NHC) i Miami, Florida.

Inne i datacentralen på NHC satt chefen för The Tropical Analyses and Forecast Branch (TAFB), Christopher Barton och betraktade en filmsekvens av de senaste dagarnas bilder över Atlanten. Han studerade speciellt molninformationen och varmfronten som utvecklats utanför Västafrika och som nu rörde sig rätt österut med en fart av 20 knop mot den amerikanska kontinenten. Ungefär samma lugna fart som ett vanligt containerfartyg stälvade fram med. Fronten hade bildats tre dagar tidigare på grund av att extremt heta luftmassor hade svept ut över atlanten från Afrikas inre. På bilden framstod molnen som en liten utdragen bomullstuss som fridfullt låg och svävade över havet. Bilderna visade också att havsvattentemperaturen i området var ovanligt hög för att vara så här tidigt på sommaren. För en utomstående skulle det förmodligen förefalla

märkligt att detta lilla vita molnsjok som svävade över den klarblå atlanten skulle dra till sig någon uppmärksamhet. Men det var precis vad det gjorde och Christopher Barton var ytterst bekymrad. Han körde filmsekvensen fram och tillbaka och jämförde frontens rörelse och riktning med de varmvattenrörelser som försiggick i området. Fronten rörde sig rätt västerut över det varma havsattenområdet. Eftersom de Västafrikanska vindarna inte kylde ner av havsvattnet steg de uppåt. Lufttrycket sjönk och luftmassor från omgivande områden sögs in i lågtrycket för att ersätta den luft som steg till väders. Som i sin tur värmdes upp och steg. De uppåtgående luftmassorna tillförde lågtrycket ytterligare energi som frigjordes då den fuktiga luften kondenserade på flera kilometers höjd som åskmoln med våldsamma blixurladdningar. Och ju högre vattentemperatur ju mer energi absorberades av lågtrycket. På grund av jordrotationen började också luftmassorna att cirkulera moturs. Fronten hade till en början fått kämpa hårt för sin överlevnad på grund av starka västvindar från ett stabilt högtryck längre norrut som slet isär åskmolnen. Men för två dygn sedan hade en förändring i lufttrycksmönstret norröver fått den döende patienten att kvickna till och hastigheten västerut ökade. Nu låg det 500 sjömil sydost om Bermudas. Fortgick detta hade detta lågtryck potentialen att kunna utvecklas till en orkan och extremt destruktiva krafter skulle frigöras. Den energi som en orkan frigör under bara en enda minut skulle kunna försörja USA med elström för flera år. Bara ett halmstrå i en orkanvind med spetsen först kan perforera en korregerad plåt.

När ett lågtryck utvecklats till svår storm och i övrigt tillfredsställde de omständigheter som kunde förvandla det till en orkan, fick de också ett namn. Årets första börjar på A och följer sedan alfabetet. Under andra världskriget började amerikanska flottan ge orkanerna kvinnonamn efter deras flickvänner eller fruar. Men för jämlikhetens skull gavs de från 1979 omväxlande ett mansnamn. Men lågtryck och stormar var oförutsägbara. Trots forskning och kraftfulla datorer hade man inga 100-procentigt säkra modeller för hur orkaner utvecklades och exakt vilken bana de tar. Och hittills menade Christopher Barton att det inte var säkerställt att just det här lågtrycket skulle utveckla sig till en svår storm eller till och med till en orkan. Men det såg inte bra ut. Faktum var att det såg jävligt illa ut. De närmaste timmarna skulle avgöra säkert åt vilket håll det barkade. Barton kastade ett öga på anslaget vid sidan om skrivbordet. Han konstaterade att om det gick åt fel håll den här gången skulle årets första orkan få namnet Andrew.

Tisdag kl. 15.55 GMT – kl. 16.55 svensk tid

Kriminalkommissarie Gert Svensson på Interpol i Stockholm slängde irriterat på luren en andra gång inom loppet av de senaste 10 minuterarna. Klockan var kvart över fem på eftermiddagen och linjen till personaldirektör Viveka Stråle på Thomson Line var fortsatt upptagen.

”Tusan vad det skall snackas”, tänkte han. Samtidigt lade han sin högerflata i vänsterhanden och masserade den försiktigt. Båda handflatorna sved irriterat. Faktum var att han var tvungen att hålla luren med fingertopparna vilket, insåg han själv, gav honom ett feminint drag som han inte gillade. Han hade redan blivit kallad fröken Svensson av en förbipasserande kollega från rikskrim för en stund sedan. Han avskydde svedan i händerna, men han avskydde ännu mer att bli tagen för en ”fruitcake.”

Under förra veckan hade han varit ute och seglat med sin pappa och en av sina yngre bröder i Stockholms södra skärgård. Natten till onsdag hade de varit nära ett fullständigt haveri. De hade ankrat upp utanför Kalvholmen inne i Bråviken. Under natten hade vinden friskat i, vridigt sig och båten hade draggat mot land. De var en hårmsån från att få båten krossad mot klipporna, då som genom ett under, Gerts pappa hade blivit kissnödig, vaknat, gått upp på däck och blivit varse den annalkande katastrofen. Den lilla utombordaren hade inte gjort någon verkan. Och de hade varit tvungna att ro ut ett extra ankare och dra ut båten från land. Genom att ömsom dra det ena draggande ankaret och ömsom ro ut det andra. De hade klarat segelbåten men till priset av Gerts skinnflådda handflator

Nu var det tisdag och klockan hade varit tre då han stängde av telefonen och gick bort mot fikarummet i änden på korridoren. Han passerade rum efter rum med öppna dörrar och rena skrivbord. Tio exakt likadana moduler på höger sida som vette mot Kungsholmsgatan. Något större än ett kobås men exakt det antal kvadratmetrar som arbetarskyddsstyrelsen bestämt som minimum för rikets tjänstemän. Med identiskt randade grå och brungröna gardiner. Linoleum mattan i korridoren var nypolerad sommaren till ära och blänkte förrädiskt. Den såg ut som isen på en nypreparerad hockeyrink och gav hela korridoren en doft av soluppvärmd bonvax. Små abstrakta akvareller av självutnämnda och statsunderstödda svenska sjuttiotalskonstnärer prydde den motsatta korridorväggen. Härstammande från den tid då svenska staten i sin iver att hålla den

kulturella fanan högst i världen spenderade en icke oföraktlig del av de offentliga budgeten på allt och alla som sade sig kallade att hålla en pensel i näven. Gert stirrade ilsket på tavlorna. Här hade man dessutom lyckats med konststycket att fylla en hel korridorvägg med penseldrag från Sveriges samlade knäppskallar.

De flesta på Interpol hade dragit på semester vid midsommar. Själv hade han också helst fortsatt helgseglingen. Att ligga ute i ytterskärgården med en tamp utanför båten och kunna svalka av sig när det behövdes. Men å andra sidan hade han ju fått en vecka i anslutning till midsommaren. Resten skulle han ta i slutet på juli och första halvan på augusti. En uppdelning han och hans exfru hade kommit överens om för många år sedan. Man skulle blivit lärare eller nåt sånt, sa han till sig själv.

”Du, Gert”, hördes en gäll röst ropa inifrån det rum han just passerade. Det var chefen för Interpol i Stockholm, polisintendent Samuel Ekström, som satt vid sitt skrivbord och hörde stegen i korridoren. Det var inte så många att välja på. Förutom Gert och två administrativa assistenter, så kallades sekreterarna numera på avdelningen så fanns det inga kvar att välja på. De administrativa assistenterna hade sedan länge passerat de femtio och gick i passande flätade och bredklackade sommarsandaletter. Således krävdes ingen övermänsklig slutledningsförmåga för att räkna ut vem som var i antågande då skot tramp hördes ute i korridoren.

Gert stannade upp utanför dörren.

”Bra att du passerade förbi. Jag har fått en begäran om assistans från Interpol i Lyon. Kan du ta en titt på det här. Det gäller en svensk sjöman som är misstänkt för ett spektakulärt mord nere i Colombia”

Gert fick överräckt det fax på fem sidor som just kommit in. Kopia var skickad till Interpol i Holland. Han fortsatte in i kafferummet och noterade att någon hade satt på en kanna nybryggt kaffe. Det var på sin höjd någon minut kvar innan det var färdigt. Ansvarig bryggare var själv inte på plats. Men han skulle kunna sätta sin värdefullaste kroppsdel på att denne satt tillsammans med sin kollega i rökrummet. Det stod höljt i dunkel för alla utomstående vad som avhandlades där inne. Och stackars den som gick in och störde. Rökrummet var fredat område och där stördes det inte. Inne på muggen kunde man skrika ut folk när det var krisigt. Men rökrummet - Aldrig. Han hade gjort det en gång och han blev som genom ett trollslag förvandlad till både osynlig och ohörbar i en hel vecka. Det var inte mycket han behövde hjälp med. Men det var viktigt. Och det visste de fuller väl. Således hade han lärt sig läxan och gick sedan dess aldrig i närheten av rökrumsdörren.

Faxen som han höll i handen gick i stort ut på att den Colombianska polisen begärde assistans med att granska en svensk som i förra veckan befann sig i Barranquilla. Sjömannen ansågs nu på sannolika skäl bunden till sexövergrepp, fullbordat mord och skändning av en colombiansk kvinna. Svensken påståddes vara anställd på ett fartyg, en tanker som gick under namnet World Challenger och som ägdes av Stockholmsrederiet Thomson Line. Sjömannen hade eskorterat den mördade kvinnan ut från bordell kvällen innan hon hittades död. Han hade också passerat hamnpolisen i nedblodat och i övrigt medtaget tillstånd då han återvänt till fartyget. Faxen innehöll information om fartygets beräknade ankomsttid till Rotterdam, sjömannens namn och passnummer. Man begärde nu en bekräftelse på identiteten, eventuell information från det svenska brottsregistret samt assistans med att hålla kontakten med rederiet beträffande möjliga avvikelser i fartygets rutt och ankomst till Rotterdam.

Väl inkommen till sitt arbetsrum, slog han sig ner bakom PC:n, kopplade upp sig mot passregistret och frågade efter personnumret. Personnumret matade han sedan in i person- och brottsregistret och begärde en utskrift. Resultatet var sensationsartat och direkt skrämmande. Om det nu verkligen var så att den person som befann sig ombord på Challenger var identisk med det personnummer han fått fram. Var detta fallet befann sig den resterande besättningen i uppenbar fara. Svensson ringde omedelbart upp en handläggare på Kriminalvårdstyrelsen och fick direkt besked om vilken anstalt som sjömannen satt på.

Gert hade omedelbart gått in till enhetschefen, ryckt upp dörren och överraskande stört denne i sin dagliga golfträning med putter. Modulen var ommöblerad och skrivbordet stod mot fönstret i stället för mitt i rummet. Sålunda hade han frigjort en fyra kvadratmeter stor golvyta som med en gummiblåsa på golvet simulerade en green. Tvär till sinnes hade Ekström satt sig vid skrivbordet och skummat igenom datautdraget.

Personen i fråga, som för övrigt döpts till Ringo Sören Larsson, hade tills nyligen varit intagen för psykiatrisk vård på Sätters avdelning 30B. En avdelning som hade den högsta säkerhetsklassen i landet och inhyste psykopater som betraktades som mycket farliga. Larsson var dömd och skyldig till 3 grova sexövergrepp på minderåriga barn, 9 respektive 12 och 13 år gamla och ett försök till grovt sexövergrepp kopplat till mordförsök medelst strypning på en 9 årig pojke. Under en permission en kort tid därefter hade han begått ett grovt rån kopplat till egenmäktigt förfarande och människorov. Han hade varit intagen på Säter sedan tre år tillbaka men

bara tillbringat 14 månader på anstalten. Resten var permissioner, och försöksutskrivningar. Efter slutgiltig utskrivning för ett och ett halvt år sedan hade han efter bara en vecka begått ett grovt sexuellt övergrepp på en medelålders kvinna som han dessutom skändat. Som genom ett under hade kvinnan överlevt. Han blev återigen dömd till psykisk vård och återintogs på Säter. Till och med en lekman som Gert Svensson insåg att detta var en brutal psykopat, sexualbrottsling och våldsmaskin. En fullständig galning med andra ord.

Han ringde omedelbart anstaltschefen på Säter. Denne rycktes ur ett avdelningschefsmöte och bads kommentera det faktum att Larsson lämnat landet och förmodligen befann sig i Latinamerika. Den historia som Gert då fick sig serverad var inte bara upprörande. Den var skandalös.

Anstaltschefen verifierade att Larsson varit försvunnen i åtta dagar. Det sista året på Säter hade förlupit lugnt. Larsson hade deltagit i alla de terapeutiska program som lagts på honom. En påstådd sann ånger pekade på att terapin gav resultat och att han torde vara under tillfrisknande. För ett halvår sedan, efter fyra månaders objektiv relationsterapi förflyttades han från avdelning 30B till den vanliga avdelningen 36. Efter bara två dagar på avdelning 36 fick han regelbundna trettimmars permissioner. Några veckor senare och efter ansökan hos länsrätten, fick han utsträckt frigångsområde så att han kunde promenera fritt i skogen ovanför anstalten några timmar åt gången. Detta fungerade bra och han flyttades till den personalfria avdelning 37. Men han var fortfarande tvungen att varje morgon anmäla sig på avdelning 36. Frigången utsträcktes till både dag och dygnspermissioner. Det hade gått alldeles utmärkt.

I början på juni hade han ansökt om två veckors permission över midsommarhelgen för att kunna besöka sin mor som var bosatt utanför Kalix. Anstaltsledningen hade diskuterat det på ett fredagsmöte och man hade kommit fram till att han nu var så pass återställd att han skulle kunna vistas ute i det fria en något längre tid. Man ansåg att det till och med kunde hjälpa honom att nu också slussas in i en normalare tillvaro utanför murarna. Sålunda eskorterades han till järnvägsstationen onsdagen den 19 juni och sattes på tåget till Kalix. Larsson hade sedan anmälningsplikt varje dag. Hans mor bodde på en liten och nerlagd bondgård utan telefon 3 mil väster om Kalix. Larsson hade ingen mobiltelefon och hade förvägrats ett eget abonnemang av samtliga mobiloperatör. Detta var i och för sig inget problem i det här fallet eftersom det heller inte fanns någon GSM-täckning där mamman bodde. Varje dag skulle därför Larsson cykla till lanthandeln i byn Gammelgården för att låna en telefon. Och han ringde

varje dag. Allt såg ut att förlöpa normalt. Dock så kom inget samtal på tisdagen för exakt en vecka sedan. Man antog att han hade fått förhinder och reagerade inte mer på det. Det samma inträffade på onsdagen. Då han heller inte ringde på torsdagen blev de oroade. Eftersom Larsson klassades som en fyraåring, det vill säga att brotten han begått skulle gett honom minst 4 års fängelse om han inte tilldömts sluten psykiatrisk vård, så var en kriminalinspektör utsedd på rikskrim som hade hand om Larssons fall. Man kontaktade således kriminalinspektören som var enig i att de borde agera. Han kontaktade därför den lokala polisstationen i Kalix och den vakthavande konstapeln gjorde då en uttryckning till mammans adress. Det var i fredags. Väl utkomna till modern, kunde hon bara berätta att någon son hade hon inte sett till. Och förstod över huvud inte vad han hade där att göra. Anstaltsledningen fick återmatning från rikskrim sent i fredags eftermiddag. Det hade då gått en dryg vecka sedan Larsson lämnat anstalten men de beslöt att vänta med ett eventuellt rikslarm tills dess att permissionen gått ut. Och det gjorde den på onsdagen den 2 Juli. Vid den tidpunkten hoppades man också veta mer om var Larsson kunde befinna sig. Anstaltsledningen menade också att sannolikheten för att Larsson skulle begå ett brott var begränsad med tanke på terapieresultaten. Helgen gick och i morgon var permissionen slut. Och fortfarande inte ett spår efter Larsson. Anstaltsledningen hade suttit i telefonkonferens med kriminalkommisariern på Rikskriminalen tidigare på dagen för att återigen diskutera ett rikslarm. Och nu kommer Interpol och påstår att Larsson befann sig på andra sidan jordklotet. Hur i helvete hade det gått till frågade sig alla berörda. De hade naturligtvis inget svar på den frågan men kunde lättat konstatera att det nu inte fanns någon anledning att efterlysa Larsson i Sverige. Å andra sidan var det nu uppenbart att någonting hade gått åt helvete galet eftersom Larsson sades vara bunden till ett brutalt sexualbrott i Colombia. Det tydde på att Larsson retarderat och att således 25 personer ombord på ett svenskt fartyg i Karibien mycket väl kunde befinna sig i livsfara. Och detta var ju i och för sig sant, till och med av fler skäl än de hade möjlighet att känna till. Än så länge.

Anstaltsledningen på Säter enades med Svensson om att han skulle kontakta rederiet för att tillsätta en krisgrupp. I mellantiden skulle delar av Larssons personakt faxas till Gert för att senare levereras till personalansvarig på rederiet. Därefter var det meningen att denne personalansvarige skulle kontakta befälhavaren och sätta honom i kontakt med Larssons terapeut. Syftet var att komma fram till hur Larsson skulle kunna neutraliseras ombord på fartyget. Man var också rörande eniga om

att fallet måste hemligstämplas. Inte ett knyst till utomstående och framför allt inte till media. Om detta skedde bedömdes sannolikheten som hög att detta skulle kavlas ut av Sveriges Radios nyhetssändningar som också vidarebefordrades av Radio Sweden. Och det var allom bekant att dessa avlyssnades flitigt av sjömännen i den svenska handelsflottan. Det var kritiskt att befälhavaren ombord blev briefad innan någon annan ombord, inklusive Larsson, fick nys om det här.

Nu, två timmar senare, satt Gert Svensson på sitt kontor och blängde ilsket på telefonen. På nytt fattade han luren med fingertopparna och slog direktnumret till Viveka Stråle. Och nu tutade det inte upptaget. Men efter den andra signalen slog en telefonsvarare på som meddelade att Thomson Lines växel var öppen från 08.00 till 17.00 på vardagar. Svärande slängde han på luren och börjad rafs ihop papperna på skrivbordet för att avsluta arbetsdagen. Så får det väl vänta till i morgon och Larssons permission löpa tiden ut.

Kl. 12.10 Colombiansk tid – kl 17.10 GMT

De befann på den eleganta sjunde och högsta våningen i en av Pascal Escucha's många fastigheter. Egentligen var det två våningar som slagits samman. Ett hål hade slagits upp genom golvet i hallen och en trappa satte de två våningarna i förbindelse med varann. Den undre var till för tjänstefolk, sekreterarna och köket. Liksom alla andra våningar och fastigheter hade fönstren utrustats med skottsäkra glas. Ytterväggarna hade också förstärkts på insidan av pansar men så diskret att en besökare omöjligt kunde märka det. Alla Escuchas fastigheter hade också åtminstone en horisontell yta på taket som vid behov kunde fungera som en helikopterplattform. Våningarna hade också varsin hiss som gick direkt ner till vaken i receptionen som visste vilka som kunde komma och gå. Utanför receptionen fanns parkeringen som i sin tur var omgärdad av en tre meter hög mur. Säkerhetsvakter var placerade både innanför och utanför muren.

Liksom så många tidigare hade Victor Sanchez blivit uppluckad av en komfortabelt inredd lastbil inne i ett garage i centrala Manizales. Lastbilen var en av flera som hade kodnamnet "tunneln." Det sista året hade de använts för att smuggla prostituerade, utrustning och förnödenheter till och från La Fortaleza förbi vakter som var gott betalda för att blunda. Nu efter Escuchas flykt, upprätthöll de en minst lika angelägen funktion när det gällde att transportera Escucha själv och hans närmaste män inom Manizales. Transporterna utfördes alltid efter noggranna förberedelser. Diskreta följebilar och motorcyklar följde alltid lastbilen för att säkerställa att inga förföljare existerade.

Pascal Escucha satt bekvämt tillbakalutad i en av salongens fåtöljer mitt emot Victor Sanches.

"Hur ligger vi an med kapningen?", frågade Escucha.

"Enligt plan. Stormen har bedarrat uppe vid kusten. Våra plan följer Challenger som nu visat sig ta den norra rutten genom Monapassagen mellan Puerto Rico och Haiti. Och Madre del Mar ligger i position."

"När slår vi till?"

"I morgon bitti."

"Och sedan?"

"Vi kommer ta kontakt med rederiet, beordra dem att ligga lågt och avvakta vidare instruktioner."

"Hur kan vi vara säkra på att de gör som vi säger?"

”Vi har besättningen. Och fartyget för all del. Det borde vara tillräckligt. Det är i och för sig ingen katastrof om de börjar sjunga. Men jag ser helst att vi slipper få amerikanerna på halsen innan vi ligger i position utanför Florida och Key Biscayne. Och när vi nu är inne på ämnet, så börjar nu Kubanerna bli riktigt upphetsade. De erbjuder sig nu att avdela en marin styrka som motvikt till de förmodade amerikanska enheter som kommer att dyka upp då vi är i position.”

”Bra. Håll mig underättad om progressen. Något annat.”

”Ett par saker.” Victor Sanchez tog upp sin dokumentportfölj i knäet och öppnade lockets snäplås med två bestämda knäppningar. Säkerhetsvakten som suttit vid sidan om dörren in till rummet reste sig omedelbart.

”Det är lugnt. Jag skall bara ta upp lite papper”, sade Sanchez vänd mot vakten. Denne slappnade av och satte sig ned igen medan Sanchez plockade upp en bunt med dokument och lade på salongsbordet framför sig.

”Vi har råkat ut för en incident i Sverige. Vår Nordenchef, Mercedes Alvarez, har blivit påkörd i centrala Stockholm och ligger i koma.”

”När hände det.”

”I fredags eftermiddag.”

Sanchez lade en kopia av en svensk löpsedel om faxats ner under natten. Texten var översatt till spanska med en röd tuschpenna.

”Svensk redarmagnat närvarande vid mordförsök. Mordförsök ? Vad är det frågan om. ? Vem är ”redarmagnaten ?”, utbrast Pascal Escucha.

”Richard Berg. Vice VD för Thomson Line.”

”Är det en komplott.”

”Det vet vi inte. Har inte alla detaljer. Målvakten på Thomson Line, Ramon Ammelier, har fått besked om att gräva fram vad som går.”

”Om rederiet blandar sig i saker de inte har med att göra får vi bestämt dra åt tumskruvarna ett par varv. Det här verkar inte klokt.”

”Vi känner inte till omständigheterna. Än. Om det är frågan om en sammansvärjning med till exempel den ryska maffian inblandade eller om Berg bara varit ett vittne till en olycka. Själv tror jag att det är det senare.”

”Gravid ? Skickar vi ut gravida fruntimmer att hantera våra affärer numera !?”

”Det kände inte jag heller till. Då hade hon fått åka hem långt tidigare. Det är naturligtvis inte bra. Ramon Ammelier skriver att hon ligger i koma. Barnet har förlöst och är vid liv trots att det fötts månader för tidigt.”

”Har dom möjlighet att identifiera henne.”

”Polisen försöker.”

”Hur vet vi det ?”

”De är redan inkopplade eftersom de inte kan identifiera henne.” Sanchez pekade på löpsedeln. ”Men jag tror inte att vi behöver oroa oss för att kopplingen till kartellen avslöjas. Mercedes är ett proffs och har en tagen identitet. I vilket fall torde det ta tid. Det hänger på hur snabbt Colombianska myndigheter blir inblandade.”

”Vi måste kalkylera med möjligheten. Och då måste vi ha beredskap för att föra ut henne. Det är inte bra för moralen om vi börjar fylla fängelserna utomlands med vårt eget folk som vi inte visar oss kapabla att skydda.”

”Precis. Men nu visar det sig att vi har en möjlighet att hantera just det här fallet med ett motdrag. Som ger oss en möjlighet till en utväxling om så behövs.”

”Låt höra”

”I samma rapport nämner Ammelier att Kerstin Thomson, dotter till rederiets ägare, faktiskt är på väg till Colombia.”

”När kommer hon.”

”I kväll.”

”Utmärkt. Se till att lägga vantarna på henne så fort som möjligt. Vet vi varför hon kommer hit ?”

”Hon är inbjuden av ett barnhem strax sydväst om Bogota.”

”OK. När kan det ske ?”

”Om hon är kvar i Bogota, så kan vi göra det redan i morgon. Om hon bara är på genomresa, så gör vi det när hon kommer fram. Det är inga problem. Jag skall se till att hon bevakas från ankomsten.”

”Vet du vilket plan hon kommer med ?”

”Nej, inte mer än att hon flög från London med British Airways i morse. Det räcker. Resten får vi fram av hennes visumansökan.”

”Skit de värsta gorillorna”, sade Fernandez. ”Det är ingen liten gatuhora vi har att göra med den här gången.”

”Naturligtvis, jag har det perfekta gänget för det här uppdraget”, svarade operationschefen.

”Något mer ?”

”Thomson Line avser att starta ett samarbete med FMG och skipa direktrafiken på Skandinavien.”

”Det kan vi inte acceptera. Thomson Line igen. Det verkar som om de vill börja bråka med oss.”

”Förvisso. Men när vi lagt beslag på både Challenger och Kerstin Thomson, så kan vi börja snacka med dom.”

8. Onsdag den 2 Juli

Kl 00.05 GMT – kl. 19.05 colombiansk tid

Klockan var 19.05 skeppstid och Överstyrman Strömberg hade knappt en och en halv timma kvar till vaktavlösning. De hade nu cirka ett dygn kvar till Mona-Passagen och skulle sedan följa storcirkeln upp till Rotterdam via Bishop Rock i engelska kanalen.

Under morgonvakten på bryggan hade han lagt upp storcirkelkursen i översiktskortet över Nordatlanten. Trots att den i kortet beskrev en rak linje på grund av kartprojektion, var den egentligen en del av en kurva som bröt längdmeridianerna i olika vinklar utefter kurslinjen. Kurserna räknades ut av navigationsdatorn och listades på dataskärmen vid kartbordet. Under morgonvakten hade han dragit upp kurserna på plottingkortet som tog vid efter Mona-passagen. Varje eller varannan dag under atlantresan korrigerades sedan kursen för att följa storcirkeln och den närmaste vägen till Europa. Överstyrman Strömberg lutade sig över kartbordet för att föra över storcirkelkursen till den "Pilot Chart" över nordatlanten som gällde för juli månad. Han granskade noggrant de markerade havsströmmarna, temperaturkurvorna och de spår eller banor som lågtrycken under den aktuella månaden statistiskt sett brukade ta.

Han jämförde flyktigt Pilot Chart med väderkartans prognos för de närmaste dygnen som tidigare på eftermiddagen mottagits på radiofaxen. Kartan indikerade att ett lågtryck intensifierats ett stycke ost om Barbados. Enligt orkanspåren på Pilot Chart så hade i stort sett alla tidigare lågtryck i det här området tagit en bana över Karibiska havet och sedan vikt av norröver mot Florida förutom en som fortsatt in i Mexikanska Golfen mot Centralamerika. Challenger borde hinna undan med god marginal och han såg fram emot en resa med hyfsat väder, åtminstone upp till Azorerna. Avlösning och flyg hem från Holland väntade och en lätt solbränna skulle inte sitta helt fel.

Strömberg kastade ett öga på navigeringsradarn bredvid kartbordet. Igår kväll hade alla andra fartyg försvunnit bakom dom eller åt andra väderstreck sånär som på ett som nu låg förut strax om styrbord.

Då nu kurserna var uppritade, markerade han positionen kl 19.00 och plockade undan skrivdon och transportörer. Han vred ner kartbelysningen till ett minimum och passerade öppningen i draperiet ut till bryggan. Den var helt svart med undantag av den orange cirkulära och svepande

belysningen under däck ovanför antikollisionsradarn och den röda instrumenteringsbelysningen framme vid cockpit.

Tom gick bort mot styrbordssidan och kaffebryggaren som stod på en diskbänk. Han tände ficklampan som låg i diskstället och bländade av med fingrarna medan han hällde upp. Reflexmässigt böjde han sig ner mot kylskåpet och plockade ut fatet med kallskuret men kom på att han egentligen inte var hungrig.

Klampande steg hördes utifrån styrbords bryggvinge. Matros Larsson vandrade rastlöst fram och tillbaka med träskorna på. Kapten Sjögren hade sin hytt rätt under bryggvingen och Strömberg famlade sig nattblind fram och öppnade dörren ut till stryboards bryggvinge.

"Larsson, kila ner och byt ut till ett par mjukare skor, så är du hygglig. Du behöver ju inte väcka hela båten när du travar runt härute."

"Naturligtvis. Tänkte inte på det", svarade Larsson och lunkade akteröver. Far åt helvete, tänkte han. Det var första gången sedan han kom ombord som överstyrman bemödat sig med att komma ut på på bryggvingen under kvällsvakten över huvud taget. Förbannade sprätt. Han kunde inte förstå varför det var nödvändigt med utkik numera. Det var ju fullständigt värdelöst med radar och allt. När han blev alltför rastlös brukade han ta sig en promenad ner runt akterbygget och ta sig en cigarett. På nerresan från Coatzacoalcos till Barranquilla hade han till och med gått ner i hytten och lagt sig att läsa en stund. Den där överstyrman märkte inte ett skit.

Strömberg gick fram till antikollisionsradarn vid cockpit. Skalan var inställd på 24 mil och medgångaren plottades automatiskt. Han tryckte in knapparna för "Target Distance and Bearing" och "Target Coarse and Speed." På dataskärmen bredvid radarn visades att ekot befann sig på 5,8 distansminuters avstånd i bäring 067 grader och gjorde en fart på 15,5 knop. Samma som Challenger. Alarmgränsen för kollisionshotande ekon var inställd på 0,5 nautiska mil. Han ändrade den till 3 nautiska mil, för att få en tidig varning om ekot skulle ändra kurs.

Han lämnade radarn och gick över till babords sida av bryggan. Dörren fick stå öppen för att kunna höra radioanrop och alarm från cockpit. Men i kväll var allt lugnt. Öppet hav och ingen trafik att tala om.

Det monotona dova maskinbullret från skorstenen dränkte nätt och jämt bruset av svallet från förstäven och fartygssidan. Han hade tagit en dusch innan vakten och satt på sig ett nystruket khakiställ. Den ljumma tropiska och fuktiga nattluften drog begligt genom håret. Himlen var

kolsvart och stjärnklar. Han njöt i fulla drag. Det var det här som han längtade och tänkte tillbaka på när han var hemma.

Dörren inifrån bryggan till inredningen akteröver hördes slå igen med en dov smäll. Draperiet runt kartbordet fladdrade till och lyste upp bryggan för ett ögonblick. Så gubben kunde inte hålla sig i alla fall, tänkte han

"Hallå, är det någon hemma?" Eva Zettergens ljusa röst ljöd inifrån draperierna.

"Tjena, vad trevligt att du tittar upp."

"Jag ser inte ett smack härute. Var är du ?"

"Här", svarade Strömberg och kom närmare.

"Jag kopplade upp datorn mot en av US Coastguards databaser från radiohytten. Skulle testa det nya modemmet som vi fick i Barranquilla och då fick jag ner det här vädermeddelandet från en av deras anslagstavlor."

Eva sträckte fram ett A4-papper mot honom. Han gick in bakom draperiet, höll det under kartbordslampan och läste igenom meddelandet. Det var en textad kopia på väderinformationen som sändes ut via radiofax men som också fanns tillgängligt i en databas för de fartyg som kunde koppla upp sig mot Internet via satellit.

WHEATHER FORECAST SECOND OF JULY AT 0000Z

PART ONE//011200Z NWS 1200Z JULY 01//WESTERN NORTH ATLANTIC//SEVERE STORM WARNING//STORM CENTER ANDREW NEAR L13N38W 978 MBS AT 12Z JULY 01 WILL MOVE WEST NORTH WEST 25 KNOTS AND DEEPEN. FORECAST ANDREW STORM CENTER NEAR 18N 50W 970 MBS AT 06Z JULY 2. WITHIN 400 MILES OF CENTER WINDS 40 TO 55 KNOTS AND SEAS 14 TO 22 FEET EXCEPT 800 MILES SOUTHWEST QUADRANT. BY 24 HOURS WITHIN 400 MILES OFF CENTER WINDS 45 TO 60 KNOTS AND SEAS 18 TO 25 FEET. WITHIN 1000 MILES SOUTH SEMICIRCLE AND 500 MILES NORTH SEMICIRCLE WINDS 35 TO 50 KNOTS AND SEAS 12 TO 22 FEET THROUGH 36 HOURS

PART TWO//....

Han höll telegrammet i den vänstra handen medan han plottade koordinaterna på översikt kortet med passaren i den högra. Informationen stämde ungefär överens med radiofaxen, men enligt telegrammet verkade det som om lågtrycket fördjupades. Samtidigt hade Andrews fart ökat och

tog en något nordligare bana än vad som prognostiserats tidigare. Challengers marginaler var nu inte lika självklara.

"I värsta fall kan solbrännan vid avmönstring ryka all världens. Har vi otur kan det braka löst ordentligt om ett par dagar." sa han.

"Värre än när vi angjorde Barranquilla ?."

"Då blåste det halv storm. Det som ligger väster om oss är värre än så. Och så är vi fullastade."

"Vad har lasten med vädret att göra."

"Fartyget rör sig hårdare i sjöarna." Han tänkte tillbaka på tidigare stormar på full-last. Med den låga tyngdpunkt fartyget nu hade, var det uppenbart att skulle bli ryckigt i sjöarna. Efter några dagar började atmosfären ombord sjönk ner mot nollsträcket."

"Är fartyget på lättan och i ballast blir rörelserna mjuka och behagliga. Men fullastade som nu och med sjön rätt i sidan, då kan man inte göra annat än att stå och hålla i sig. Man kan inte äta, inte sova, inte gå på toaletten."

Eva tittade spant på honom från sidan.

"Men det är inte alls säkert att det blir så. Lågtrycken är svåra att förutsäga på de här breddgraderna. Vi fortsätter på den här kursen tills i morgon. Då vet vi mer hur stormcentrum kommer att röra sig. Vi kommer förmodligen att lägga kursen ostvart så att vi passerar lågtrycket på sydsidan. Och då får vi det genast lite lugnare med vindarna akterifrån. Och vem vet, stormen kan mycket väl ändra riktning. Då kommer överresan att bli lugn och fin." Han hade ingen susning om hur fel han skulle komma att få.

Ons. kl 05.00 GMT – kl. 00.00 colombiansk tid

Richard rycktes brutalt upp ur sömnen av att telefonen ringde. Han satte sig upp på armbågen och undrade var han var. Han kastade en snabb blick på klockradion vid sängen. Den visade på tolv minuter över sex. Telefonen ringde igen med sitt ilskna pipande. Han sträckte sig ut mot luren.

”Hej, det är Kerstin”, svarade en raspig och ekande röst.

”Kerstin ? Hur är det med dej.”

Det uppstod en paus.

”Det är bara bra. Ringde jag och väckte dej.” Ny paus.

”Det är ingen fara. Det är lite fördröjning på linjen. Var är du.”

”Har precis kommit till Bogota. Hur är det med dej.”

”Bara fint. Har resan gått bra.”

”Som på spår. Har precis checkat in på hotellet i Bogota.”

”Du borde vara helt slut.”

”Skall gå och lägga mig nu. Försökte nå pappa innan.”

”Ja ?”, svarade Richard. Precis då ringde klockradion.

”Ahh, du låg visst och sov.”

”OK, avslöjad. Vad var det med Christian ?”

”Jag fick inget svar. De har nog bara stängt av telefonen. Jag vet att de brukar göra det ibland. Men kan inte du hälsa honom att allt är bra

”Skall jag göra absolut.”

”Är det något annat du behöver.”

”Nej, allt är som det ska. Hur är det med barnet ?

”Barnet?”

”På Södersjukhuset.”

”Stabilt. Fortfarande osäkert med kvinnan.”

”Vet man vem det är ?”

”Nej, inget nytt från ambassaden. Har du pratat med Magnus.”

”Kan inte nå honom heller. Hälsa honom också om du träffar honom.”

”Naturligtvis. När kommer du till barnhemmet ?”

”I morgon eftermiddag.”

”Finns det telefon”.

”Nej, men jag skall försöka ta mig in till Ibague någon dag. Till helgen kanske. Jag slår en sinal så fort jag kan”.

”Sköt om dej.”

”Vi hörs. Hej då”

Richard lade tillbaka luren och lutade sig tillbaka mot kuddarna. Han var klarvaken. Som alltid då han pratat med Kerstin.

Ons. kl 09.00 GMT – kl. 04.00 colombiansk tid

Klockan var exakt på sekunden 05.00 då överstyrman Tom Strömberg stod lutad över kartbordet och markerade positionen i sjökortet med passaren. Som av en reflex mätte han distansen den senaste timmen. 15,3 distansminuter. Exakt samma siffra som visades av dopplerloggen på dataskärmen vid sidan om kartbordet. Strömberg konstaterade torrt att det inte var mycket till sjömanskap som behövdes för att navigera ett fartyg numera. Jämfört med magnetkompass, trycklogg, kronometer och astronomiska observationer för bara något årtionde sedan. Han lade ifrån sig navigationsbesticken och vred ner belysningen över kartbordet. Samtidigt hörde han matros Larsson, som stod utkik ute på styrbords bryggvinge, ropa. Strömberg passerade ut genom draperiet till bryggan.

”Repetera”, ropade han ut genom dörren.

”Eldslågor och nödraket synlig 20 grader om styrbord”

Strömberg fattade en kikare på bryggans förkant och gick ut på bryggvingen. Han tittade ut i den riktning som utkiken angivit. Trots att han inte fått tillbaka sitt mörkerseende, kunde han tydligt se flammorna mot den kolsvarta natten borta vid horisonten. Och likaså ett rött intensivt lysande klot som sakta dalade ned över det brinnande föremålet. Hjärtat slog en frivolt. Han hade såvitt kommit in i den monotona lunken som varje atlantresa inbjöd till och detta kom fullständigt oväntat.

”För helvete, hon står ju i full brand.”

Strömberg gick snabbt in på bryggan, satte sig i cockpit och tittade ner i antikollisionsradarn. Ekot befann sig nu 4,4 sjömil, 23 grader ut om styrbord. Detta måste vara det fartyg han haft framför sig redan på 4-8 vakten igår eftermiddag, tänkte han. Han greppade luren till VHF sändaren, ställde in den på kanal 16 och anropade det brinnande fartyget.

”Vessel 4,5 miles on my starboard side, please give me your callsign. This is m/t World Challenger call sign Sierra Foxtrot Alfa Charlie. I repeat Sierra Foxtrot Alfa Charlie.”

Radion gav bara ett metalliskt sprakande till svar. Han repeterade anropet två gånger utan att få någon kontakt. Radarn visade att ekot nu låg stilla 3,9 sjömil föröver och Strömberg drog genast ner reverseringen på propellrarna men behöll varvtalet. Challenger började sakta att gå ner i fart. Han ändrade skalan på radarn från 12 sjömil till 24. Inte ett enda ytterligare fartyg inom radaravstånd. Genom kikaren kunde han nu skönja två mörkare föremål på vattenytan som siluetter framför det brinnande fartyget. Han drog ner radarn till 6-milsskalan och kunde tydligt se två

mindre ekon vid sidan av det större. Dom lyckades komma i livbåtarna i alla fall, tänkte han medan han koncentrerat försökte fånga upp vad som utspelade sig på fiskebåten. Därefter sträckte han resolut ut armen mot joysticken och ändrade fartygets kurs tjugo grader ut mot haveristen på styrbordssidan.

"Larsson", ropade han till utkiken som stod och tittade ut mot det brinnande fartyget genom kikaren ute på bryggvingen. "Ta och purra upp lättmatros Wallin och båda matroserna på 12-4 vakten." Därefter tog han upp sin egen interntelefon bredvid radarn. Efter tre långa signaler fick han svar.

"Ja", svarade kapten Sjögren yrvaket.

"Ursäkta att jag stör dig. Vi har en nödställd 4 distansminuter förut. Strax om styrbord."

Det blev tyst ett par sekunder i telefonen.

"Ser ut som om nåt brinner därute", svarade kapten Sjögren och spanade ut genom den förliga ventilen i hytten. "Vilken är hon."

"Fartyget vi haft framför oss sen igår eftermiddag.

"Jag kommer upp. Purra chieften. Vi kommer vara tvungna att koppla ur axelgeneratorerna så att vi kan manövrera och dreja bi."

Strömberg ringde upp maskinchefen och repeterade ordern. Han ringde också upp tredjestyrman för att få assistans på bryggan.

"Larsson, är Wallin på väg?"

"Ja."

"Bra, kila ner i förväg och gör klar styrbords livbåt för sjösättning."

"OK", fick han till svar.

"Checka också sprinklersystemen och syrgasförsörjningen på livbåten. Är det inte OK, tar ni babords livbåt. Och varskor maskinrummet att någon får fixa styrbordsbåten."

"OK", ropade Larsson och hastade iväg mot lejdaren ner till 4:e poopdäck.

Strömberg drog ned ytterligare på propeller reverseringen. Samtidigt såg han hur draperiet fladdrade till och en dörr slog igen bortifrån utrymmet bakom kartbordet. Tredjestyrman Tore Hägg kom ut på bryggan.

"Vad är det som händer?"

"Vi har en nödställd ute om styrbord. Larsson och Wallin gör klar styrbords livbåt. Ta en walkie-talkie och gå ner och hjälp till. Säg till Larsson att gå ner på tankdäck för att fira ner styrbords lotslejdare.

Tredjestyрман hastade ut på bryggvingen och försvann ner till 4:e poopdäck och reglerskåpen för livbåtsdäverterna. Strax därefter hördes på bryggan det ilska tjutandet från dävertens lufttrycksmotor då livbåten började att firas ut.

Strömberg fattade kikaren och spanade ut mot det brinnande fartyget då kapten Sjögren kom ut på bryggan. I detsamma ringde telefonen.

”Bryggan”, svarade Strömberg och gjorde ett uppehåll. ”Det är gott, då drar vi ner på varvtalet”, fortsatte han.

”Chiefen har kopplat ur axelgeneratorerna”, sade han till kapten Sjögren

Sjögren hasade sig nattblind och klumpigt ned bredvid Strömberg i cockpit. Han tittade ut mot det brinnande fartyget.

”Hon brinner som vore hon en tanker. Har aldrig sett på maken.”

Flammor på mellan 3 och 6 meter blandat med tjock svart rök slog upp mot himlen. Ljusskenet var så intensivt att bryggan på Challenger lystes upp av de gulröda flammorna. Han tog en kikare och svepte den över det brinnande fartyget. Han tittade också på de två livbåtar som nu låg mellan Challenger och det brinnande fartyget. När flammorna på det mindre fartyget slog upp kunde han se skuggor av människor i de två små livbåtarna. Det såg ut som det var en fyra fem stycken i varje livbåt

”OK, sakta fram på båda maskinerna. Avstånd?”, frågade kapten Sjögren.

”1,2 sjömil. Hon har två livbåtar i sjön. Och svår slagsida. Ser ut som om hon håller på att sjunka. Skall vi starta upp hydrauliken till bogpropellrarna?”

”Nej. Vi klarar oss med de akteröver. Säg till tredjestyрман att de firar ner livbåten till en meter ovanför vattenytan. Han tar befälet i livbåten. Tänd all däcksbelysning. Jag vill ha en matros uppe på toppbryggan för att manövrera strålkastarna.”, fortsatte Sjögren med kikaren framför ögonen.

”Exakt 1 sjömil till fartyget.”

”OK, sakta back. Håll henne på den här kursen. Minst en halv sjömil avstånd.”

Strömberg reverserade propellrarna. Hela fartyget började skaka.

”OK, rätt som det går. Avstånd 0,5 sjömil.”

”Gå ner till tankdäck och ta emot. Om någon inte klarar lejdaren tar vi upp dom med livbåten.”

Sjögren försökte tänka igenom konsekvenserna. De hade bråttom upp till Rotterdam. Instruktionen från operationschefen var klar och entydig.

Det var kritiskt att provskeppningen av Tetraethylbly kom fram på det datum man nu angett som ankomsttid. Det fanns inga marginaler. Den här måste gå snabbt. De skeppsbrutna får nöja sig med att följa med till Rotterdam. Annars vore det naturligt att anlöpa San Juan på Puerto Rico. Men det var inte möjligt nu. Så fick väl rederiet bekosta deras transport hem. Får vi bara fastställt nationaliteten och fartygets hemort, så får vi dra iväg ett telex till deras sjöfartsmyndighet. Och så får de göra vad de vill, tänkte han.

Eva Zettergren vaknade av vibrationerna då propellrarna reverserades till back. Samtidigt hörde hon det tjutande ljudet från lufttrycksmotorerna på tredje poopdäck. Hon satte sig upp i kojen. Det var kolsvart i hytten. Hon lyssnade. Kraftiga dunsar hördes genom däcksplåten från det tredje poopdäcket som låg alldeles ovanför hytten. Som tillfällig gäst ombord för att installera ett nytt datanätverk försökte hon inte ens gissa sig till vad som var på färde. Men att det var någonting utöver det normala, det föreföll helt klart. De befann sig ju ute på öppna havet. Eva slängde av sig täcket, hoppade upp ur kojen och överraskades av hur kallt golvet var. Det var isande kallt i hytten och hon förstod att hon glömt att dra ner på luftkonditioneringen innan hon somnade. Hon gick fram till ventilen och lutade sig fram mot glaset men kunde inte se någonting. Glaset var täckt av kondensvatten. Hon svepte med handflatan över glaset. Helt i onödan. Kondenset på fanns på utsidan. Det var helt svart ute. Hon ansträngde ögonen och kunde ett gulrött fladdrande men svagt ljussken som tycktes komma förifrån. Brinner vi? tänkte hon och blev skräckslagen. Kommer skenet från förskeppet eller är det något på havet som brinner? tänkte hon. Utan att fundera vidare över förklaringen så slängde hon av sig nattlinnet och slet ner jeansen som hängde på en krok vid hyttddörren. Hon rusade bort till byrån och plockade upp en T-shirt. Barfota slängde hon upp dörren och rusade ut i korridoren i riktning mot lejdaren upp till däcken och bryggan ovanför.

Hon tryckte upp den fjäderupphängda branddörren in till bryggan med ett stön. Kolsvart. Hon var bländad av ljuset från lejdaren upp till bryggan och såg nästan ingenting. Men hon hörde vinandet från datorerna och radarn ute på bryggan och en raspig och metallisk monolog från en Walkie-talkie någonstans ute på bryggan.

”Vad är det som händer”, ropade hon ut i tomma intet.

Inget svar. Den knastriga monologen i Walkie-talkien fortsatte. Hon uppfattade enstaka ord. Något om livbåten frikopplad och skadade. En ny

metallisk röst kom in och gav besked om att lotslejdaren var nerfirad och säkrad. Därefter tystnade den.

Eva kunde nu skönja interiören på bryggan och tog ett par steg ut mot förkant av bryggan

”Vad har hänt?”

”Vi har ett brinnande fartyg strax framför oss”, fortsatte Sjögren medan han fortfarande spanade förut med kikaren. ”Ett tiotal man har gått i livbåtarna

”Är de skadade?”, frågade hon. .

”Ingen aning. Vi får höra när vi har dom ombord.”

Eva gick fram till cockpit, satte sig i vakthavandes stol bredvid Sjögren och tittade ner på det brinnande fartyget. Aktern låg nu helt under vattenytan och stäven började resa sig uppåt.

”Gå ner och hjälp till när livbåten hissas ombord. Tredjestyрман och Wallin är redan där nere.”

”OK, svarade Eva ivrigt och skyndade ut mot bryggvingen.”

Sjön kring båten var nu täckt av brinnande diesel och kraftig rök drev in mot Challenger. Då hon kom ner till poopdäck sträckte hon sig ut över relingen och såg hur såg hur livbåten höll på att firas ner mot havsytan.

Juan Martinez iaktog hur den gigantiska kemikalietankern dovt mullrande närmade sig. Det var en mäktig syn. Helt plötsligt tändes Challengers däcksbelysning och fartyget kom att fullständigt bada i ljus. Samtliga master ombord lös upp som julgranar av intensivt gulrött neonljus. Hon liknade mer ett raffinaderi på natten än ett fartyg. Sedan tändes strålkastaren på Challengers toppbrygga och som nu riktades mot honom. Han imponerades av att se de närmare 80.000 tonnen stål med innehållen last som nu kom emot honom. Intrycket förstärktes av att han nästan befann sig i nivå med vattenytan. Även om ljuset från den brinnande dieseln var starkt, fick han nu skygga ögonen för det intensiva ljussken som kom från tankern. Trots det bländande skenet, kunde han se aktiviteten på däck i det neonröda ljusskenet. Styrbords livbåt och lotslejdaren höll på att firas ner. Propellarna på Challenger slog back och kraftiga skum och strömvirvlar for från aktern mot fören utmed vattenytan. Det mäktiga mullrandet från maskineriet ökade i intensitet och tankern stannade sakta upp 700 - 800 meter bort. Challengers livbåt nådde vattenytan. Det fanns en man i den.

Nu gällde det om planen skulle hålla. Den var drillad in i minsta detalj och alla mannar visste vad som förväntades av dom. Vapnen hängde på ryggen under overallerna. De satt på durken i respektive livbåt, lutade mot tofterna och föreföll utmattade. En av mannarna låg på durken och simulerade en bruten arm.

”Som jag sagt så många gånger, försiktighet när vi kommer upp på tankdäck. Klartecken till eldgivning kommer bara från mig. Oavsett vad som händer. Finns det gas från lasten på däck och ett skott går av, så blåser vi ända till helvetet allihop”, ropade Martinez till mannarna.

Det hade gått en halvtimme sedan de siktat det brinnande fartyget ute i Karibien. Eva Zettergren hade just lämnat bryggan för att assistera tredjestyrman nere på 3:e poop-däck. Styrbords livbåt var sjösatt och kapten Sjögren iakttog hur Hägg girade ut mot de två livbåtarna från fiskebåten. Matros Larsson hade kört ner lotsledaren från tankdäck och nu gått upp till toppbryggan. Han riktade den kraftiga strålkastaren med båda händerna och lät ljuskägla följa Challengers livbåt liksom den spotlight som följer artisten på en cirkusarena. Ljuset var så starkt att det motsvarade fullt dagsljus i området kring livbåten. Hägg stoppade upp då han nådde den förste av fiskebåtens räddningsbåtar. Han slog upp kupolen över styrpulpeten och lutade sig i riktning mot de två räddningsbåtarna. Med en megafon framför munnen anropade han de nödställda. Mannen i den främsta räddningsbåten gestikulerade ivrigt mot den brinnande och nu sjunkande fiskebåten. Det såg sedan ut som om en dialog utspelades mellan Hägg och en man som var ståendes i aktern på den andra livbåten. Det var märkligt att se dem kommunicera med varann så nära utan att varken höra eller förstå vad de pratar om, tänkte Sjögren. Mannen pekade sedan mot en av sina skeppskamrater i den andra livbåten. Tredjestyrman Hägg backade undan och körde intill den andra livbåten som såg ut att ha fem man ombord. När de båda båtarna låg intill varandra så hjälptes de fyra mannarna i fiskebåtens livbåt åt med att hjälpa den femte över till Challengers livbåt genom en sidolucka. Likaså började de lämna över en massa lådor och backar.

Walkie-talkien på bryggan vaknade till liv.

”Bryggan från styrbords livbåt. Kom”, ropade den metalliska rösten.

”Bryggan här. Kom”, svarade Sjögren.

”Jag har en skadad härute. Armbrott. Kom”

”Brännskador ? Kom.”

”Det verkar inte så. Jag tar ombord honom med livbåten. Kom.”

”Det är gott. Wallin står standby på 3e poop-däck. Vad var det för lådor de hivade över ? Kom.”

”Personliga tillhörigheter och diverse utrustning som de lyckades rädda. Kom.”

”Låt lådorna ligga kvar i livbåten när ni hissats upp. Kom”

”Repetera. Kom.”

”Låt lådor och annan utrustning ligga kvar i livbåten när ni hissats upp. Kom.”

”Roger.”

”Tankdäck från bryggan. Kom.”

”Tankdäck här. Kom”, svarade Tom Strömberg.

”Ta de nödställda till däckskontoret när de är ombord. Och låt livbåtarna ligga på svaj så länge. Kom.

”Roger.”

”Ge mig ett anrop när ni är inne på kontoret så kommer jag ner. Kom.”

”Uppfattat.”

”Klart slut”

Kapten Sjögren fattade interntelefonen och slog numret till 2:e styrman. Han fick svar efter bara två signaler.

”Det är Sjögren här. Vi har drejat bi och assisterar en haverist ute på styrbordssidan.”

”Vad är det som har hänt”, frågade en yrvaken andrestyrman Nilsson.

”De nödställda är precis på väg ombord. Se till att komma upp på bryggan nu, så skal jag berätta”, svarade Sjögren och lade på luren.

Eva Zettergren stirrade ner mot det drama som nu utspelades nere vid havsytan. Hägg hade kopplat taljorna från livbåtsdäverten. Lättmatros Wallin drog på tryckluftsvinschen och började att hissa upp livbåten. Vajrarna ner till livbåten sträcktes med ett knakande och sakta firades livbåten upp mot däck. Eva gick fram till relingen och tittade ner på båten som badade i ett starkt ljus från strålkastaren uppe på toppbryggan.

Överstyrman Strömberg stod belyst i orange neonljus vid lotslejdaren nere på tankdäck och iakttog den brinnande och sjunkande båten. Han hade själv varit med när det brann ombord och visste att ha respekt för öppen eld på ett fartyg. För tio år sedan, då han gick sjökaptensutbildningen, hade han mönstrat som andrestyrman ombord på m/t World Spirit på sommarlovet mellan första och andra året. Hon var en asfaltstanker med en lastkapacitet på femtusen ton och som gick i Nordsjöfart. De hade legat till kaj i Luleå och det var midsommarafton. De

skulle lossa 3.000 ton lösningsmedel för asfaltförtunning. Lasten hade en temperatur på 80 grader Celsius och var lika explosiv som upphettad acetone. Han hade 8-12 vakten på kvällen och ansvarade för slutlossningen. De skulle gå klockan fem morgonen därpå. När lasten var lossad var hans uppgift som andrestyrman att starta upp och göra bryggan klar för avgång innan de kastade loss. Vid midnatt hade han gått av vakten och lämnat över till tredjestyrman. Han gick direkt till hytten för att få sig ett par timmars sömn innan det var dags att ge sig upp på bryggan. Då han var på väg till hytten passerade han mässen och hörde skrålet och skratten. Det var drinkarnas och snapsarnas glada afton. Vis av erfarenhet och i brist på sömn gick han direkt till hytten. Han klädde av sig och bäddade ner sig i kojen. Han somnade som bäst när det var aningen för kallt, med täcket ända upp till hakan. Luftkonditioneringen gick för högttryck. Han hade precis somnat in då brandlarmet gick. Det brukade det göra, åtminstone en gång per dygn på grund av avsiktligt för känsligt inställda larm. De sov bokstavligen talat på en kruttunna och hellre ett larm för mycket än inget alls. Han öppnade ögonen och tittade mot de röda digitala siffrorna på klockradion som lyste i mörkret. Klockan visade 00.22. Antingen var det ett falsklarm eller så hade någon varit uppe på bryggan och spelat gubben Noak på brandlarmspanelerna. Brandlarmet på babordssidan på andra poop-däck, där han hade sin hytt, var en ringklocka, stor som ett soptunnelock som satt just utanför hytten. När den satte igång så skakade hela väggen på ett sätt som kunde få en hjärn- och hjärtöd att fara upp och börja stappa. Han lade huvudet på sidan och placerade den ena kudden över örat med högerarmen ovanpå. En minut gick. Två minuter. Efter tre minuter blev han irriterad. Larmet fortsatte och han blev fullständigt rasande. Varför gick ingen och kvitterade larmet, tänkte han. Tom tryckte kuddarna hårdare mot huvudet. Och larmet fortsatte. Han blev så ursinnig att han slet av sig täcket, rusade upp ur kojen, steg fram till skivbordet och fattade skrivbordsstolen och gick mot dörren. Hans tanke var att slita upp dörren och slå ner klockan från skottet med stolen. Men då han öppnade dörren fylldes hytten av rök från korridoren. Hjärtfrekvensen accelererade upp till minst det dubbla. Vetskrämd flög han i overallen. Han hade inte uppfattat att fläktarna stängts av. Detta om något borde fått honom att inse att något var på tok. Men han var så vaken att han insåg att de lossade och inte lastade. Hade de lastat och de stigande nivåerna i tankarna pumpat upp gas på däck vore den naturliga åtgärden att slänga sig ut över relingen fortast möjligt. Nu lossade de och frisk luft sögs istället ner i tankarna från ventilatorerna på däck. Således var det ingen risk för en gasexplosion. Men

han kom också ihåg att han inte haft hel kontroll. Han log för sig själv då han tänkte tillbaka på vad som hände. Då han störtade sig ut i korridoren stannade han upp. Vart hade han plånboken. En löjlig tanke med tanke på läget. Han vände tvärt och rusade tillbaka till hytten. Han slet snabbt till sig plånboken som låg på skrivbordet.

Med plånboken säkert nedstoppad i overallens bröstficka rusade han ner till den brandstation han ansvarade för på första poop-däck. Rutinerna vid brand var grundligt drillade och hans mannar, två matroser, en motorman och pumpman hade redan fått på sig rökdykarutrustningen. Nu väntade de bara på att rökdykarledaren, han själv, skulle behaga visa sig. De skulle just till att larma honom.

Han drog på sig brandoverallen, lufttuberna, masken, handskena, stövlarna och hjälmen och anropade maskinchefen, som var brandchef ombord, via Walkie-talkie. Det brann i maskinrummet. Han fick beskedet att en brand brutit ut i maskinrummet. Fartyget hade fyra huvudmaskiner. Två på varje propeller axel. De två förliga användes i hamn för att driva lossningspumparna. Styrbords pump hade skurit i lagret mellan maskinen och pumphuset och därav branden. Hela gänget begav sig dock ner i maskinrummet. Branden var sedan lätt släckt med enbart pulversläckare. Men han hade lärt sig en läxa. Att aldrig ta någonting för givet.

Nu stod han och såg på när fören på fiskefartyget höjde sig och sedan försvann från vattenytan under ett högt gurglande. Kaskader och oregelbundna uppkast av luft fick havsytan att likna ett gytter av fräsande gejsrar. Då båten försvunnit återstod bara den skarpa rökluften från den tidigare brinnande dieseln. De två livbåtarna från fiskebåten hade lagt sig efter varann vid lotslejdaren intill Challengers fartygssida. I fören på den första båten stod en man och gjorde fast båten med en tamp i lotslejdaren. De övriga ställde upp sig på led och väntade på att få klättra ombord. Tankdäcket var stilla så när som det dova mullret från skorstenen långt akteröver och vinandet från hydraulmaskineriet under backdäcket.

En efter en kom de klättrandes över relingen och ställde upp sig. Allt i allt 10 man. De bar overall och luktade starkt av diesel. Alla hade skaftförsedda kängor. Ingen hade flytväst. Märklig utstyrsel på en latinamerikansk fiskebåt, tänkte Strömberg. Men vad visste han om klädesmodet bland fiskarna på de här breddgraderna. Att de är macho här nere, var ju allom bekant.

”Välkomna ombord”, sade han på engelska. ”Några skadade?” ”Bara han med armen.”

”Vart kommer ni ifrån?”, frågade han vidare.

”Från Santa Marta, Colombia. Vi är fiskare”, svarade Juan likaså på engelska.

”Vad har hänt?”

”Explosion i maskinrummet. Fartyget var övertänt på ett ögonblick”

”Men för helvete - Vart var ni på väg ?”

Strömberg såg hur talesmannen för gruppen hejdade sig för en stund. Han såg också mannen snabbt kastade en blick upp mot bryggan. De övriga i gruppen stod vända mot Juan och såg ut att vänta på hans svar.

”Vi var på väg up mot fiskebankarna söder om Puerto Rico”, ljög han. ”Men så började det brinna i maskinrummet. Två man blev kvar. Vi hann aldrig få ut dom”, svarade Juan med en passlig darrning på rösten.

Strömberg svepte blicken över de skeppsbrutna och bad dem att följa honom akterut.

När de vandrade utefter relingen funderade han på hur de skulle göra med de två livbåtarna. Han kunde ju näppe hissa ombord dom. Det ända raka var att öppna bottenventilerna. De skeppsbrutna såg ut att vara i god kondition. Märkligt god med tanke på att de för bara en liten stund sedan hade kämpat för sina liv mot en fartygsbrand. Och dessutom lyckats få i båda livbåtarna. Med en hel del utrustning, dessutom. En inte helt självklar bedrift.

Gruppen tog lejdaren upp från tankdäck till 1:a poop-däck och gick sedan akteröver in i gången utmed styrbordsidan mot dörren och luftslussen in till inredningen. Strömberg hörde hur mannarna följde honom tätt i hälarna. Då de kommit in i gången och således varken syntes från bryggan eller tankdäck, kände han ett hårt föremål brutalt pressas mot rygglutet. Han vände sig genast om och såg den främste av de skeppsbrutna stå med en automatkarbin riktad mot nedre mellangärdet på honom. Mannen framför honom föreföll lika lugn som om han hade stått och väntat i en busskö. Men blicken var fast och koncentrerad. Strömberg tittade förvånat nedåt på vapnet och var ur stånd att få fram något vettigt att säga. Vad fan är det här frågade han sig själv. Tankarna irrade. Hur känns det när en projektil slår in i tarmpaketet. Och på sin väg ut krossar de nedre ryggkotorna. Munnen blev torr. Nej, skärpning för helvete, intalade han sig själv. Han sträckte på sig och började bli förbannad. Vad är det här för djävla bemötande av folk som man just räddat livet på. Är de fullständigt galna, tänkte han.

”Senor, från och med nu så är fartyget kapat, sade Juan Martinez i vanlig samtalston på bruten engelska. Strömberg nyktrade till

”Kapat ? Vilka är ni ?” svarade han. ”Varför kapar ni Challenger?”

”Det skall vi ta sedan. Nu skall du bara leda oss upp till bryggan.”

Strömberg tittade på mannen och väntade på mer. Martinez pekade bara lugnt akteröver med automatkarbinen och signalerade att det var nog pratat. Strömberg vände sig om och började gå akteröver mot lejdaren upp till de övriga däck. Då han nått halvvägs upp på lejdaren från 3:e till 4:e poopdäck och hade ögonen i jämnhöjd med däck såg han Eva Zettergren, lättmatros Wallin och tredjestyrman Tore Hägg stå med ryggen mot livbåtsdäverten. Livbåten var uppfirad i jämnhöjd med däck. Framför dem stod ytterligare en av kaparna med en automatkarbin pekandes mot Wallin. När de närmade sig viftade mannen med vapnet för att de skulle ansluta sig till gruppen.

Det här verkar mer som en militär operation än ett piratdåd, tänkte Strömberg. Och känner de till vad vi har i tankarna, så kan detta vara upprinnelsen till en av de värsta naturkatastroferna i mänsklighetens historia. Han kände sig illamående.

Ons. kl 10.30 GMT – kl. 11.30 svensk tid

Gert Svensson grabbade tag i det virrvarr av papper som sprutat ur faxen under natten. Han fattade pappersbunten med båda händerna och lade hela högen på skrivbordet. Efter att ha sorterat dokumenten i nummerordning tog han förstasidan och lutade sig tillbaka i kontorsstolen. Det var en uppsummering av en psykologutredning om Larsson som gjorts för ett år sedan. Den baserades på ett Rorschachtest och som jämförde resultaten från ett test tre år tidigare.

Utvärdering av Rorschachtest beträffande Ringo Sören Larsson, Säter avd 37

Sören Larsson är en mycket verbal och intellektuellt begåvad person. Larsson visar på ett komplext psykologiskt fungerande liksom att han har förmåga till mänskligt relaterande och självreflektion. Samtidigt får han betraktas som känslomässigt störd med en bristande integrering av känslor och tankar.

Han kan i viss grad kontrollera sitt beteende genom neurotiska försvarsmekanismer som intellektualisering och sublimering. Men vid stark ångest ökar regressionsrisken ner till ett primitivt beteende på borderline nivå med ett aggressivt och sexuellt utagerande vilket kan göra honom farlig.

Vid en jämförelse emellan det bifogade Rorschachprotokollet och det som gjordes för tre år sedan framkommer vissa tydliga förändringar. Det tidigare testet visade på en starkt idealiserande våldssyn. Det "onda" uppfattades som vinnande och starkt. Den sadistiskt färgade laddningen var mycket stark och han identifierade sig tydligt med förövaren. I det senaste testet kan man notera en markant skiftning där konflikter inte har någon vinnare utan bara förlorare. Han visar ett avståndstagande från våld och ser detta som destruktivt. Detta är särskilt märkbart eftersom hans tidigare test visat på en tydlig kamp på liv och död med de personer som kom i hans väg. Detta har nu ersatts av en inre strid mellan onda och goda krafter liksom mellan kvinnligt och manligt. Han attraheras av det kvinnliga samtidigt som detta är hotfullt och skrämmande.

Testprotokollet visar på flera indikationer som brukar förekomma hos patienter med dissosiativa störningar. Flera av svaren tyder på tidiga trauman. Han visar på en ökad kontakt med sitt känsloliv vilket tycks ha medfört en förändring i Larssons förhållningssätt till

omvärlden. Från att ha varit en person som fämst styrts utifrån sitt eget tänkande, verkar han nu vara mer stabil. Han tycks nu tillåta sig att ge uttryck för sina känslor på ett positivt sätt.

Larsson framstår som intellektuellt resursrik men med en personlighet som främst är organiserad på borderlinenivå. Han bedöms vara mitt inne i en process där han omprövar tidigare förhållningssätt och är han fått kontakt med mer känslor samt svaga och sårbara sidor hos sig själv. Han tycks även ha större medvetenhet om de motstridiga krafter som finns inom honom. Tidigare försvar som identifikation med aggressorn, idealisering av våld, övervärdering av den egna personen och dissociativa försvar tycks inte längre vara lika dominerande. Larsson är samarbetsvillig och ger intryck av att han inser att den nuvarande behandlingen är till för att hjälpa och stödja honom framöver. För närvarande ter han sig som en psykiskt mycket öppen person som söker efter helhet, sammanhang och ökad integration. Utfallet av testet tyder på en markant känslomässig utveckling.

Anna Blomqvist

Leg. Psykolog/Leg Psykoterapeut, RPA

Vilken jävla skit, tänkte Svensson. Han tittade på klockan som visade på strax efter halv nio. Han fattade telefonen slog direktnumret till Viveka Stråle på Thomson Line.

”Marie Johansson”, svarade en ljus röst.

”God morgon. Det här är Gert Svensson på Interpol i Stockholm. Jag skulle vilja prata med Viveka Stråle..”

”Hon sitter tyvärr upptagen. Vad gäller saken ?”

”När är hon ledig ?”

”Efter lunch. Vad gällde saken ?”

”Efter lunch ? Är hon på kontoret nu ?”

”Jodå. Men som jag sade, hon är upptagen”

”Det här är jävligt viktigt. Kan du nå henne på nåt sätt” ?

”Jo, men hon får inte störas. Sitter i ett utvecklingsamtal”, svarade hon och tog för givet att han insåg det omöjliga att avbryta Viveckas möte.

”Vad rör det sig om ?”, fortsatte hon.

”Det kan jag bara prata med henne om.”

”Jaså, på så sätt. Men ring vid två, så skall jag hälsa att du söker henne.”

Gert tog sig för pannan och stönade till. Helvetes fruntimmer, tänkte han.

”Jag tror inte att du förstod vad jag menade. Det här är jävligt viktigt. Alternativet är att vi gör en uttryckning på en gång och handgripligen ser till att vi får prata med henne.”

Det blev tyst på linjen under några sekunder.

”OK, jag gör ett försök. Men jag kan inte lova nåt.”

Gert sattes på väntan. Sekunderna gick. Han kom på sig med att det vänstra benet hoppade. Tvingade sig till att vara still. Klockan var 08.40 och han kände sig stressad. I precis det här ögonblicket gick det en psykopat och brutal mördare ombord på ett isolerat svensk handelsfartyg. 25 människors liv var i fara. Likaså hängde löftet att hämta minstingen på dagis efter lunch över honom. Han måste stöka undan det här nu.

Det tutade till i luren och en djup kvinnoröst svarade med ett frågande ”Ja ?.”

Gert presenterade sig och frågade vem han pratade med. Efter att ha fått Viveka att presentera sig log han nöjt för sig själv och sade att han var tvungen att träffa henne så fort som möjligt. Det gällde en mordmisstänkt som var anställd hos Transworld Shipping. Det var fara för att ytterligare människor skulle kunna komma till skada. ”Vem och var är han?”, frågade hon.

”Jag vill inte gå in på det så här över telefon. Av flera skäl.”

”Vilka skäl ?”

”Skall jag berätta när vi träffas. Och det bör ske så fort som möjligt.

”Skall vi säga klockan halv tolv. Här på kontoret”, sa hon mer kommenderande än frågande. Meddelar receptionen under tiden.”. Därmed var samtalet avslutat.

Han hade lovat att hämta minstingen på dagis klockan ett. Det var lovat sedan veckor tillbaka. Helvetet skulle braka löst om han inte var där prick ett, det var helt klart. Dagispersonalen skulle ha planeringsmöte. Och så händer det här. Men det måste gå.

Gert åkte i civil bil och parkerade rätt framför Thomson Line's huvudentré nere vid Stureplan. Han blev hänvisad till 2:a våningen och möttes av Viveka Strähles sekreterare.

”Så det är så här du ser ut”, sa han och sträckte fram sin hand.

Hon tog emot handen utan något leende till svar. Surkart, tänkte Gert och blev hänvisad till en stol i förrummet där sekreteraren hade sin arbetsplats. Han fick besked om att Strähle snart skulle vara tillgänglig. Gert tittade på klockan. Klockan var strax efter halv tolv.

Gert hade väntat i tio minuter. Han studerade Marie Johansson från sidan. Hon satt bestämt och skrev sammanbitet något på sin PC. satt så nära att han kunde se hennes rynkorna kring den spända munnen. Då ringde telefonen. Marie svarade och lyssnade under ett par sekunder. Hon vände sig till Gert och meddelade att han nu kunde stiga in till Viveka Stråle.

Hoppsan, hon hade inte ens besök., tänkte han då han reste sig. Han öppnade dörren och Viveka Stråle reste sig från sitt skrivbord.

”Välkommen Gert, och förlåt att du fick vänta en stund. Men jag satt i en telefonkonferens som drog ut lite granna på tiden”, sade hon med en mjuk och djup stämma.

Jo, jag tackar, tänkte Gert.

Hon bad honom om att slå sig ner mitt emot henne. Han kastade en snabb blick runt om i rummet. Det var sparsamt möblerat men smakfullt och modernt. Viveka slog sig mjukt ner igen bakom bordsskivan av glas, stor som en salongssdörr och lade det ena benet över det andra på ett sätt som fick kjolen att glida väl upp över knät. Sedesamt drog hon diskret ner den igen utan att släppa honom med blicken.

Viveka iakttog Gert utan att säga något. Och han kände sig verkligen iakttagen. Så slog hon ut med händerna.

”Så, berätta. Vad det är frågan om”, sade hon lugnt.

Gert gick direkt på sak och berättade om begäran från den Colombianska polisen, om kontakten med Säter, om Larssons bakgrund, brott och personlighet. Viveka Stråhle satt allvarligt och lyssnade utan avbrott. Då och då gjorde hon små anteckningar på ett block i en skinmapp. Då han avslutat sin redogörelse, satt hon tyst ett par sekunder och bara tittade på honom.

”Vad gör vi nu?”, frågade hon.

”Larsson är farlig och vi måste sätta kaptenen på Challenger i kontakt med folket borta på Säter.”

”Det kan jag ordna. Vem skall han kontakta?”

”Vi kommer att koppla upp en telefonkonferens. Meddela honom att vi kommer att göra det klockan fyra i eftermiddag svensk tid. Och så får jag be dej att vara försiktig med hur vi hanterar informationen kring det här. Inga fax eller e-mail i förväg, inget skriftligt som kan hamna på avvägar. Det är också viktigt att vi håller det här inom en mycket begränsad krets. Larssons rymning har ett visst nyhetsvärde och kommer det här ut så finns risken att det kavlas ut i Radio Sveriges nyhetssändningar. Och det skulle kunna ställa till det ombord.”

”Naturligtvis. Men jag kommer att vara tvungen att informera de andra i ledningsgruppen.”

”Helt OK. Men innan telefonkonferensen skulle jag vilja växla ett par ord med kaptenen själv. Helst precis just nu, om det går för sig.”

Viveka Strähle tänkte efter och tittade på klockan. Det här var inte bra. Och hon behövde lite tid för checka upp ett par saker innan fartyget kontaktades.

”Klockan är nu tio i tolv. Det vill säga tio i sex ombord. Kapten Sjögren ombord på Challenger är näppe uppe på benen förrän vid sju. Om en timma således. Det blir nog bäst om vi ringer lite senare.”

”Tror du inte att han ursäktar. Jag menar, det här är viktigt.”

”Jag kan inte se att en timma från eller till så här tidigt ombord spelar någon roll. Det är bättre att vi inte stirrar upp något. Att någon från rederiet ringer och purrar upp kaptenen i ottan kan ju skapa onödigt uppmärksamhet bara det.”

”Som du vill. Och telefonkonferens klockan fyra ?”, frågade Gert samtidigt som han insåg att han faktiskt skulle ha en chans att hämta sonen på dagis.

”Så får det bli. Då är klockan 1000 ombord. Borde passa kapten Sjögren bra”, sa Vivecka.

”Appropå ingenting, har kaptenen några vapen ombord ?”

”En pistol. Mej veterligen.”

”Hur förvaras den”

”I kaptenens kassaskåp som finns i kaptenens hytt.”

”Kan han använda den ?”

”Självklart kan våra kaptener hantera skjutvapen. Annars hade vi inte haft några vapen ombord”, svarade Viveka och rätade på ryggen.

Då Gert lämnat kontoret satt hon kvar vid skrivbordet en stund. Hon var skakad. Något hade gått åt helvete fel vid mönstringen av den här Larsson. Att hon var ytterst ansvarig under Ian rådde det inget tvivel om. Att det skulle bli liv i luckan rådde det heller inget tvivel om. Och ville det sig stod 25 mäniskoliv på spel. Liksom avtalet med Union Carbon om Challenger råkade ut för en fördröjning. Med henne som den skyldige. Nu var det bråttom. Det var lunch och hon hade ungefär en timma på sig.

Ons. kl 11.40 GMT – kl. 06.40 colombiansk tid

Då de kom upp på styrbords bryggvinge och Strömberg passerade in med kaparna genom dörren. Kapten Sjögren satt framme i cockpit och avslutade just ett telefonsamtal med chiefen. Han lade ner telefonluren och vände sig mot Strömberg.

”Jasså, kom du den vägen, jag trodde.....”, utbrast Sjögren då de övriga i gruppen kom in på bryggan. Sjögren stoppade upp just som han fick syn på automatkarbinen som den främste av kaparna hade hängandes på höften.

”Vi är kapade”, sade Strömberg till kapten Sjögren.

”Lyssna noga nu”, bröt Juan Martinez in.

Kapten steg upp ur styrbordsstolen i cockpit i riktning mot Juan.

”Vad i helvete tar ni er till”, ropade Sjögren och tog ett hastigt steg mot Martinez.

Martinez riktade karbinen mot Sjögren och sköt kallblodigt av tre skott i en följd. Salvan fick pipan på kpisten att flamma till i mörkret. Eva, som stod intill Strömberg, skrek till när skotten gick av. Det ena skottet träffade strax ovanför Sjögrens högra öga. Den mantlade och hålspetsförsedda kulan trängde igenom kraniet. Uppfläkt tog den sig vidare in genom den övre delen av ögongloben och in i hjärnan som förvandlades till mos vilket explosivt slungades ut genom bakhuvudet och bort mot fönstrena på bryggans framkant. De två andra skotten missade och gick rätt genom samma fönster. Sjögren ramlade ihop likt en marionett som fått trådarna avklippta. Kroppen slog i det gummiklädda däck med en duns. En blodig sörja rann ut från det som var kvar av huvudet. Lättmatros Wallin vände sig genast bort och kräktes mot styrbords skott. Eva Zettergren slog skrikande händerna för ansiktet och sjönk ner på huk. De övriga i stirrade bestört på Martinez och sedan på det som var kvar av kapten Sjögren. De var i chock.

”Är det kapten ?”, sa Juan och pekade på Sjögren med automatkarbinen.

”Ja, är ni inte kloka !”, ropade Strömberg och tog ett steg framåt mot Sjögren. Pulsen skenade. Han kunde höra sina egna hjärtslag.

”Stopp”, ropade Martinez lyfte automatkarbinen mot Strömberg. Han tittade på gruppen och gjorde en liten paus. Han nickade till två av de övriga kaparna. Den ene gick tvärs över bryggan och gick ut och ställde sig på babords bryggvinge. Den andre gick och ställde sig vakt vid dörren

bakom kartbordet, på akterkant av bryggan. Alla ingångar till bryggan var nu blockerade. Strömberg tog ett steg tillbaka.

”Carlos och Martinez, ni lämpar kaptenen överbord”, fortsatte Juan.

Strömberg trodde inte sina ögon. Framför sina fötter låg kapten Sjögren ihjälskjuten. De två kaparna slängde över sina vapen på ryggen, böjde sig ner och lyfte upp Sjögren. De sträckte vigt på sig, bar ut honom och försvann ut i mörkret på bryggvingen. Förutom det tysta vinandet från radaranläggningarna och det dova mullrandet från skrostenen akteröver var det dödstyst på bryggan. Överstyrman Strömberg, Eva Zetterberg, tredjestyrman Tore Hägg, matros Larsson och lättmatros Wallin stod på helspänn. Kvar på durken var en svart blank pöl som reflekterade ljuset från manöverpulpetererna i cockpit. Blodspåren blänkte på fönstrena på bryggans framkant. Martinez stod fortsatt med karbinen riktad mot gruppen.

Strömberg tittade på de övriga i gruppen. Eva satt paralyserad på huk med ryggen mot strykbordsskottet.

”Var är överstyrman?”, frågade Martinez.

Ingen svarade.

”Jag sa, var är överstyrman?”, utbrast han igen.

Strömberg tittade upp.

”Det är jag”, svarade han.

”Då har ni nu befälet över besättningen från och med nu. Jag för befälet över fartyget. Var är andrestyrman?”

”Har frivakt”, svarade Strömberg mekaniskt.

”Var är tredjestyrman?”

”Det är jag”, svarade Hägg.

Då kom de två kaparna in från bryggvingen. Martinez gav en snabb instruktion till de båda på spanska. Den ene gick bort till cockpit och sköt av en kort salva mot kommunikationspulpeten med VHF-radion och satellitkommunikations-utrustningen. Den andre gick akterut bakom kartbordet och försvann ut genom dörren på bakkant. Övriga stod tyst kvar. Efter bara fem sekunder hördes ett par snabba kpist-salvor från inredningen. Efter ytterligare ett par sekunder hördes steg från inredningen akteröver som dunsande och snabbt tog sig uppför lejdaren till bryggan. Vaktposten vid dörren på bryggan hoppade som av en reflex vigt undan från dörren. Han ställde sig med ryggen mot skottet med karbinen intill bröstet riktad uppåt. Andrestyrman Nilsson flög in genom dörren men hade inte mer än passerat tröskeln då vaktposten körde karbinens kolv rät i bakhuvudet på honom. Nilsson stöp som en tjur.

”Vi vill inte skada mer än nödvändigt. Men vi vill heller inte se några pajaskonster här uppe”, sa Juan.

”Det där var ju förbannat onödigt”, ropade Strömberg mot Juan.

”Håll käften”, sade Juan. ”Nu gäller följande. Överstyrman skall få hjälp av en av mina mannar med att gå runt och samla in samtliga sju walkie talkies och de två livbåtssändarna. Tredjestyrman skall purra upp och samla resten av besättningen i befälsmässen.

Strömberg lyssnade uppbragt. Det här är var inte vilka pirater som helst. Detta måste ha planerats sedan lång tid. Deras tillgång på utrustnings- och besättningslistor gjorde honom skakad. Vad var det här frågan om, tänkte han. Piratöverfall förekom ibland utanför Västafrika och i Malackasundet. Men det var ofta inte mer än triviala rån som inte innebar några förolyckade. Och där piraterna stack så fort de tagit det de sökte. Men vart slutar det här. Och vad med lasten. Har den med kapningen att göra frågade han sig och blev alldeles kallsvettig.

Ons. kl 12.05 GMT – kl. 13.05 svensk tid

All handledning och dokumentation på rederiet fanns på den centrala servern. Inga manualer och instruktioner trycktes ut eftersom de var "levande" dokument. Detta med ett undantag - varje chef hade ansvaret för en uppdaterad "hard copy" av avdelningens dokumentation. Enkelt och greit. Detta gjorde det också möjligt för personalen att komma åt informationen via intranätet när de var utanför kontoret, utan att behöva skyffla papper över hela jordklotet.

Dörren till Hans Thoresson, sjöpersonalchefen, stod vidöppen. Alla på avdelningen hade lunch och Viveca Stråle gick raskt fram till bokhyllan bredvid Thoressons skrivbord. Läste etiketterna på pärmar och tog ut den pärm som märkts "Anställningsrutiner - Original hard copy." Med pärmen i handen gick hon tillbaka till sitt arbetsrum. Hon loggade in på datorn, letade sig in på servern till mappen märkt "Policy dokument." Hon fann direkt mappen för anställningsrutiner, öppnade den och bläddrade på skärmen fram det memo som hade rubriken "Förberedelser vid mönstring." Hon öppnade dokumentet, klickade på "Verktyg" och sedan "Spåra ändringar" och markerade av "Markera ändringar." Dokumentet var daterat för fyra år sedan. Hon hade själv skrivit det då hon var sjöpersonalchef. Hon läste igenom memot som avslutades med meningen "Det åligger sjöpersonalchefen att om tiden tillåter kontakta sjömannens senaste arbetsgivare" Hon satte sig tillrätta och ändrade meningen så att den lød "Det åligger sjöpersonalchefen att kontakta sjömannens senaste arbetsgivare för referenser. Detta gäller även vårdande institution om sjömannen varit sjukskriven innan mönstring." Hon behöll det tidigare datumet, printade ut dokumentet och ersatte den tidigare versionen i pärmen.

Efter att ha ställt tillbaka pärmen i Hans Thoressons bokhylla, återvände hon till sitt eget rum. Hon satte sig ner bakom skrivbordet, fattade telefonen och slog numret till Challenger men fick bara en trepipig stigande ton till svar. Hon svor till. Sover de på bryggan ? tänkte hon. Hon slog i stället numret till kommunikationsavdelningen.

"Telexavdelningen, Halvarsson."

"Det är Viveka Stråhle här. Jag behöver prata med kapten Sjögren på Challenger men satellittelefonen fungerar inte. Kan du skicka ett telex och be vaktahavande på bryggan att ringa upp mej."

"Ja, vänta lite."

Hon hörde hur telexoperatören hamrade på tangentbordet och hur en telexremsa rasslade från maskinen. Det gick en halv minut.

”Verkar va nåt konstigt. Jag får ingen kontakt.”

”Men ring upp Göteborg Radio då. Kanske de kan få kontakt med henne.”

”Naturligtvis. Kopplar samtalet till dej så fort vi har linjen uppe.”

Kerstin lade på luren. Hon satt rastlös vid skrivbordet och funderade. Vad om vi inte får kontakt med fartyget. Hon blev kallsvettig. Då ringde telefonen.

”Det är Halvarsson igen. Göteborg Radio får inte heller någon kontakt. Det verkar vara heldött ombord. Kanske problem med elsystemet eller nåt. De kommer att fortsätta försöka få kontakt till hon svarar.”

”Jag finns på mobilen.”

Hon lade på luren.

”Fan”, utbrast hon i rummet. ”Faans skit.”

Hon tittade på klockan som visade på 20 minuter över ett. Kände att hon måste prata med Ian. Hon ringde upp honom på intern-numret. Inget svar. Hon slog i stället hans mobil-nummer.

”Ian Brandt”,

”Det är Vivecka. Kan du prata.”

”Med dej kan jag alltid prata.”

”Sluta tramsa.”

”Det är grönt. Prata på du. Men det kan brytas snart. Jag håller precis på att köra ner bilen i garaget.”

”Vi har problem.”

Kerstin drog snabbt historien med Larsson och problemen med att få kontakt med fartyget.

”Hur i helvete gick det här till. Har vi inga rutiner som säkerställer att vi inte får ombord en massa knäppskallar.”

”Självklart”, svarade Vivecka. ”Alla skall checkas med sin tidigare arbetsgivare eller få en sjukskrivning verifierad om sjömannen varit sjuk innan mönstring. Men något har gått snett.”

”Vad då?”

”Vet inte än. Det här är Hans Thoressons bord. Och han är inte tillbaka från lunch ännu.”

”Satan också. Jag kör ner i garaget nu. Kom upp till mitt kontor om fem minuter”, beordrade Ian och samtalet bröts.

Fem minuter senare knackar Vivecka på dörrposten till Brandts kontor.

”Stäng dörren”, sade han.

Kerstin gick fram till en av besöksstolarna framför Ians skrivbord. Ian var rasande.

”Har du ingen som helst koll på dina anställda ?”

”Som jag sa - Jag vet inte vad som gått snett. Men instruktionerna är solklara.”

”Då är det väl också fan att de inte följs.”

”Jag skall ta ett allvarligt snack med Hans.”

Ett allvarligt snack med Hans. Spån huvud, tänkte Ian. Hon förstår inte ett skit. Att det också kan finnas kokain för miljoner ombord. Diskret ombordlastade i Barranquilla i behändiga plastbehållare med flöten som också fungerade som transponders. Som planerats att lika diskret hävas över sidan i första kontinenthamn för att plockas upp av dykare eller båt. Hände något med kartellens last skulle han ställas till svars. I så fall och om han hade tur vore ett par krossade knäskålar av ett välbalanserat basebollträ att jämföra med en jättevinst i en tysk lottodragning.

”Du skall göra mer än så. Du skall säga åt honom att packa ihop sina pinaler och lämna kontoret fort som fan.”

”Sparka honom ?”

”Nej, men skilja honom från hans befattning.”

”Kan vi göra det ?”

”Absolut. Vi måste agera för att visa att vi tar det här på allvar.”

”Skall jag förklara varför ?”

”För helvete. Du skall säga att en brottsling har lyckats mönstra på ett av våra fartyg på grund att han inte skött sitt jobb. Säg också att denne brottsling ställt till en massa helvetes problem och att Interpol är inkopplat. Förmodligen inser han själv att han inte kan sitta kvar som chef för sjöpersonalavdelningen. Du ska också säga till honom att han inte skall svara på några frågor. Vare sig från folk här på kontoret eller andra. Om något sipprar ut är det bäst för honom själv att han inte är inblandad. Och inte ett ord till någon annan heller för den delen. Vi måste få klarhet i vad som hänt, eller snarare om något hänt, innan det här kommer ut.”

Besättningen samlas i mässen – klockan 13.00 GMT / klockan 0800 Colombansk tid

Samtliga i besättningen var ihopsamlade och satt kring matborden i mässen. Jalusiväggen mellan befäls- och manskapsmässen var dragen åt sidan och mässarna bildade nu ett ända stort utrymme som gick från sida till sida i fartyget. Tre av kaparna stod tysta utmed kortväggen på styrbords sida. Benen brett isär, automatkarbinerna hängande på magen. Stirrade rätt fram. Alla tre hade öronsnäcka och strupmikrofoner. En av kaparna mumlade något. Blickar och nickanden utväxlades emellan de tre. Besättningen satt på deras ordinarie matplatser utmed de två långborden. Ett för manskapet och ett annat för befälet.

Challenger låg och drev. Hon hävde sig långsamt i dyningen och hade gjort så sedan de stoppade upp för att undsätta kaparna. Huvudmaskineriet gick på tomgång. Inga vibrationer i skrovet. Ingent muller från maskinrummet. Det kändes både ovanligt och fel. Och mässen var i fullt kaos. Alla pratade i munnen på varandra. Alla visste nu vad som hade utspelat sig på bryggan. Och ingen visste varför. Chiefens barn ålade runt knäna på Chiefens och hans fru. De hade fortfarande pyamas på sig.

Strömberg hade vallats runt av en av kaparna och samlat i samtliga Walkie Talkies och livbåtsändare. Efter att de kastats över bord hade han fått ansvaret för att pricka av besättningen allt eftersom deras eskort fört dem till mässen. 6 av kaparna var utspridda över fartyget. Han hade ingen aning om var de höll hus eller vad de höll på med.

Strömberg tittade sig omkring. Alla ombord satt i mässen. Han slogs av att det förmodligen aldrig hänt tidigare att samtliga befunnit sig i mässen vid ett och samma tillfälle. Inte ens under klapputdelningen på julafton. Vakthavande befäl och däcksvakten saknades alltid, eller så var de tillfälligt avlösta. Men nu var alla ombord samlade. En del med rufsigt hår och sömndruckna ögon. Wallin hade ännu inte hämtat sig från vad som hände på bryggan utan satt likblek borta vid manskapsbordet.

Juan Martinez kom in i mässen från trapphuset. Dörren slog igen med en duns och alla tystnade. Han hade samtligas blickar mot sig och han behövde inte lägga någon tid på att äska tystnad.

”Vi har nu tagit kontroll över fartyget och om ni uppför er väl kommer ingen att komma till skada”, förklarade Martinez på engelska. ”Vi kommer

att vara tillsammans under ett par dagar och under den tiden kommer ni att få vistas här i mässen och dagrummet.”

”Varför kapar ni Challenger ?” frågade Strömberg.

”Det kommer ni att bli varse så småningom. Ni kommer bara att få vistas här. Det gäller för alla utom de som är sjövakt. Vakthavande befäl kommer att vistas på bryggan respektive maskinrummet under bevakning. Vakthavande manskap kommer att tilldelas uppgifter allt eftersom Det står er fritt att använda lejderen mellan mässen och dagrummet som ni behagar. Om någon dristar sig att vistas utanför de här två utrymmena utan lov och eskort, så skjuts vederbörande på stället.”

”Vart skall vi sova ?” frågade tredjestyрман.

”Ni kommer alldeles strax att få hämta era madrasser, sängkläder och toalettartiklar från respektive hytt tillsammans med en vakt.”

”Om vi skall gå på toaletten då ?”, fortsatte tredjestyрман.

”Det kommer alltid att finnas minst en vakt här i mässen och en i dagrummet. Om ni behöver gå på toaletten, skall ni bara prata med en av dom, som kommer att följa er ut till toaletterna i korridoren härutänför.”

”Duscha då ?”, frågade matros Eriksson

”Det får ni göra när vi har lämnat fartyget. Tvätta er kommer ni att kunna göra ute på toaletterna i korridoren.”

”Och mat ?”, frågade tredjestyрман.

”Kommer att serveras här nere precis som vanligt. Fler frågor ?” undrade Carlos.

Alla var tysta.

”Bra, då sätter vi igång. Vi börjar med Överstyrman och går sedan neråt på besättningslistan. Andrestyrman kommer att ta över 8 –12 vakten på bryggan när vi säger till. Andremaskinisten följer med vakten bortan vid dörren ner till maskinrummet. Kocken fortsätter att tillreda frukosten”.

De som inte blivit tilldelade någon uppgift satt kvar på sina stolar. En av kaparna gick upp och satte sig i dagrummet och resten spred sig utmed skotten i mässen. Chiefens fru had fullt schå med att hålla isär barnen som blivit väckta strax efter sju och fortfarande inte fått någon mat. Hon tittade på sin man.

”Det här är ju fruktansvärt. Jag kan inte tro att det är sant. Sjögren skjuten. Vad är det frågan om ? Hur skall det gå med barnen ?”

”Det måste gå”, svarade han tyst. ”Ta det lugnt och fint tills saker och ting har lagt sig. Sedan skall vi nog finna på någon råd mot piratpaketet.”

”Arne, gör inget dumt. Tänk på att du har två små barn.

Precis då blev hon avbruten av Janne.

”Kom så går vi till hytten. Jag måste kissa”, ropade han.

”Jag med. Jag ska kissa först”, fortsatte hans lillebror.

”Du eller jag?” frågade Marianne och tittade på chiefen.

”Jag fixar det här. Ta det bara lugnt”

Chieften tog barnen i handen och gick bort till vakten vid korridorsdörren. Han nickade och följde dem ut till toaletten. Då de kom tillbaka hade de första madrasserna kommit på plats.

”Varför ligger det massa madrasser här inne”, frågade Janne.

”För att vi skall kunna sova här.”

”Skall vi sova här?”

”Ja, allihopa”, svarade cheifen.

”Varför då. Jag vill inte sova här. Jag vill sova i min säng.”

”Det kommer du att få. Men vi kommer att bära den hit.”

”Men jag vill inte i alla fall.”

”Jo, men nu får det bli så. Det har farbröderna där borta bestämt.”

”Jag vill inte”, skrek Janne.

”Nu pratar vi inte mer om det.”

”Men jag vill inte sova här.”

”Men det måste vi göra i alla fall”, svarade Chieften och tog Janne i armen.

”Vill inte”, skrek Janne. Han började gråta och försökte slingra sig ur pappans grepp.

Chieften tog ett fastare grepp och Janne skrek ännu högre. Han tog bestämt upp Janne i famnen och började gå mot trappen till dagrummet för att få lite lugn och ro. Janne skrek för allt vad han var värd. Fredric gick tyst efter. Hanna kom emot honom med ett språng.

”Vad är det som händer.”

”Janne vill inte sova här.”

”Får jag honom så skall jag se om jag kan prata med honom.”

De krånglade över Janne till Hanna och hon började försiktigt gå upp för trappen med den skrikande Janne i famnen och med Fredric i den lediga handen.

”Nu skall vi snart få mat. Då blir vi mätta och belåtna och allt kommer att gå mycket lättare.”

Eva Zettergren reste sig upp och följde efter Hanna för att hjälpa till med barnen.

”Jag vill bada”, skrek Janne.

Vakten vid dörren från dagrummet till korridoren rörde nervöst på sig. Han gick ett stycke utmed akterskottet för att komma ifrån oljudet. Men

skriket fortsatte. Och nu hörde han hur det andra barnet också började skrika. Ett gällt högt skrik.

”Kan du försöka få tyst på barnen”, skrek han på bruten engelska.

Hanna vände sig snabbt mot honom.

”Det går nog strax över. De vill bada”, svarade hon på spanska.

”Aha, du talar spanska. Utmärkt. Säg för fan åt dom att sluta skrika.”

”Det går ju inte förstår du väl. Jag kan bara försöka trösta.”

”Gör det snabbt då.”

Eva kom uppför trappen för att hjälpa Hanna med barnen. Hon tog upp Fredric i famnen. Det hjälpte föga. Fredric fortsatte att skrika i högan sky.

Vakten blev allt mer irriterad och anropade till slut Martinez med strupmikrofonen.

”Vad är det”, svarade han.

”Du hör ju själv.”

”Vad är det med barnen. Har de blivit slagna.

”Nej, men det borde dem. Vi är snart döva här nere.”

”Kan du inte prata med mamman.”

”Det har jag gjort. Barnen vill bada, säger hon bara.”

”Låt dom göra det då. Så länge Chieffen befinner sig i massen kan frun och barnen få gå fritt.”

Vakten gick bort till Hanna och förklarade att hon kunde gå ut på däck med barnen. Det stod dom helt fritt om de önskade bada. Men inte Eva Zettergren. Hanna tog barnen utan att svara honom och gick bort mot mäsddörren. Det blev helt tyst efter att dörren slog igen med en dov duns. Tystnaden lade sig och vakten blev ståendes med Eva framför sig. Han flinade upp sig och blinkade med ena ögat.

Eva vände ilsket bort huvudet.

”En liten stridstupp. Eller höna, kanske man skall säga.”

Eva brydde sig inte om att svara.

”Vi kanske kan ta en liten fika någon gång. Är du snäll kanske du kan du få en liten överaskning. Tänk på saken”, sade han.

Eva såg på honom och vände sig bort. Vakten gick bort till en kollega som stod vid dörren ut till trapphuset. Eva kunde se hur de växlade ett par ord med varann. Den ene vakten nickade mot hennes håll och båda skrattade till.

Richard var på väg till sitt arbetsrum då han stötte ihop med Sten Forsberg, rederiets chefsjurist, i korridoren.

”Kan jag få ett ord med dig.”

”Självklart”, svarade Richard och bad honom följa med in på rummet. Forsberg stängde dörren mjukt efter sig.

”Vad gäller det ?”

”Något är inte som det ska på personalavdelningen.

”Vad då ?”

”Vet inte exakt. Men för bara en liten stund sedan så kom Hans Thoresson in till mig och var våldsamt upprörd. Han sa att han blivit skild från sin befattning.”

”Bara så där. Varför då.”

”Viveca Ståhle påstår att han inte följt rederiets anställningsprocedurer och låtit en brottsling mönstra ombord på Challenger. En person som är efterlyst av Interpol.”

”Interpol och Challenger ? Vad är det frågan om ?” Richard blev alert.

”Det får du ta med Strähle. Thoressons problem är att han blivit anklagad för att han inte följt rederiets regelverk. Regler som han bestämt menar inte finns eller rättare sagt inte fanns för en vecka sedan i alla fall. Enligt Viveka finns i mönstringshandledningen ett memo att det åligger sjöpersonalschefen att ovilkorligen se till att varje nymönstrad är checkad mot tidigare referenser.”

”Låter ju rimligt”

”Jo, men det är bara det att någon sådan instruktion har aldrig funnits.”

”Aldrig funnits ?”

”Nej, åtminstone inte i förra veckan då Hans, i sin sedvanliga nit, hade gått igenom hela manualen, från pärm till pärm, memo för memo, för att säkerställa uppdateringen. Och han svär på att det memo som hanterar procedurerna vid en mönstring aldrig tidigare har innehållit några instruktioner beträffande tvugna referenscheckar.”

”Och ?”

”Nu kommer det märkliga. När Viveka lämnat honom så checkar han ju naturligtvis pärmen och PMet igen. Och då, till hans yttersta förvåning, så finns där ett memo, skrivet av Viveka Strähle för 4 år sedan, som uttrycker precis det där.”

”Låter ju onekligen märkligt.”

”Jo, och du vet ju hur han är. Som en terrier. Ger sig aldrig. Således trampar han in till mig och hävdar att han utsatts för en komplott som han inte finner sig i.”

”Vart kommer jag in i bilden.”

”Vi måste klara ut det här innan det blir en affär av det. Och eftersom IT avdelningen rapporterar till dig, så tänkte jag att vi kanske kan få uträtt om det här dokumentet ändrats som Thoresson säger.”

”På så vis”, svarade Richard, fattade telefonen och ringde Olle Lundberg, IT-chefen. IT-funktionen var av strategisk betydelse för rederiet och Richard menade att det var naturligt att denna, som från början varit en ren telexsupportfunktion för operatörerna och mäklarna, fortsatte att rapportera till just marknadsavdelningen. Ian Brandt hade under åren ifrågasatt detta och hänvisat till 99 % av alla andra företag, där IT-funktionen rapporterade till administrations-avdelningen. Men han hade stått på sig.

”Hej Olle, kan du göra mig en tjänst lite snabbt.”

”Visst”

”Gå in i loggen och se vilka dokument i filen för anställningsrutiner som skrivits ut den sista veckan.”

”Självklart.” Det tog ett par sekunder. ”Det är bara ett. Klockan 12.27 i dag.”

”Kan du köra ut en kopia.”

”Naturligtvis. Det är ett memo – Förberedelser vid mönstring”

”Bra. Kan du se om dokumentet ändrats ?”

Lundberg klickade på fliken för dokumentets egenskaper.

”Det lagrades kl. 12.26. Det vill säga, det var inte bara en utskrift. Något torde ha ändrats i dokumentet.”

”Kan du se vad ?”

”Vänta”, svarade han. ”Nej, spårningsfunktionen för ändringar är avmarkerad. Men om du vill kan jag ju gå in och jämföra med back-up’en från i fredags.”

”Utmärkt. Skicka upp båda dokumenten så fort du kan.”

Richard hade inte mer att säga på luren förrän telefonen ringde igen.

”Hej Richard. Det är Viveca.”

”Vad står på ?”

”Kan du vara med på en telefonkonferens klockan fyra.”

”Det är OK. Men varför då ?”

”Interpol har meddelat att vi har en efterlyst brottsling ombord på Challenger. De vill koppla ihop en telefonkonferens och prata med kaptenen. Jag tänkte att det kunde vara bra om du var med.”

”Varför då ?”

”Ja, om det är så att vi måste deviera fartyget.”

”Deviera Challenger ? Kommer inte på fråga.”

”Men då är det väl bra om du förklarar det för Interpol då.”

”Vad tusan är det frågan om. Har man begärt att hon skall ändra resrutten.”

”Nej. Men om frågan kommer upp menar jag.”

”Nu får du förklara närmare vad det här handlar om. En efterlyst brottsling på Challenger. Hur i helvete har det gått till”

”Jag kommer upp till dej strax innan fyra så skall jag dra hela historien.”

Richard lade på luren och tittade på Forsberg.

”Var det.....?”, frågade Forsberg.

Richard nickade.

”Och nu tror jag att jag börjar förstå ett och annat. Men att deviera Challenger kommer det inte att bli tal om. Brottslingar eller inte ombord. Den saken är klar.”

Kl. 17.20 GMT – kl. 11.20 colombiansk tid

Han stannade upp och förblev helt stilla. Han såg akteröver och genom relingen till lejdaren mot 3:e poop-däck där poolen var belägen. Maskinchefens fru kom med ett av barnen i famnen och gick fram till poolkanten. Hon ställde barnet på däckets och talade till det andra barnet som redan hoppat i vattnet. Försiktigt smög han in mot skottet mot inredningen och kunde osedd hålla uppsikt på däckets nedanför.

Barnet nere vid poolkanten tog tag i simringen runt midjan och hävde sig försiktigt ner i poolen. Mamman stod och såg på en stund och gick sedan akteröver på styrbordssidan mot dörren till inredningen. Han iakttog henne hur hon med smidiga steg gick över däckets. Hennes kjol smet åt kring höfterna och klistrade sig in mellan benen i motvinden. Han kunde inte slita blicken från henne.

Hon gick visserligen som en dam, tänkte han. Och hon såg bakifrån ut som en. Men någon sådan var hon inte utan bara en simpel och sjaskig slyna med alldeles för stora läppar och bröst. Hennes sjåpande med barnen var inget annat än en charad. Precis som hans egen mamma hade apat sig när det var andra i närheten. Det äcklade honom.

Han förde tungspetsen över överläppen. Han förde ner höger handen mot byxfickan och halade vant upp stilletten. Ljudlöst tryckte han ut det skarpslipade bladet. Utan att släppa henne med blicken kände han av skjärpan från knibladet med vänstertummen. En dörr till inredningen slog igen från däckets ovanför. Han hoppade till och råkade skära sig i tummen.

”Satans djävlar”, tänkte han och stoppade snabbt kniven i fickan. Han såg sig om efter en trasa. Däckets var helt rent. Han började ilsket att känna efter i fickorna. Ingenting där heller. Han lät handen vara kvar i vänsterfickan och fortsatte att iakttaga vad som utspann sig nere på pooldäck. Mamman gick bort från poolen och fram till dörren. Hon försvann in i inredningen och dörren slog igen med en dov duns. Han stod still med nitad blick vid den stängda dörren. Efter en stund tittade han sig omkring. Poolen låg skymd och ingen människa fanns att upptäcka.

Han gick försiktigt föröver till dörren till inredningen. Fortsatt inte en själ inom synhåll. Han kände hur förvandlingen tog plats. Munnen drog sig samman i en grimmage. Det här tillfället ville han inte missa.

Han närmade sig försiktigt dörren ute på poop-däckets. Han fattade dörrvredet med högerhanden och pressade försiktigt ner det. Med vänsterhanden fattade han tag i dörrkarmen och sköt försiktigt upp den

fjäderupphängda dörren. Han steg över tröskeln och höll emot dörren med båda händerna när den försiktigt drogs igen. Han lyssnade. Han hörde snabba klappande steg i lejderen några däck längre ner. Tycktes inte gå tillbaka till massen på däckets under. Alltså var hon på väg ner till förrådsdäcket.

Marianne tog de sista stegen i lejderen ner till 1:a poopdäck i ett hopp och gick korridoren fram till tvättstugan. Hela tillvaron hade ställts på ända men hon försökte ändå tänkla klart. Barnen först. Även om de måste vistas i massen den närmsta tiden måste ändå livet gå vidare. Hon var helt uppbragt över vad som hänt nu på morgonen. Kaptenen skjuten. Fartyget kapat. Kändes helt överkligt. Hon ansträngde sig för att blockera sina känslor och i stället försöka tänka klart och logiskt. Återigen, barnen först. Oavsett var de befann sig ombord måste barnen ha rena kläder. Hon hade kört två tvättmaskiner i går kväll som nu tumlats över natten. Hon fortsatte in till torkrummet, öppnade tumlaren och tog ut en hel famn med t-shirts och barn-shorts som nu skulle strykas. Marianne ville få undan en del av högen innan det var dags för att plocka upp barnen ur poolen och sedan se till att få i dom ett mellanmål. Hon tog högen i famnen och gick in i strykrummet bredvid.

Han snörade av sig kängorna. Med dessa i den ena handen stegade han ljudlöst och smidigt ned för lejderarna de fyra däckerna ner till tvättstugan och förrådsutrymmena. Då han försiktigt avverkat den sista lejderen kikade han runt skottet och hörde ett diskret slamrande nedifrån någon av de öppna dörrarna längre ned i korridoren. Dörren till tvättstugan var på korridorens vänstra sida. Den var öppen. Dörren rätt fram gick in till det gigantiska akterförrådet och stod likaså uppställd. Det brukade den vara. Var hon i tvättstugan eller inne i strykrummet, tänkte han. Förmodligen i strykrummet. Annars hade hört tvättmaskinerna. Ett snabbt stryptag och sedan släpa in henne i det aktra förrådsutrymmet. Ett sekunds snabbt jobb. Sedan skulle hon få vad hon tålde och lite till. Och efteråt skulle hon aldrig kunna be om mer. Vare sig hon ville eller inte, tänkte han.

Han smög sig långsamt och ljudlöst ner mot tvättstugedörren. Ett försiktigt steg i taget. Han fortsatte förbi tvättstugan till det aktra förrådet. Han kikade snabbt in. Det var gigantiskt. Tre våningar högt och med en bredd som gick hela vägen från bordläggningen på styrbordsidan till bordläggningen på babordsidan. Man hade lätt kunnat få in två tennisbanor. Befälet använde det tydligen som en driving-range och nät hade spänts upp mot hela baborsidan för att fanga upp golfbollarna. Han såg sig nöjt omkring. Inte en käft i förrådet. Han smög sig tillbaka till

tvättstugan och ställde sig med ryggen mot väggen intill dörröppningen. Han lutade sig försiktigt fram och kikade runt karmen. Nej, hon var inte i tvättstugan. Från tvättstugan fanns två dörrar i andra ändan av utrymmet. Den vänstra gick till strykrummet och den högra till torkrummet. Ljuset var tätt i strykrummet och han kunde se lite av skuldran och ryggtavlan på henne. Nu var det bara att försiktigt smyga fram och snabbt få underarmen runt strupen på henne, tänkte han. Och sedan släpa henne bakåt genom tvättstugan och akteröver till förrådet. Med stängd dörr skulle inte ett knyst höras ut i korridoren. Han kände hur det började pirra nere i mellangärdet. Han förde högerhanden till den högra överallfickan och fattade tag i stilettniven med ett stadigt grepp. Nu skulle ingenting kunna hindra honom.

Han gick försiktigt utmed det högra skottet, utom synhåll för henne, och nådde fram till dörren in till torkrummet. Han smög in genom dörren och ställde sig för att lyssna. Inga ljud från korridoren. Han hoppade in bakom dörrposten i mörkret.

Marianne stod med ryggen emot dörröppningen till tvättstugan. Hon höll strykjärnet i höger hand och strök en av barnens bomullsskjortor. Ett par rynkor envisades med att hela tiden komma tillbaka. Hon ställde ifrån sig järnet. Skjortan måste ha blivit deformerad på något sätt. Efter tre försök blev hon så irriterad att hon gav tusan och satte strykjärnet rätt på ärmen och strök fast rynkorna.

Just då hörde hon en dörr slå igen med en dov duns några däck upp. Hon stannade upp och lyssnade. Efter ett par sekunder hördes tydligt små klafsande steg i från trappen på väg ner. En ropande barnröst bröt tystnaden. Hanna drog ur sladden till strykjärnet och gick ut genom tvättstugan.

Innifrån mörkret i torkrummet kunde han se henne bakifrån då gick ut mot korridoren.

”Lille vän, vad är det nu”, sa hon till Eric.

”Jag undra var’u tog vägen.”

”Men ja sa ju att jag skulle ner till tvättstugan.”

”Det tog sån tid.”

Hon tog upp Eric i famnen och gick bort mot lejdaren. Men så stannade hon upp. En blodsdroppe låg mitt på trappsteget. Den såg ut som en liten utspänd solfjäder i miniatyr. Och en till några steg upp. Och ännu inte koagulerade. Hon tittade på Eric.

”Har du skurit dej ?”

”Nej.”

Marianne vände sig om och tittade sig runt. Men hon varken såg eller hörde något och fortsatte upp för lejdaren med sonen i famnen.

”Jag har ju bara varit borta några minuter, ju”

”Jag tycker inte om att du är borta.”

”En liten stund är väl inte så farligt”

En fjäderupphängd dörr slog igen och tystanden blev total ute i korridoren.

Han stod kvar i torkrummet. Faans ungdjäväl, tänkte han Besviken smög han hastigt ut i korridoren och gången rätt förut till dörren ut mot tankdäck.

Ian Brant kom just tillbaka från ett avdelningsmöte och var på väg in till sitt kontor. Då stoppades han av sin sekreterare.

”Det var en Enrico Alvarez som sökte dej nyss. Han bad dej ringa tillbaka”, sade hon och gav honom en handskriven Post-it lapp.

Han gick in på rummet och stängde dörren bakom sig. Brandt stirrade på lappen. Han kände igen namnet och telefonnumret i Colombia. Han blev skakad. Har de blivit fullständigt galna, tänkte han.

Överenskommelsen var att det var han som tog kontakt. Och alltid från någon offentlig telefon. Att bli uppringd på kontoret kunde sätta honom ordentligt i klistret. Han hade blivit kontaktad för ett år sedan. De kom med ett generöst förslag. Kopior på rederiets fartygsritningar, utrustningslistor och regelbundna rapporter om större avvikelser i schedulerna. I gengäld skulle han få diskreta och genrösa leveranser av ”det vita guldet”. Han ville inte veta vad de skulle med ritningarna och schedulerna till men han anade. Det bekymrade honom föga. Eftersom rederiet inte hade någon linjetrafik mellan Latinamerika och USA existerade inga konsekvenser för rederiet om ett parti upptäcktes. Och användes inte Thomson Lines fartyg mellan Colombia och Europa, så skulle några andra göra det. Förmodligen gjordes det redan.

Men överenskommelsen var att det var han som tog kontakt. Han kände inte till vilka medel DEA, den svenska eller internationella narkotikapolisen hade för att hålla koll på meddelandetrafiken mellan Colombia och Europa. Men han kunde gissa. Och så tar de idioterna och ringer upp honom på kontoret. Han började svettas. Han reste sig upp, fattade kavajen och gick ut från rummet.

”Jag måste ut ett ärende. Kommer tillbaka om tjugo minuter”, sade han med ett spänt leende till sekreteraren.

Han tog hissen ner till gatuplanet. Promenerade utmed Stureplan och upp till Telebutiken i korsningen Kungsgatan och Sveavägen. Köpte ett telefonkort kontant och gick in i en av de ljudisolerade telefonautomaterna.

”Si”, svarade en röst efter tre signaler.

”Det är från Stockholm. Ni hade sökt mig.”

”Gracias, hyggligt att du ringde tillbaka.”

”Trodde vi hade en överenskommelse.”

”Överenskommelse?”

”Att jag var den som tog kontakt.”

”Naturligtvis, men nu var det viktigt att vi fick tag i dej”.

”Fattar ni vilka risker ni utsätter mig för?”

”Naturalmente, men som jag sa det här är viktigt.”

”Så här får det inte gå till

”Nej, men nu skall du lyssna jävligt noga.”

”Vad är det frågan om?” Ian var förskräckt. Och han var tvungen att koncentrera sig på formulera sig så att konversationen inte kunde kopplas till honom själv eller rederiet.

”Idag på morgonen Colombiansk tid, så kapade en av våra combat squad teams m/t World Challenger ute i Karibiska sjön.”

”Challenger?” utbrast Brandt och insåg att det redan sagts för mycket på den här telefonlinjen.

”Just så. Hon står nu under vårt befäl. Alla ombord utom kaptenen är välbehållna.”

”Är ni inte kloka. Varför kapar ni Challenger ? Vad har hänt med kaptenen?”

”Han ville inte samarbeta.”

”Och?”

”Och han befinner sig på runt 500 meters djup någonstans ute i Karibiska havet.”

”Vad är det frågan om?”

”Vi återkommer till det. Vi vill bara att ni känner till att fartyget är intakt, att besättningen är vid god vigör, förutom kaptenen vill säga, och att ni nu bara skall göra som vi säger. Annars kommer vi inte att tveka och spränga fartyget.”

Ian var bestört. Challenger kapad. Aktiekursen, säkerheterna, kontraktet med Union Carbon ? Detta kunde sänka rederiet för gott på nolltid insåg han förfärad.

”Och nu vill jag att du gör följande. Informera berörda på rederiet att läget är under kontroll. Ni skall inte göra någonting. Inga kontakter med utomstående. Då smäller det. Och det är ingen idé att försöka kontakta Challenger. All radioutrustning är beslagtagn.”

”Vad vill ni att vi skall göra?”

”Ingenting annat än det jag just sa. Får vi minsta indikation på att fartyget är eftersökt eller att utomstående är inblandade, såär Challenger ett minne blott, tro mej.”

”Är ni fullständigt vansinniga.”

”Nej då, det behöver du inte vara orolig för. Detta är genomtänkt och väl förberett. Du kommer att få ytterligare instruktioner i morgon. Men just nu skall ni inte göra någonting.”

”Varför kontaktar ni just mej?”

”Därför att det passar oss?”

”Hur tänkte ni er att jag skulle kunna förklara min roll i det här?”

”Det är ditt problem. Nu måste jag avbryta samtalet men jag kommer att ringa dig samma tid i morgon. På kontoret.”

Ian stod kvar med telefonluren i handen. Han var kallsvettig och förvirrad. Efter en stund hängde han upp luren i klykan, lämnade telebutiken och vandrade sakta Kungsgatan ner mot Stureplan. Han passerade Restaurang Golden Hits, fick en impuls att gå in och sätta sig och tänka igenom situationen i lugn och ro. Det här kunde sluta riktigt illa.

Överstyrman stod tillsammans med Juan Martinez vid kartbordet. Han hade tagit fram översiktskortet över Karibien och vattnen upp till Florida. Martinez tog en linjal och drog raskt upp två kurslinjer. En från nuvarande position upp till Mona Passagen och därefter en som gick rätt mellan Kuba och Bahamas upp till Key West.

"Jag tror du kan vara intresserad av att se den här", sade Strömberg och gav Martinez den senaste väderfaxen.

"Jag känner till det där", svarade Martinez.

"Här ute ligger Andrews", fortsatte han och pekade på en punkt ute i högerkanten på sjökortet. "Centrat rör sig nu med 25 knop på en bana rätt över Dominikanska Republiken och Kuba. Om vi följer den där kurslinjen kommer hon in på en parallell bana strax syd om oss. Och lufttrycket bara sjunker."

"So What ?" svarade Martinez.

Strömberg suckade.

"Vi tar det en gång till. Här nere kommer Andrew. Här går vi. Vad händer när hon närmar sig ?"

Maritnez tittade på Strömberg men brydde sig inte om att svara.

"Titta på kortet. Varifrån kommer vinden då hon är ikapp".

"Förklara".

"Kommer hon ifatt på en parallell bana syd om oss kommer vi att befinna oss inom den 4:e kvadranten i förhållande till centrum. Eftersom det blåser moturs kring orkancentrat. Alltså kommer vi att få vinden rätt in från strybord och pressas rätt ner mot orkanens öga".

"Då får vi väl ligga och hålla ett tag".

Strömberg insåg förskräckt att Martinez inte hade en susning om vare sig meteorologi eller sjömanskap.

"För helvete. Det här är ett fullastat tankfartyg. Hon är visserligen byggd och förstärkt för att klara orkanvindar även om det är troligt att hon kommer att få betydande skador. Problemet är bara att vi kommer att befinna oss en hårsman från den Kubanska nordkusten. Även om vi går upp i vind och bara håller emot, så räcker det inte med bara Challengers 15.000 hästkrafter för att inte driva ner mot reven på norra Kuba. Vi måste ha fritt vatten i lä för att kunna driva med."

"Trams. Sluta gnälla och se till att fartyget blir stormsäkrat".

Strömberg suckade.

"Du vet inte vad du snackar om".

"Vad behöver du för att säkra fartyget ?"

Strömberg suckade uppgivet.

”Vi måste surra all lös däcksutrustning. Och förstärka det som redan är surrat. Däcksmaskiner, oljefat gastuber, trossar för att nämna en del. Och samma sak i förråden, maskinrummet och inredningen.”

”Hur många behöver du ?”

”Alla som kan hantera en skiftnyckel. Åtminstone båda matroserna på respektive vakt och samtliga dagmän på däck och i maskin tills i morgon kväll.”

”Det går inte. Du får den vaktahavande matrosen på respektive vakt.”

”Vi kommer inte att hinna.”

”Kan inte hjälpas. Och de kommer att få jobba ensamma. Så se till att de vet vad de skall göra. Nu kan du gå ner i mässen. Säg till andrestyrman att lösa av på bryggan. Från och med nu kör vi ordinarie vakter.”

Strömberg blev eskorterad ner till mässen. Han gick fram till andrestyrman och sade till honom att lösa av på bryggan och be vakthavande matros att börja surningen ute på däck. Strömberg tog sedan lejdaren upp till dagrummet och de övriga i besättningen med ett par snabba steg. Han hamnade i ett fullständigt kaos av madrasser, kuddar, täcken, neccesärer, bokhögar och kläder. Och ett myller av folk. Längs ena kortväggen stod nu två vakter med automatkarbinerna på magen. Den tredje stod på vakt nere i mässen. Strömberg stegade försiktigt fram mellan madrasserna och besättningsmän med kurs mot chiefen. Halvvägs passerad han Eva som låg på alla fyra och försökte sträcka ett underlakan över sin madrass.

”Det här är ju inte klokt”, sade Eva och tittade upp med röda och trötta ögon.

”Nej, fullständiga galningar. Är läget under kontroll annars.”

Eva satte sig med knäna uppdagna mot kroppen.

”Jag kan inte sluta tänka på Sjögren. Hur kan man göra något så bestialiskt ? Vilka svin”.

”De här kan ta sig till med vad som helst. Vi måste vara försiktiga med de här gossarna.”

”Usch, jag får kväljningar så fort jag tänker på vad som hände där uppe”.

”Var stark nu Eva. Jag vet att du klara det här”. Han tittade sig omkring.

”Hur är det med de övriga.”

”Det är ingen som klappat ihop. Men jag tror inte Wallin mår så bra”.

Wallin halvlåg i en av sofforna med slutna ögon. Han var likblek.

”Jag skall prata med honom sen. Säg till om det är nåt jag kan göra”.

Strömberg fortsatte bort till chiefén som stod ensam akteröver och tittade ut genom panoramafönstren.

”Satans mördare”, sade Arne. ”Hur tusan kunde de skjuta Sjögren. Vad hände där uppe ?”

”Det var jävligt otäckt. Martinez, ledaren för gänget sköt honom så fort vi kom upp på bryggan.”.

”Varför ?”

”Helt oprovocerat. Det verkade som om det var planerat. Inte en sekunds tvekan”.

”Men varför skjuta Sjögren ?”

”Vad vet jag ? Det är fullständiga galningar som vi har att göra med.”

”Men vad är de ute efter”.

”Ingen aning. Men det är inga duvungar. Allt verkar planerat. Det som gör mig orolig är att de har inventarie- och utrustningslistorna. Hur i helvete har de fått tag på dessa ?”

”Rederiet. De måste komma från Stockholm.”

”Precis. Hur fan har det gått till ? Men annars är de inga sjömän. Den saken är klar. Du vet att vi har ett oväder på väg in i Karibien ?”

”Jag hörde det”.

”Och det berör dom inte. Det betyder att de inte har en susning om sjömanskap. Hade vi gått norröver hade vi hunnit undan. Nu lägger de kursen ostnordost från Monapassagen upp mot Key West. På parallellkurs med orkanen. Det är till och med värre än att ligga kvar här och vänta in henne.”

”Varför då ?”

”Här har vi ju i alla fall fritt vatten söderut, så att vi kan hålla emot vinden och fritt kunna driva akteröver. Bort från orkancentrum. Men däruppe ligger vi hårmånen från den kubanska nordkusten”

”Fan. Är det inget vi kan göra”.

”Vi vet ju inte ens vilka dom är ”

”Kubaner ?”

”Kanske. Frågan är om de vet vad vi har i lasttankarna. Förmodligen gör de det”.

”Kan det ha med kapningen att göra ?”

”De måste ju ha ett skäl. Och vi är på väg mot Florida. Är de kubaner kan det ju vara så att det har något med amerikanerna att göra.”

”Så småningom kommer det att bli känt iland att något hänt här ombord. Med tanke på lasten skulle jag bli förvånad om de inte kommer att diskuteras en en fritagning.”

”Du har rätt. Fan, vi måste försöka ta reda på vilka de är och vad det här går ut på. Men var skall vi börja ?”

”Vi börjar där vi kan. Vem gör vad, vad har de för beväpning, vad är de för typer, vilken kompetens har de, vilka är deras rutiner och så vidare. Spionen lägger pussel. Om du pratar med dina grabbar så snackar jag med mina.

”Precis. Hur ser det ut nere i maskin ?”

”De har en vakt där nere. Hänger efter vaktahavande maskinist hela tiden. Inga motormän får komma ner.”

”OK. De har en där nere. Förmodligen med en avlösare på frivakt. En på bryggan med avlösare. Martinez rör sig över hela båten. Också han har en avlösare. Det gör sex. Då har vi fyra kvar. Förmodligen en i mässen och en i dagrummet med avlösare.”

Chiefen nickade.

Alla måste hjälpas åt. Hur är det med spanskan ?” frågade Strömberg.

”Hyfsat. Tillräckligt för att förstå i alla fall. Det gäller manskapet också. Och så har vi ju Hanna, hon kan ju spanskan flytande.”

”Perfekt. Hur går det med barnen ?”

”Någorlunda. Hanna fick ta med dom ut på däck.”

”Har det varit lugnt här nere annars ?”

”Du skulle varit här för tio minuter sedan. Vilket hallå.”

”Vad hände ?”

”Eva Zetterberg kom insläpande med madrassen”.

”Ja ?”

”Och ser du han vakten där borta ?”

”Muskelpaketet ?”

”Ja, den idiote klappade henne på stjärten då hon gick förbi”.

”Vilka svin. Antastade han henne ?”

”Javisst. Ser du hur röd han är på den vänstra sidan av ansiktet ?”

Strömberg nickade.

” Ingen av oss såg då han tafsade men Eva snurrade runt och gav honom en rejäl örfil. Han skrek till och sedan var kalabaliken i full gång. Eva och hela gänget skrek åt honom att fara åt helevet. Då osäkrade han karbinen och ropade åt oss att hålla käften. Och som tur var lugnade grabbarna ner sig”.

”Det var som fan. Det här blir bara värre och värre. Skall de gå lös på kvinnorna ombord också ?”

”Över min döda kropp. De skulle bara våga. Då gör de sitt livs misstag”, svarade chiefen.

”Fan, det här kan sluta med vad som helst”, utbrast Strömberg

Ons. kl 14.55 GMT – kl. 15.55 svensk tid

”Det här är förbanne mig inte klokt. En psykopat ombord på Challenger. Och nu går det inte att få kontakt med fartyget”, utbrast Richard och såg på Viveca.

”Kan ju vara en black-out”, svarade hon.

”Knappast. Då hade de använt de livbåtssändarna.”

”Men en person kan väl knappast ta kål på en hel besättning ?”

”Nej, men han kan ta gisslan och ta sig in i radiohytten. Och börja ställa villkor.”

Just då ringde telefonen. Richard tryckte på högtalartelefonen.

”Det är beställt en telefonkonferens med Viveca Strähle. Finns hon på det här numret”, sade en ljus röst.

”Det är jag”, svarade Strähle.

”Deltagarna håller på att kopplas upp. Var god dröj”.

Richard vred upp högtalaren. Han kunde höra andetag från linjen.

”Hallå, är det någon där”, frågade en mansröst.

”Viveca Strähle här”.

”Hej, här är Gert Svensson.”

”Hej Gert. Jag sitter här med Richard Berg.”

”Vi får ingen kontakt med World Challenger”, bröt den ljusa rösten in. Finns det något annat nummer”.

”Challenger har fel på satellitutrustningen. Går det inte att komma fram är det inte så mycket att göra”, svarade Richard.

”OK. Deltagare tre och fyra är uppkopplade”, fortsatte den ljusa rösten.

”Gert Svensson här. Vad är det för fel på World Challenger ?”

”Det vet vi inte. Vi försöker kontinuerligt att kontakta henne och får besked när kontakten etablerats”, svarade Richard.

”Det var inte bra. Men eftersom övriga är uppkopplade föreslår jag att vi kör på ändå. Vilka förutom Thomson Line har vi på linjen.

”Samuel Högberg, Säter. Larssons terapeuft”.

”Erik Brolin, kriminalkommisarie. Falun. Är ansvarig för Larsson på Rikskrim.”

”Anledningen till den här telefonkonferensen var att informera befälhavaren om Larsson. Föreslår dock att vi kör som planerat men att rederiet vidarebefordrar informationen till befälhavaren när det fun kar.

Det är inget som hindrar att vi kopplar upp en ytterligare konferens senare om befälhavaren så vill. Alla eniga ?”

Ett unisont jakande kom från deltagarna.

”Jag bryr mig inte om att dra bakgrunden. Jag förutsätter att alla är insatta i varför den här telefonkonferensen äger rum”, fortsatte Svensson.

Övriga deltagare mumlande sitt instämmande.

”När det gäller agendan, så förslår jag att Samuel startar med en genomgång av Larssons bakgrund och status. Som punkt två diskuterar vi hur situationen ombord på World Challenger kan hanteras. Kommentarer.”

”Låter bra”, hördes från de andra deltagarna.

”OK, Samuel, starta du”.

”Först av allt skulle jag vilja beskriva generellt om vad en klassad psykopat är, så att vi har samma plattform att utgå ifrån. Bryt gärna in med frågor.” Högberg gjorde en kort paus. ”En psykopat är i grunden en sjukligt självcentrerad person med empatiska störningar. Det finns flera sätt att påvisa om en person lider av psykopati. Det klassningssystem som används i Sverige är ICD-10 som tagits fram av WHO. Psykopater finns överallt”, fortsatte han. ”Man räknar med att mellan en halv och en procent av befolkningen kan klassas som psykopater. Enligt ICD-10 skall den psykopatiska störningen uppfylla ett antal karakteristiska egenskaper, bland annat bristande hänsynstagande till andra människors känslor, låg frustrations eller aggressionströskel och bristande förmåga att känna skuld. De är ofta impulsiva, manipulativa och excentriska men också sociala, munviga och charmiga. De anser sig ofta som överlägsna med en rätt att leva efter sina egna regler och saknar intresse för de följer som deras handlingar får för andra människor. De förstår helt enkelt inte sina offers känslor. De tänker inte på att de till exempel utsätter ett offer för smärta. En psykopats våldsamhet är ofta kallblodigt och fungerar som hjälpmedel för att bland annat tillfredsställa basala behov, sex till exempel. Ofta är dåden kopplade till varierande former av perversioner. Med perversion menar jag en ritualiserad handlingssekvens med hög grad av tvångsstyrning. Ritualhandlingarna utlöses av ökande yttre belastning och stigande inre olust. Och när handlingen utlösts upplever gärningsmannen paradoxalt nog en lättnad. Målet för handlingen är själva handlingen och inte att uppnå något. Offrena ses som föremål som kan användas för att tillfredsställa dom själva. De flesta människor som känner rädsla reagerar som ni vet med handsvett, hjärklappning eller darrningar. Men det gör inte en psykopat. Rädsla är något ytligt som andra känner. De har ett starkt

behov av omedelbar tillfredsställelse. Så tillvida kan de liknas vid små barn. De har också ofta bristande kontrollmekanismer och har därför inget som hämmar beteendet. Minsta provokation kan sätta dessa ur spel och de kan plötsligt bli våldsamma. En förutsättning för att kunna behandla en person med psykiska problem är att individen först erkänner att han har problem och att han vill ha hjälp med dessa. Svårigheten med psykopater är att de sällan upplever att de har psykiska problem och ser ingen anledning att förändra sitt beteende. Men psykopatiska förövare är inte galna per definition. De befinner sig inte i något sinnesrubbat tillstånd när de begår sina gärningar utan gör dessa under kall beräkning. De har en oförmåga att se andra människor som tänkande och kännande varelser. Man vet att störningen ofta uppstår på grund av tidiga känslomässiga trauman eller andra svåra upplevelser som till exempel fattigdom, fysiska eller känslomässiga förluster, sexuella övergrepp eller avvisande föräldrar. Men inom psykiatrin har vi möjlighet att behandla också den här typen av patienter. Svarar de på behandlingen och den kan betraktas som lyckosam så medges i första hand permission, senare försöksutskrivning och sedan en slutgiltig utskrivning. Den så kallade 7:3 bedömningen inför permissionen eller utskrivningen baseras naturligtvis på en riskbedömning för återfall. En bedömning som i regel har en säkerhet på 75-80 %.”

”Är den då är felaktig i 20 – 25 % av fallen”, frågade Richard Berg.

”Så är det. Men osäkerheten minskar genom en kompletterande klinisk bedömning som ansvarig psykiater utför.

”Men är det annars så att om patienten svarat på behandlingen och man bedömer återfallsrisken som liten, så släpps den dömd ut, oavsett vilket brott han begått och vilken längd han suttit inne?”

”Det är riktigt”.

”Jag trodde vi låste in människor för vad de gjort och inte för vad de kanske kommer att göra.”

”Så är det inom kriminalvården. Men inte när det gäller en person som dömts till slutet psykiatrisk vård. Och enligt artikel 5 i Europakonventionen tillåts inte frihetsberövande i preventivt syfte. Likaså ställer Madrid-konventionen höga krav för tvångsåtgärder inom psykiatrin. Samtidigt är man väldigt noggrann med att bedömma risken för återfall och vi använder olika typer av diagnostiska instrument för detta. I fallet Larsson har vi använt HCR-20. Det mäter 20 variabler. 10 historiska, 5 kliniska och 5 för riskhantering. De huvudsakliga avgörandenena är en historisk riskinventering baserad på journaler, en bedömning av personens nuvarande farlighet och den framtida riskhanteringen baserad på

patientens omgivning. Det åligger länsrätten respektive chefsöverläkaren att göra riskbedömningen inför permission och utskrivning. Detta kombineras också med den kliniska riskbedömningen. Han har inga tydliga genetiska eller patofysiologiska markörer men däremot diagnostiska. Larsson hade en traumatisk uppväxt som präglats av sexuella övergrepp både från mamman och pappan. Detta kan förklara både hans pedofili och sadistiska läggning. Typiskt för psykopater är att de begår handlingar som hela tiden trappas upp. Nya handlingar föder nya fantasier. Men det föder också ångest och oro som de bemöter genom att agera ut mot andra människor. Ett mord för en psykopat är paradoxalt nog ångestreducerande. Skändningen ger dem en känsla av att de fylls av något levande. De upplever att de tar in både det kroppsliga och själsliga från offret. Det är en individ, en personlighet de tar in. Att bli offret. Detta baseras på en brist på mognadsmässig naturlig utveckling. En brist som väcks upp vid dådet. Men den här bristen som väcks upp vid dådet får ofta inte tillräckligt med näring. Därför måste den förnekas med fantasier och att nästa dåd ska uppfylla ännu mer. Det som till exempel förenar seriemördare är att de är ständigt ockuperade av tankar på att döda och därför alltid är på jakt efter nya offer. Denna jakt blir näst intill driftsmässig. När det gäller kopplingen till Larsson skall jag för er information läsa upp ett utlåtande som gjordes i samband med att han dömdes till sluten vård efter en otukt med en nioårig pojke i Falun. En otukt som avslutades med ett mordförsök medelst ett kraftigt strypgrepp som han släppte först efter att han trott sig dödat pojken. Utlåtandet lyder - Larssons agerande är konstitutionellt betingat av en höggradig sexuell perversion av typen pedofilia cum sadismus och de åtalade gärningarna har begåtts under inflytande av denna själsliga abnormitet. Han är inte bara farlig utan under vissa förhållanden utomordentligt farlig för annans personliga säkerhet till liv och lem, och sluten psykiatrisk vård är oundgängligen påkallad. Det finns sadistiska inslag i hans agerande som tyder på en tvångsmässigt sexualbetingad försvarsakt samtidigt som utövandet minskat ångestspänningen och att denna akt också innehåller en sadomasochistisk komponent. Detta skall dock inte förväxlas med lustmordsförsök, som det inte kan bedömmas som.” Högberg gjorde en kort paus. ”Han är således ingen lustmördare. Och jag nämner detta för att försöka tydliggöra bilden av Larsson.”

”Och sådana där släpper ni bland vanligt folk ?” frågade Richard.

”Som jag nämnde så får man inte spärra in personer i preventivt syfte om det inte går att bevisa att personen är farlig. Larsson har under det

senaste året gett intryck av att ha reagerat positivt på det sista årets behandlingar. Det är anledningen till att han beviljades permission strax innan midsommar.”

”Herre Gud. Det här är ju inte klokt”, utbrast Richard.

”Sådana är reglerna. Det skall mycket till för att låsa in en person som bedöms som tillfrsiktad. Men enligt de uppgifter vi nu fått från Interpol om mordet i Colombia förefaller det nu som om han retarderat och fått ett återfall. Och då kan jag inte annat än konstatera att Larsson är farlig för sin omgivning”.

Det blev tyst på linjen.

”Så vad gör vi nu ?” frågade Svensson.

”Vi måste få kontakt med fartgyet och assistera kaptenen så att han kan isolera Larsson.”

”Hur skall han gå tillväga ?” frågade Richard.

”Målar man in Larsson i ett hörn blir han farlig. Han kan bli fullständigt okontrollerad på ett sätt som kan liknas vid bärsärk. Han upplever ingen smärta eller rädsla och kan göra vad som helst för att komma undan. Det är viktigt att befälhavaren är medveten om detta. I en stresssituation liksom då han är upphetsad förändras hans personlighet. Han agerar ytterst primitivt, han talar inte men utstöter höga grymtanden, han frustar, dreglar och tuggar fradga. Ett beteende som är mycket skrämmande för de flesta. Även för de vårdare och poliser som sett honom i det tillståndet. Jag kan egentligen bara se två sätt att neutralisera honom. Antingen genom att få i honom ett starkt lugnande eller sövande medel eller så överraskar och övermannar man honom. Eller en kombination för all del. Men det kommer att krävas en månghövdad styrka och helst också tillgång till någon form av vapen om det skulle bli nödvändigt. Och det är inte alls omöjligt att vapnet verkligen måste användas. Frågan är - är de kapabla till det ombord på World Challenger?”

”Det tror jag nog”, svarade Richard. ”Att försöka blanda något i maten är näst intill omöjligt. Alla äter samma mat i mässen och jag kan inte se hur det skulle kunna gå till. Men att övermanna honom kan inte vara omöjligt. Kaptenen har pistol och befälet ombord, som för övrigt inte är några söndagsskolefröknar, torde ha kapaciteten att få honom i säkert förvar.”

”Vad har de för möjligheter att ta hand om en skottskada ombord ?”

”Begränsade skulle jag tro. Men utrustningen finns och de kommer att vara beroende av läkarassistans över radio. Men som läget nu är kommer de inte att kunna få Larsson till sjukhus förrän de passerar Azorerna i såna

fall.” Att vända tillbaka till någon av de karibiska öarna finns inte på världskartan, tänkte han. Även om det var snabbare. Fartyget måste till Rotterdam fortare än kvickt.

”Hur långt är det dit”.

”Sju dagar.”

”En lång tid. Men det beror förstås på de eventuella skadornas omfattning. Det kan fungera men i vilket fall vill jag gärna ha ett par ord direkt med kaptenen innan de gör något försök.”

Efter att telefonkonferensen avslutats hinner inte Strähle lämna Richards kontor förrän telefonen ringer igen.

”Richard Berg”.

”Hej, det är Karin. Christian ringde för en stund sedan och kallade till ett ledningsmöte i styrelserummet. De övriga är redan där och väntar på er”.

”Nu på en gång. Sade han varför ?”

”Nej, men han lät stressad”.

Richard avslutade samtalet och tittade på Viveca.

”Är Christian informerad om Larsson och Challenger”.

”Inte av mig i alla fall. Men Ian är informerad. Han kan ha nämnt det.”

”Nej, det måste vara något annat. Inte kallar han ihop hela ledningen bara för att vi har en efterlyst matros på en av båtarna.”

Richard tog Strähle med sig upp till sjätte våningen. De kom in mitt i en diskussion som avbröts då de öppnade dörren. Christian såg blek och sammanbiten ut. Ian Brandt svettades. Han hade knäppt upp skjortkragen och satt framåtlutad över bordet. Richard gick och satte sig mitt emt Brandt. Richard kände att han luktade alkohol och ögonen var vattniga.

”OK, då är vi samlade allihop. Ian, kan du sätta in Richard och Viveca i läget”, sade Christian Thomson. Han grimaserade till då magsmärtorna gjorde sig påminda. Han var matt och mårde inte bra. Han hade passerat kontoret en kort stund på eftermiddagen för att plocka upp lite post. Och så händer det här.

Ian Brandt sträckte på sig och tittade på dem båda.

”Tidigare i eftermiddags fick jag ett telefonsamtal med två nyheter - en god och en dålig, kan man säga, för att använda ett slitet uttryck. Ni kommer knappast att tro mig”, sade Ian.

”Ja ?”, frågade Richard.

”Först - Challenger befinner sig i norra Karibien och fartyget är välbehållet. Men kapat och står under befäl av den Colombianska kokainmaffian.”

Det blev helt tyst omkring bordet.

”Vad i.....vilken är då den goda nyheten?” frågade Richard.

”Det var den goda. Som jag sa - fartyget är välbehållet.”

”Och den dåliga ?”

”Kapten Sjögren är skjuten och lämpad över bord. Och vi kommer förmodligen att få agera i ett drama som kommer att fästa all världens kameror på oss”

”Herre min skapare. Vaddå all världens kameror ?Var kommer de här uppgifterna ifrån?”

”Direkt från en person som sade sig representera Manizales kartellen.”

”Det här måste vara ett skämt”, utbrast Richard.

”Eller inte”, svarade Ian.

”Har vi fått kontakt med fartyget”, frågade Christian.

”Nej, vi har försökt hela eftermiddagen. Via Satellit, långvåg och mellanvåg. Helt dött”, svarade Richard.

”Vad är anledningen till kapningen”, frågade Christian och vände sig till Ian.”

”Det vet vi inte. De kommer att kontakta oss i morgon eftermiddag på telefon. Likaså säger de att om något försök görs för att återta fartyget kommer de att spränga det i luften.”

”Vet de vad fartyget har i lasten ?” frågade Christian.

”Förmodligen. Om inte innan så borde de ju veta det nu.”

”Men varför kapar de Challenger?”, frågade sig Christian.

”Kapningen måste ju ha ett syfte. Låt oss anta att det inte är en slump att de kapar ett tankfartyg nedlastat med Tetraethylbly. Vilket påtryckningsmedel är inte det ? Jag menar att det kan tyda på någon form av utpressning,” sade Richard.

”Utpressning mot vem”, fortsatte Christian.

”Colombianska regeringen”, svarade Ian.

Det blev tyst kring bordet.

”Eller den amerikanska ?”, fortsatte Richard.

”Varför då ?”, frågade Christian.

”Kanske lite långsökt, men faktum är ju att amerikanarna håller en av kartellens ledare, Carlos Lehder, inspärrad i ett amerikanskt fängelse.”

”Menar du att de har kapat Challenger för att få Lehder frigiven ?”, frågade Ian.

”Jag menar ingenting. Men det kan vara en tänkbar anledning. Varför skulle de göra sig besvär med den Colombianska regeringen. Den har de ju i sitt grepp sedan tidigare. När det gäller amerikanarna är det en annan historia. Kanske rent av desperata. Och tiden är knapp. Tänk er om de går upp med Challenger mot Florida och hotar med att öppna bottenventilerna ?”

”Herre Gud”, utbrast Håkan.

”Precis. Men det leder ju till nästa tanke. Kommer amerikanarna att tillåta att fartyget närmar sig USAs territorialvattengräns.”

”Vad har de för val ?”, fortsatte Håkan.

”Att sänka henne eller se till så att hon blir manöveroduglig så fort som möjligt.”

”Nere i Karibien ?.”

”Ja, ju längre bort från USA’s kust, desto sannolikare, skulle jag tro.”

”Det är ju att likna vid en krigssituation. Således gäller inga försäkringar. Herre gud.”

”Hur får vi dom i sådana fall att hålla fingrarna i styr.”

”Vi går med på kaparnas krav och håller tyst. Tills vidare.”

”Vad menar du med tills vidare?”

”Kanske kan vi klara det i ett dygn. Förmodligen inte längre. Sedan kan vi knappast föra resten av kontoret bakom ljuset längre.”

”Vad gör vi nu”, frågade Christian runt bordet.

”Jag föreslår att vi håller tyst och avvaktar. Åtminstone tills i morgon”, sade Ian.

”Några andra förslag”, frågade Christian.

”Det kan vi inte göra. Fartyget har kapats av någon angelägen anledning. Vi får anta att det inte har varit ett helt trivialt företag. Kartellen har investerat en hel del i det här och jag kan inte inbilla mig att de är beredda att blåsa allt åt helvete bara för att de kan få någon indikation på att vi satt igång med motåtgärder.”

”Vaddå för motåtgärder ?”, frågade Ian.

”Det måste vi diskutera. Men jag vägrar att bara gå med på kaparnas krav. Särskilt med tanke på att vi också har låtit en våldsman smita ombord. Vi kan inte svika besättningen på det sättet.”

”Är det inte lika mycket att svika besättningen om vi sätter igång med något som gör att kaparna gör verklighet av sitt hot.”

”Vad är det som säger att vi måste skriva kaparna på näsan vad vi gör ?”

”Hur skall vi förhindra att de får reda på det ?”

”En informell kontakt med UD som får ta en lika informell kontakt med deras amerikanska och colombianska speglar.”

”Då blir det ju diarieföring och offentlig handling ?”, utbrast Ian.

”Informell kontakt sa jag. Då diarieförs ingen ting. Och det kan jag ta på mig. Vi behöver hjälp. Vi kan omöjligt sitta still och göra ingenting medans besättningen hotas till livet. De ända som har de resureser som krävs är amerikanarna. De kan spåra henne, bevaka och, antar jag, överta henne. Och förmodligen få fram uppgifter om vad det här är frågan om. Jag tror inte vi behöver vara oroliga för att något slipper ut. Jag föreslår vidare att vi mörkar internt. Vi får helt enkelt skylla på att vi inte kan nå

fartyget. Vilket ju händer ibland. Internt borde det inte vara ett problem på ett dygn i alla fall. Och jag förutsätter att Interpol kan hålla tyst”, avslutade Richard.

”Hur gör vi med kapten Bergströms änka”, undrade Vivecka.

”Vi mörkar. Åtminstone tills i morgon”, svarade Christian.

”Är det rätt att göra så”, frågade Vivecka.

”Kanske inte. Men vi har inget val. Vi kan inte gå ut officiellt med det här än. Vi sätter då både besättning och fartyg på spel. Och så länge det inte är känt utanför den här kretsen, så menar jag att risken är hanterbar. Och genom att vi nu tar kontakt med UD, så kan vi ju i efterhand visa att vi agerat. Dessutom i besättningens intresse”, svarade Richard.

”Jag håller med. Några andra synpunkter”, frågade Christian. Han mätte inte bra. Han ville bara sätta sig ner någonstans i lugn och ro.

Det var tyst kring bordet.

”Då så. Så får det bli. Du Richard tar UD. Vivecka tar Interpol.”

”Men när det här kommer ut, för det kommer det att göra förr eller senare, då kommer mediedrevet att braka löst. Jag lovar”, sade Håkan.

”Det är riktigt. Skriv ihop ett utkast till en nyhetskommuniké att ha i beredskap. Jag vill ha ett utkast innan vi lämnar kontoret idag. Likaså måste vi förbereda en intern bulletin. Det får bli du Vivecka.”

Vivecka nickade.

”När informerar vi Union Carbon?”, frågade Christian.

”Vi avvaktar med dom. Tills vi fått klarhet i vad kapningen handlar om och vi likaså kan ge dem något besked om hur vi kommer att kunna hantera lasten. Eller inte” svarade Richard.

”Men vi kan inte dröja länge. De måste också få en chans att förbereda sig för den attack från media som vi får förmoda kommer. De kommer att hamna i skottgluggen lika säkert som amen i kyrkan. Det är deras last och Green Peace och andra miljöorganisationer, för att inte tala om länderna i området kommer inte att bli nådiga.”

”Hur hanterar vi Bankers Trust?”, frågade Christian.

”Det är ingen tvekan om att de kommer att banka på dörren. Men det kommer inte att hända över natten”, svarade Ian.

”Kapningen i sig kommer säkert att i det förstone betraktas som en kuriös affär. Som kommer att följas av åtskilliga reportage av anhängare i land i media. Men det kommer inte att dröja länge innan det blir känt att ett potentiellt TEB utsläpp står för dörren. Lika som att fartyget också har 30.000 ton med andra kemikalier ombord. Många som förutom att vara miljöfarliga var för sig kan vara fullständigt livsfarliga om de blandas. Och

som kan förorsaka en av världens största miljökatastrofer. Dessutom i USA's närhet. Vi bör räkna med att politiker och media världen över kommer att explodera över den här typen av transporter. Det kommer att påverka börskursen och våra bankförbindelser. Vi kommer att få frågor från kunder, förskringsbolag, fackföreningar, våra anställda, anhöriga, etc.”, sade Håkan Bergsten.

”Vi måste snabbt få fram en konsekvensanalys. Jag vill ha en från era respektive ansvarsområden i morgon bitti som sedan sammanställs och ger en översikt över läget. Åtminstone ett utkast. Koordinerar du det Richard.”

”Absolut”

”Och du Håkan, kan du göra en lista på vilka frågor vi kan vi förvänta oss från media och ndra. Och vilka svar vi bör ge.”

Informationschefen nickade och gjorde en anteckning.

”Vilken är Challengers sista kända position”, frågade Christian och vände sig till Richard.

”Middagsfixen som de skickade igår. Jag kan sätta en av mina grabbar att räkna ut vart fartyget kan befinna beroende på olika kursalternativ”, sade Richard.

”Vi måste också hålla stenhård koll på vilka som får den här informationen. Förutom UD och Interpol får inget komma ut till någon utanför den här gruppen”.

Christian avslutade mötet.

Ons. kl 22.55 GMT – kl. 19.55 colombiansk tid

Det började närma sig läggdags för Eric och Janne. Marianne satt på madrassen som barnen delade och hade plockat fram deras pyamasar. Nu rotade hon runt i bagen med leksaker. Hon tog bunten med serietidningar och valde ett tummat och välläst exemplar av Bamse. Därefter rotade hon runt bland sakerna efter gosedjuren. Jannes grå säl låg framför henne. Men var vart var Fredrics kanin ? Hon vände upp och ner på bagen och spred innehålllet på madrassen. Ingen kanin. Hon ställde sig mödosamt upp och sträckte på ryggen. Förutom hon själv fanns ingen uppe i dagrummet och hon såg ut över havet av madrasser och väskor omkring henne. Marianne suckade för sig själv och gick bort mot lejdaren ner till mässen.

Arne satt och pratade med förstemaskinisten vid befälets matbord. Båda barnen klättrade på honom och hans armar rörde sig likt tentaklerna på en bläckfisk för att fånga upp barnen när de ålade sig runt och över honom. Då hon kom fram till honom fångade hon upp Janne som nu kravlat sig upp på hans axlar. Han var på vippen att falla framåt över Arnes rygg.

”Har du sett Fredric’s kanin någonstans ?”, frågade hon Arne samtidigt som hon plockade upp Fredric i famnen.

”Har Kanini gömt’sche ?”, frågade Fredric sömnigt med tummen i munnen.

”Han är visst lite busig idag. Var hade du honom sist, Fredric ?”

”Där uppe”, svarade Fredric.

”Nej, där har jag redan tittat. Har du sett den Janne ?”

Janne skakde på huvudet.

”Är den inte kvar i hytten ?”, frågade Arne.

”Nej, han hade den i eftermiddags uppe i dagrummet.”

”Uppe vid poolen då.”

”Vid poolen ? Då har den väl blåst över bord.”

”Inte om den ligger i lådan med badleksaker.”

”Nej, det är klart. Jag kilar upp och tittar.”

”Då vill jag följa med”, utbrast Janne.

”Stanna här hos pappa i stället. Jag är bara borta i fem sekunder.”

”Men jag vill följa med i alla fall.”

”Nej, stanna här med pappa nu”, svarade Hanna och vände sig om. Janne tittade efter henne och började åla sig ur Arnes famn.

”Ta det lugnt nu Janne. Mamma kommer snart.”

Men Janne gav sig inte och Arne tryckte honom hårdare till sig med armen runt hans midja.

”Jag vill följa med mamma”, gnällde Janne.

”Jag kan kila upp och titta”, sade Eva Zetterberg som satt nere vid bordsändan.

”Du är en ängel”, svarade Marianne.

Eva reste sig och gick bort mot dörren till lejdaren. Vål uppe på 3:e poopdäck, gick hon korridoren fram och öppnade den blytungta teakdörren ut till däck. Den gav den en kraftig knuff med armbågen. Vilket var helt onödigt. Vinden sög tag i dörren och hon höll på att fara ut på alla fyra. Hon höll kvar dörren med ett kraftigt grepp. Steg över tröskeln, vände sig och tvingade igen den med en kraft ansträngning. Det var kolmörkt ute på däck. Hon stod stilla ett ögonblick för att vänja sig vid mörkret. Däcket hävde sig långsamt under hennes fötter. Vinden slet i hennes hår liksom i klänningen och hon höll sig fortsatt i dörrhandtaget. Trots det kraftiga maskinbullret från skorstenen kunde hon höra bruset från svallvågorna som bröt sjön nere vid havsytan. Hon kände lukten av målarfärg och diesel. Då hörde hon en duns akteröver. Som om någon antingen likaså stängt någon av dörrarna på akterkant. Eller som om något ramlat ner och landat på däckets akteröver. Hon stannade upp. Lyssnade och spanade akteröver. Eftersom alla hytter var övergivna och nersläckta rädde kompakt mörker. Efter en stund kunde hon vagt börja skönja däckbygget akteröver. Det var helt lugnt på däck och hon lugnade sig med att det förmodligen bara var något som ramlat omkull. Försiktigt trevade hon sig akteröver mot poolen och däcksoffan som rymde leksakerna under sitsen. Den stod mot akterkant av bygget just runt hörnet där hon trevade sig fram. Hon gick försiktigt framåt och höll sig i räcket som sträckte sig från dörren och akteröver runt akterbygget. Hon kunde inte se var hon placerade fötterna på det mörkmålade däckets men räknade med att det inte fanns något hinder på vägen. Då kände hon akterkanten på bygget och tog ett försiktigt steg runt hörnet. Hon fortsatte ett par steg och kände den bastanta träsoffan med högerfoten. Som i blindo lutade hon sig ner, greppade tag om sitsen och lyfte på locket till lådan.

Hon förbannade sig för att hon inte tagit någon ficklampa med sig. Hon kände sig inte helt trygg. Låt säga att fartyget krängde till och vinden grep tag i henne. Däcket var halt och snavade hon skulle hon flyga rätt mot fartygssidan. Hon höll sig med ena handen i soffan och rotade runt med den andra bland sofflådans innehåll. Då kände hon något mjukt mot

handens översida. Hon svepte runt med handen och fick tag på ett litet mjukt sammetsklät bylte. Kaninen utan tvekan.

Hon skulle just sträcka på ryggen lite försiktigt då hon kände en armbåge över axeln och kraftig hand över munnen. Hon försökte sig reflexbetingat att sno sig runt. Men handen trycktes hårdare mot ansiktet och armbågen tryckte henne bestämt upp henne mot bröstet på den som stod bakom. Med den lediga handen försökte hon slita sig loss. En annan arm pressade ner hennes hand och hon satt som i ett skruvstäd. Hon fick ingen luft. Paniken slog klorna i henne

Ons. kl. 20.10 colombiansk tid – Torsdag kl. 04.10 GMT

Kerstin satt ute på haciendan och lutade sig bekvämt tillbaka mot ryggstödet. Hon drog in ett djupt andetag. Himlen var tropiskt kolsvart men med en sprakande klar stjärnhimmel. Äntligen var hon framme. Eftre att hon i stort sett varit på resande fot i två dygn, kunde hon nu bara slappna av och vara.

Lugnet hade lagt sig över den svenska pingströrelsens barnhem i Colombia. Fotogenlampan på pallen mellan henne och Margareta spred ett svagt och gemytligt sken. Man kunde sänär skönja det vitmålade träräcket som omgav den väldiga altanen. Utanför räcket rädde totalt mörker. Det var vindstilla och svalt. Och tyst. Så när som på cikadorna och grodorna, som spelade på avstånd. Alla barnen var nattade och lugnet hade lagt sig över barnhemmet. Köksan och vaktmästaren hade för länge sedan gått hem till sitt nere i byn. De var de ända vakna.

”Är det alltid så här fridfullt”, frågade Kerstin och lät blicken vila rätt ut i mörkret. Dofterna från högländsdjungeln var påfallande. Unket och friskt på samma gång. Och inte alls oangenämnt

”Jo, ofta. Så här års”, svarade Margareta eftertänksamt. ”Men du skulle vara här på senhösten. Då kommer regnen och då dränks vi nästan. I både våta och buller. Du skulle höra smattrandet från plåttaket. Barnen blir jävligt rädda.”

”Jävligt rädda?”

”Ja, jävligt rädda”, skrattade Margareta.

”Trodde inte en pingstvän använde såna ord”, skrattade Kerstin tillbaka.

”Varför inte?”

”Ja, jag menar....jag bara trodde att inom kyrkan så... ja, så använder man inte såna ord bara.”

”Skitsnack”, log Margareta. ”När det hettar till, vet du, då används till och med eder som kan få en sjöman att rodna.” Hon pausade. ”Tror jag, i alla fall. Jag har ju inte testat alltså. På riktigt med en matros i närheten menar jag”.

”Få höra. Upp till bevis”, retades Kerstin.

”Var du lugn. Det kommer nog. Är jag rädd”

De satt tillbakalutade och njöt av lugnet.

”Vet du, för femtio år sedan så bodde det en plantageägare här”, fortsatte Margareta.

”En plantageägare? Är det här en plantage?”

”Nej, men det var. Nu är det bara det här huset kvar. Under det sista inbördeskriget, det är snart femtio år sedan, övergavs plantagen.

”Tills nu?”

”Nej, den stod i träda tills för för åtta år sedan. Då köptes den in av Pingsmissionen. Och då var det ordentligt nerkört”

”Och nu är det ett barnhem ?”

”Ja, sedan dess är det ett barnhem. Och sedan fem år tillbaka mitt hem också, för den delen.”

”Jag skall inte fråga om du trivs. Men blir det inte ensamt ibland?”

”Njaaeej, jag har ju Maria, kokerskan, och Julia och Teresia som hjälper till med barnen. Och så Pedro, förstås, vår hustomte som hämtade dej på buss stationen tidigare idag. Och så alla 25 ungarna.”

”Men ändå. Så avsides.”

”Det här är min grej faktiskt. Och jag har nog alltid varit lite enstöring.”

”Enstöring?”, Kerstin var uppriktigt förvånad. Det passade inte in på Margareta.

”Nej, förresten. Det är fel ord. Annorlunda, stämmer bättre.”

”På vad sätt annorlunda?”, frågade Kerstin och försökte skärpa sig för att inte låta som en psykolog.

”Jag kan likson inte föreställa mig att passa in i den vanliga mallen. Man, barn,hus, båt och allt det där. Inrutat, enkelt och ändamålsenligt. Livet kan ju inte bara gå ut på att fortplanta sej. Eller hur ?

”Varför inte ?”

”Det verkar för enkelt för mej. Vad är det då som skiljer oss från djuren?”

”Varför måste vi skilja oss från djuren ?”

”Är du psykolog eller?”, svarade Margareta med ett skratt.

”Förlåt, det var inte meningen att ramla in i den där svängen.”

”Ingen fara, jag får mej själv en släng av den där ”svängen” ibland. Vill du ha ett glas vin förresten ?” frågade Margareta

”Va?”, frågade Kerstin.

”Tusan, jag tror du fått skit i öronen. Vill du ha ett glas vin?”, frågade Margareta överdrivet långsamt.

”Vin.....Skit i öronen ?

”Ja”, svarade Margareta uppförande.

”OK, klart jag vill ha vin. Får man dricka sånt här ? I Pingstkyrkan”

”Här får man det skall du veta. Här sätter jag reglerna”

Sandros P stod väl gömd vid sidan av latrin- och tvättuset 40-talet meter från terrassen. Han såg barnhemsföreståndaren och hennes gäst sitta och småprata vid skenet av en fotogenlampa. Han kunde uppfatta ett och annat ord av deras lågmälda samtal som blandades med en del skratt. Men han förstod inte det främmande språket. Han och hans kollega hade smugit sig fram och hade nu stått och väntat i snart en timme.

Instruktionen hade varit kort och precis. De båda kvinnorna skulle tas till fånga levande och föras till ett kokain-raffeneri nere vid Colombias gräns mot Bolivia. De visste vid det här laget att de två kvinnorna var ensamma med barnen.

Planen var lika okomplicerad som förmodat riskfri. Förr eller senare borde en av kvinnorna bli nödig. Likaså räknade man med att de inte gick på toaletten samtidigt. Så gjorde man inte. Inte i Colombia i alla fall. Då hon utträttat sitt behov skulle hon diskret övermannas. Med sedan den ena kvinnan som gisslan, var planen att snyggt och diskret övermanna den andra.

Nu såg hörde han hur de båda kvinnorna skrattade till. Barnhemsföreståndaren reste sig sedan upp och försvann in i huset. Strax efter verkade det som om hon ropade något innifrån huset. Gästen vände ansiktet mot dörren och ropade något tillbaka samtidigt som också hon reste sig upp och försvann genom dörren.

Kerstin gick igenom hallen och in i köket.

”Ville du ha hjälp med något?”, frågade hon.

”Kan inte du ta den här ostbrickan och vattenkaraffen. Så tar jag vinet och glaset.

”Wow, var får du allt ifrån?, utropade Kerstin. ”Brie, färskost och kolla här....dansk Sagaost, min favorit. Jag lovar”

”Man har ju kontakter. Ambasaderna i Bogota brukar sticka till mig lite smulor från den rike mannens bord ibland.”

”Vet du, när jag köper Sagaost hemma, så är den oftast uppäten innan den övriga maten ens är upplockad ur kassarna. Med kappan på ! Jag tror faktiskt att de blandar i någon skit i den där osten.”

”Någon skit?”

”Ja, så att man blir beroende alltså”.

”Säkert”, skrattade Margaret till. ”Och dom här har jag sparat ett tag. Till något speciellt tillfälle. Som nu till exempel.”

”Du är verkligen en överraskning”, fortsatte Kerstin.

”Kom igen nu. Jag har gått och sneglat på dom här ostarna i tre veckor.”

De tog varsin bricka och balanserade sig försiktigt ut genom den mörklagda hallen. Väl ute på vernadan satte de ned brickorna på ett lågt bord ute vid räcket.

”Försiktigt nu. Om du tar den bordskanten så tar jag den här. Och så bär vi alltihop bort mot vilstolarna”, sa Margareta.

Efter att ha burit bort bordet flyttade Margareta upp fotogenlampan på brickan.

”Innan vi kastar oss över ostarna måste jag kila iväg på toa. Säger man så. Eller säger man dass här också?”, frågade Kerstin.

”Dass duger bra. Eller ”Casa la mierda”, som är den colombianska direktöversättningen för ordet skithus.”

”Skithus?”, utbrast Kerstin och kunde inte hålla sig för skratt.

”Ja, precis. Spanskan är inte det mest ordrika språket på jorden. Men liksom svenskan så är det ganska färgglatt.”

Sandros såg hur de två kvinnorna bar runt på bordet på verandan. Efter att de hade möblerat om gick föreståndaren in och kom tillbaka med en ficklampa som hon gav till gästen. Gästen gick fram till trappan och han såg den flackande ficklampskäglan försiktigt började komma emot honom.

”Ser ut som hon måste lätta på blåsan nu. Vi låter henne gå in. Då hon stängt dörren smyger vi oss fram och ställer oss mot väggen. Jag på den vänstra sidan och du bakom dörren. Då hon kommer ut kommer jag att smyga in och ta hand om henne bakifrån.”

”Si, claro”, viskade kollegan tillbaka.

Kerstin gick försiktigt ut över gårdsplanen. Hon lät fick lampan svepa över marken. Visste ungefär riktningen till latrinhuset. Hon fick syn på stigen mellan två yviga akaciebuskar. Gick försiktigt stigen fram. Fortsatt spelande med ficklampan framför sig.

Då ärendet var uträttat öppnade hon försiktigt latrinhusdörren. Hon tog ett litet trevande steg över tröskeln. Inom loppet av en bråkdels sekund kände hon en fet och svettig hand över munnen och näsan. Och hur en kraftig människokropp tryckte sig på bakifrån. Hon fick ingen luft. Panikartat försökte hon att spjärna emot. Manskroppen tryckte sig på kraftigare. Men handen lättade på trycket och lämnade näsan fri. Samtidigt kände hon ett kallt metallföremål tryckas mot tinningen.

”Inte ett ljud. Då skjuter jag skallen av dej”, viskade en röst tätt intill hennes öra.

Kerstin kände sig förlamad. Hon stelnade till med uppspärrade ögon.

”Pedro, eltejen”, viskade han.

Den andre mannen tog upp en bred svart tejprulle och en pennkniv ur västfickan. Han skar av en tio centimeter lång bit som han tryckte fast över Kerstins läppar.

”Smyg in bakom det stora huset och ta dig in genom bakdörren. Då jag kommit fram till veranden så vill jag att du står i dörröppningen med riktad pistol mot den andra. OK?”, fortsatte mannen bakom Kerstin.

Hon stod helt still. Mannen som tryckte sig emot henne sa inte ett ord. Minutrarna gick. Hörde och kände hans andetag i vänstra örat. Hon kunde på avstånd se hur Margareta satt kvar på altanen. Lungt tillbakalutat mot vilstolen. Efter en stund såg hon en skymten av en skugga vid ytterdörren.

”Nu skall du bara gå rakt fram och lysa framför dej med ficklampan. Precis som om du kom tillbaka från latrinhuset. OK?”, väste rösten i hennes öra.

Hon nickade. Hon kände sig förvirrad. Situationen var bisarr. Hade svårt att avgöra om det var dröm eller verklighet. Trevande och fortfarande med pistolmynningen mot tinningen gick de mot verandan. Hon var livrädd för att snubbla och lät ficklampan spela över marken just framför deras fötter. Tiotalet meter framför altanen trycktes pipan hårdare mot tinningen.

”Stanna nu”, väste rösten.

Margareta satt på verandan och såg i ögonvrån hur en skugga lösgjorde sig från dörrposten. Hon vände på huvudet och upptäckte mannen med pistolen. Riktad mot henne själv.

Mannen borta vid dörren hyschade åt henne och lade vänsterhandens pekfinger över läpparna. Margareta kastade en snabb blick mot Margareta och upptäckte nu också mannen bredvid henne. Och pistolen mot Kerstins tinning.

”Inte ett knysst”, sade mannen bakom Kerstin. ”Annars kommer att din hjärna att spridas jämt som gödsel över gårdsplanen”. Han gick fram mot Margareta med pistolen riktad emot henne. Han tog henne i armen med den andra handen och drog upp henne från vilstolen. Ett stycke eltejp hängde färdigt på pistolkolven och han tryckte med ett snabbt handgrepp tejpens över Margaretas mun. Därefter tryckte han pistolmynningen mot Margaretas huvud.

”Nu skall vi gå bort till en bil som står ett stycke nedför vägen. Och inga konstner. Vi skjuter direkt. Och ingen kommer att höra ett knysst”, fortsatte han samtidigt som han viftade med pistolen.

Kerstin och Margaret tittade panikartat mot varann och blev sedan skuffade ut mot grinden.

Maria, 5 år, satt i sitt nattlinne och med fötterna uppkrypna i fönstersmygen. Hon hade tummen i munnen och huvudet lutat mot en mjuk, knallgrön och frottéklädd groda mellan kinden och det svala fönsterglasat. Som hon brukade göra på kvällarna när de andra barnen somnat. Hon älskade att sitta tyst och kika rätt ut i natten samtidigt som hon lyssnade på ljuden som uppstod i huset då de sista göromålen avsluades nere i köket. Det lät och kändes tryggt. Nu såg hon förundrad hur hennes låtsasmamma och hennes gäst från andra sidan jorden, vandrade iväg framför två män. När de försvann bakom grinden satt hon kvar en stund. Huset var stilla och tyst. Då tog hon sin groda och tassade bort till sin säng, uppradad bland de övrigas i flickornas sovsal. Som hon alltid brukade göra. Hon kröp ner under sitt överlakan, lade huvudet mot kudden och somnade.

KI 20.20 colombiansk/skepps-tid

Handen trycktes hårdare över Evas Zettergrens ansikte. Hjärtat slog dubbla slag och hon försökte kasta sig iväg. Men hon satt fast som i ett skruvstäd. Kroppen bakom Eva vred henne runt. Armarna trycket upp henne så att fötterna lämnade däckets och bar henne framåt runt hörnet på däckets akterkant. Precis då gjorde fartyget en överhalning åt styrbord. Mannen bakom henne vacklade baklänges. Blixtsnabbt krängde hon sig åt sidan. Mannen tappade balansen. Han var tvungen att släppa den vänstra armens grepp för att försöka få fatt i räcket på akterkanten av poopdäcket. Eva slingrade sig ur mannens grepp. Hon såg bara honom som en skugga men tog sats med högerbenet och slungade foten rätt upp mot det som hon uppfattade som hans skrev. Det kändes som om foten slagit in i en mjuk tegelsten då den träffade. Mannen vek sig med ett stön och fattade tag i räcket med båda händerna. Blixtsnabbt rusade hon tillbaka till dörren till inredningen. Hon slet upp dörren som igen flög upp med en smäll. Utan att försöka stänga den eller vända sig om rusade hon ner för lejdarna till massen. Hon fläkte hon upp dörren in till massen och rusade in och ställde sig flämtande vid sidan om dörrposten med ryggen mot skottet. Bröstkorgen hävde sig snabbt och kraftigt. Hon var panikslagen.

Andrestyrman Nilsson satt med en kopp kaffe i handen och väntade på att få gå upp på vakt och lösa av överstyrman. Då han såg Eva rusa in i massen, insåg han att något var på tok. Han ställde han koppen ifrån sig sig och gick bort mot henne.

”Vad är det som har hänt?”, sa han i låg samtlaston.

Eva Zettergren tittade upp mot Nilsson med och uppspärrade ögon. Hon kunde inte få fram ett ord men upptäckte hon att hon fortfarande hade kaninen i högerhanden. Hon sansade sig.

”Jag blev överfallen upp på däck”, stammade hon fram.

”Överfallen? Av vem?”

”Vet inte. Det var kolmörkt. Men någon kom bakifrån. Försökte släpa in mig i ett förråd”, svarade Eva och började gråta.

Nilsson slöt henne i famnen och vaggade henne försiktigt.

”Såja..... ta det från början nu”.

Efter en stund tittade hon upp på Nilsson igen. Hon snyftade till och torkade bort tårarna med högerhanden.

”Han kom bakifrån och försökte släpa in mig i ett förråd. Men så tappa han balansen. Jag sparkade till honom och sprang därifrån”

”Var han stor, kort, bred, smal ?”

”Jag vet inte”, snyftade hon till. ”Jag blev så djävla rädd”.

Dörren öppnades och en av vakterna kom ut genom dörren.

”Vad är det frågan om ?”

”Eva Zettergren här har blivit överfallen av en av era förbannade gorillor uppe på däck ?”

”En av våra ? Omöjligt”.

”Fy fan vilka svin ni är”, svarade Nilsson.

”Nu skall du bara ta det djävligt lugnt. Vi överfaller inte kvinnfolk”.

”Förklara det här då.”

Vakten fattade strupmikrofonen och anropade Martinez.

”Vi har ett problem här nere. Vore fint om du kunde komma ner till mässen.”

Delta Forces anländer till Bogota

Flight UA157 taxade skumpande fram mot ankomstterminalen med motorerna på en vinande tomgång. Chefsstewardessen hade just önskat passagerarna välkomna till El Dorado International Airport i Bogota och upplyst passagerarna att klockan var 22.57 lokal tid. Hon avslutade med att tacka passagerarna för att de valt US Airlines för resan med precis den tonmelodi som alla flygvärdinnor i världen använde.

Då hon hängt upp mikrofonen vände hon sig om och betraktade passagerarna framför sig. Det satt åtta män i första klass som kommit ombord precis innan planet avgång från Miami. Hon hade inte fått några instruktioner om att släppa av någon med förtur men det var ändå något som var konstigt med dem. Vad beträffar utseendet så skiljde de sig inte speciellt från andra affärsresenärer förutom att de såg mycket vältränade ut, som ett gäng kvartsbackar i ett rugbylag ungefär. De föreföll alla att vara i trettioårsåldern. Det som förundrade henne var att de alla kommit ombord utan att ha stått på den passagerarlista hon fått innan flightens början. Och så fort de lyft från Miami hade de lutat sina huvuden tillbaka och somnat. Förutom lite mineralvatten hade de hade varken beställt något att dricka eller äta utan valt att sova hela vägen ner. Vad var det då för vits med att betala en förmögenhet för att flyga första klass tänkte hon. Men vad hade hon med hur folk spenderade sina pengar, tänkte hon.

Hon vände sig igen mot utgången för att förbereda dörroppning och tittade ut genom det lilla ovala fönstret. Terminalen närmade sig sakta. Hon upptäckte tre militära lastbilar, en buss och två öppna jeepar på plattan nedanför gaten. Jeeparna var bestyckade med en fast och bemannad kulspruta vardera. Soldater beväpnade med automatvapen stod runt lastbilarna och föreföll avvakta planet ankomst.

Planet angjorde gaten och då hon tillsammans med sin kollega baxat upp den tunga flygplansdörren, såg hon en civil man i kostym, amerikan eller europe, stå vid sidan om flygplatspersonalen. Bakom honom stod en colombiansk officer.

Då Fasten Seatbelt skylten slocknat reste sig männen i första klass upp och gick emot utgången. Främst gick en reslig man som såg ut tt vara något äldre än de övriga. De tackade henne artigt och leende då de passerade. De flesta i alla fall. De såg trevliga ut och hon gav dem ett bländvitt leende tillbaka. Hon var nyfiken på vilka de kunde vara och hon följde dem med blicken. Den främste gick fram och skakade hand med den kostymklädde mannen och därefter med officeren. Men i stället för att fortsätta gången bort mot ankomsthallen ledde officeren skaran till rampens sidodörr som gick ut mot trappen ner till plattan. Väl nere på plattan steg de åtta männen i en militärbuss som stod vid sidan av lastarna. Så fort planet hade stannat, öppnades dess lastlucka och soldaterna började genast lossa planet på robusta trälådor som direkt bars upp på lastbilsflaken. Med sig i utrustningen hade de förutom den sedvanliga vapenarsenalen och skyddsutrustningen också portabla satellitpositioneringssystem, utrustning för

nattspning och kommunikationsutrustning för sambandet med Falcon Eye. Tio minuter senare var lastbilarna och bussen på väg in mot Bogota på mörklägda gator som under dagtid hade varit igenstockade av trafik. Den amerikanska ambassaden låg på nordsidan av det centrala Bogota. Enligt planen skulle delta-teamet övernatta i ambassaden stora konferensrum för att sedan flygas till Manizales dagen efter.

Glädjen och förhoppningarna var stor i The Mine när Överste George Bannister och hans Delta Team anlände. De eskorterades de till ambassaden stora konferensrum där de skulle kampera för natten. Medan överste Bannister leddes upp till ambassadören började de övriga att inrätta sig och rulla ut sina liggunderlag. Enligt den uppgjorda planen skulle de flygas till Manizales dagen efter.

Överste Bannister och ambassadören var gamla vänner. Han var en öppen person med ett direkt sätt och ett handslag som folk varnade en för.

”Du verkar inte ha tappat många kilon sedan sist. Man skulle kunna tro att du äter hantlar”, skrattade ambassadören då de skakat hand.

”Vi håller oss i form. Men berätta vad är det som händer här nere?”

”Jimmy Russel kommer att gå igenom det exakta läget med hela ditt team i morgon. Och likaså gå igenom personprofilen på Pascal Escucha”

”Okey”, svarade Bannister. Det skulle förmodligen inte skada att lära känna den där kokainbossen lite bättre, även om han menade att det bästa man kunde göra med en sådan figur var att genomborra hans hjärna med en 9 mm hålspetskula på elva gram.

”I övrigt är läget konfyst, milt sagt”, fortsatte ambassadören. ”Efter alla rundor av skuldcastande i regeringspalatset fortsätter ryktena om Pascal Escucha. Ena stunden är han tillfångatagen och i den andra hade han övergett sig själv. Och inget är sant. Varje dag startar de en ny officeiell utredning. Justitiedepartementet anklagar armen för mutor och vice versa. Presient Claudio Gomez har redan gett alla berörda vakter och armeofficerare sparken. Detta gäller också den flygvapengeneral som låtit sina piloter vänta i timmar på marken innan de sattes in i jakten. Och Pascal Escucha har inte vilat på hanen. Och detta gör att vi måste ändra våra planer”.

”På vad sätt?”

”Vi måste förmodligen skjuta på jakten.”

”Skjuta på jakten? Skall vi åka tillbaka till Fort Bragg?”

”Nej, det ser ut som om ni kommer att få ett annat uppdrag i mellantiden.”

9. Torsdag den 3 juli – kl. 10.00 svensk tid – 09.00 GMT

Richard satt i sammanträdesrummet på den 4:e våningen tillsammans med operationschefen Fredrik Torell. Mitt på bordet stod en högtalartelefon.

”Anledningen till att vi kontaktar er, är en rent hypotetisk fråga vad konsekvensen av ett TEB utsläpp innebär”, sade operationschefen.

”Vad är anledningen till frågan”, frågade Hans van der Meulden, professor vid Dr Verveij laboratories i Rotterdam.

”Som jag sa, frågan är rent hypotetisk. Anledningen är att vi förhandlar ett transatlantiskt TEB kontrakt och utarbetar en konsekvensanalys som skall komplettera rederiets säkerhetsrutiner vid framtida transporter.”

”Säkerhetsföreskrifterna är ju sådana att ett utsläpp inte skall kunna ske. Inte ens teoretiskt och ännu mindre praktiskt. Som ni ju känner till är det bara ett fåtal fartyg i världen som har tillstånd att frakta gods med IMO klassificeringen klass 1. Det vill säga att det krävs dubbelskrov och tomma bufferttankar kring lasten vilket innebär att inget skall kunna läcka ut, även vid en kollision eller grundstötning.”

”Förvisso. Men det finns ju inget som kan garantera att inte ett fartyg sänks. Vid till exempel en kollision.”

”Nej det är sant. När detta är sagt, dock, så är sannolikheten att det skulle inträffa med den typ av fartyg som är godkända för den här typen lika obefintlig som en härdsmläta på ett kärnkraftverk.”

”Förvisso. Men man kan ju inte utesluta det till 100 %.”

”Korrekt. Konsekvenserna av ett sådant utsläpp är beroende på en rad faktorer, t ex mängden TEB, vind, ström, temperatur, närhet till land, etc. Något som vi måste räkna på.”

”Hur gör ni då.”

”Vi har datoriserade simuleringsmodeller för detta.”

”Hur snabbt kan ni utföra dessa.”

”Tja, om vi får en vecka på oss, så kan vi komma upp med ett ganska hyggligt material.”

”En vecka. Varför så lång tid.”

”Vi behöver ju lite framförhållning för att kunna fasa in en sådan här övning.”

”Vore det möjligt att få ett preliminärt utlåtande lite snabbare.”

”Naturligtvis. Men kostnaden kommer i det närmaste att fördubblas.”

”Det är helt OK. Vad behöver ni för uppgifter från oss ?”

”Det jag nämnde – volym och position ” ?

”OK, låt säga att vi stod inför ett utsläpp på 6.000 ton TEB strx utanför Florida. Vilka är konsekvenserna ?”

”Vid vilken tidpunkt ?”

”Låt säga vid den här tidpunkten för enkelhetens skull.”

”Jg skall kika på det. Kommer att försöka göra en körning redan idag.”

”Utmärkt. Passar det om vi tog en ny kontakt vid den här tidpunkten i morgon.”

”Låter bra.”

Richard lutade sig fram och stängde av telefonen. I detsamma knackade det på dörren.

”Kom in”, ropade Richard.

Dörren öppnades av en av fartygsoperatörerna.

”Har ni tid ett ögonblick?”

”Är det viktigt”, frågade Richard.

”Jag tror det. Fick precis det här mailet från vår agent i Coatzacoalcos. Tänkte att ni kanske vore intresserade.”

Operatören lade fram två fotokopior på bordet. Richard tog omgående den ena kopian och ögnade genast igenom det.

Dear Sirs,

Fick idag ett meddelande från hamnkontoret att m/t Sirius har aviserat sin ankomst till Coatzacoalcos den 7 July. Enligt Lloyds List är hon på resa mellan Texas City och New York. Har försökt få fram vilken kaj hon skall anlöpa. Varken Union Carbon eller någon av de andra raffnaderierna vill kännas vid något anlop. Dock så har jag fått bekräftat från en kontakt på Texaco att HP Shipping beställt en bunkerpräm med diesel och bränsle att levereras till Union Carbons kajer vid m/t Castors ankomst. Återkommer med mer detaljer så snart de är tillgängliga.”

Best regards,

Raphael Gonzales

”OK, tack skall du ha. Bra att du meddelade oss på en gång”, sade Richard och signalerade att operatören kunde återgå till mäklargolvet.

”Men vad i helvete. Det här vekar ju inte klokt”, fortsatte Richard då operatören stängt dörren.

”Ser ut som om vi är utsatta för ett dubbelspel. HP Shipping har m/t Sirius schemulerad till Coatzacoalcos den 6 July. Om tre dagar. Hon är väl den enda av deras fartyg som har klass 1 tankar. Och när kapningen blir officiell innebär det med automatik att vi står oss slätt.”

”Igen. En gång, jag tänker på PetroCol kontraktet, är ingen gång. Två för bara intehända. Men det här luktar. HP Shipping håller på med ett nytt kuppförslag. Och om det är så att Union Carbon går på det här, och nu i skymundan tänker köra en parallelskeppning med HP Shipping, så gör de ett misstag. Och vi skall inte dra ner brallorna direkt. Men först måste vi få alla fakta på bordet. Ring upp Raphael och be honom få tag på en kopia på last kontraktet. Det får kosta vad det vill. Vi måste få detaljerna – krav på eventuella deadlines, rotationsordning på hamnanlöpen, etc. Nu är det allvar. Och inte ett ord till någon annan förrän jag säger till.”

”Naturligtvis inte.”

Kl. 16.00 svensk tid – kl. 15.00 GMT

Ian Brandts kontor på femte våningen såg ut att ha förvandlats till ett mellanting av en tidningsredaktion och en inspelningsstudio. Det var fullt av folk och stekande hett. Varenda ledig yta var belamrad med elektroniska skärmar, kontrollbord, löst liggande papper och pärmar. Ian satt uppträngd bakom sitt skrivbord med telefonen mitt framför sig. En telefon uppkopplad till en rack av elektronik och bandspelare stod framför skrivbordet. Bredvid racken satt två civilklädda poliser med headset och som koncentrerat kalibrerade elektroniken. Gert Svensson stod mitt i rummet och gjorde ingenting. En tekniker gick fram och tillbaka mellan telefonen, racken, och bildskärmarna som stod uppställda på sammanträdesbordet i andra ändan av rummet. Två personer, som Ian varken visste var dom kom ifrån eller vilken funktion de hade, stod utmed den ena väggen.

”Då är vi uppkopplade och klara. När det ringer är det bara att svara helt som vanligt”, sade teknikern till Ian.

”Försök att uppehålla dom så länge det bara går. Linjen är parallellkopplad till TeleCol i Bogota. De behöver minst två minuter för att kunna spåra samtalet”, fortsatte Gert Svensson. ”Håll ett öga på vår tekniker här. Han ger ett v-tecken med fingrarna när han fått bekräftat att avsändarens telefon är identifierad. OK ?”

Ian nickade. Han var nervös och svettig. Märkte att händerna darrade. Hoppades att det inte skulle märkas. Sanningens minut hade kommit och

han ingen möjlighet att kontrollera vad som skulle komma att sägas i den andra ändan av tråden. Hans plan var att redan inledningsvis säga att samtalet spelades in. Hoppades att det skulle hålla konversationen på en sådan nivå att inte hans relation till kartellen framgick. Han hade en lista av frågor från Interpol framför sig som han fått instruktioner att beta av uppifrån och ner så långt kartellens tålamod räckte.

Telefonen ringde. Ian tittade på teknikern som nu också hade ett headset på sig. Teknikern tittade upp och nickade. Ian lyfte på luren.

”Ja ?”

”Trevligt att höra din stämma igen .” Det var samma röst som igår.

”Kan tyvärr inte säga detsamma.”

”Det betyder ingenting. Har ni varskott de amerikanska myndigheterna ?”

”Det gjordes igår.”

”Utmärkt. Då har ni kanske fått bekräftat fartygets position ?”

”Inte än.”

”Det kommer. Var lugn. Vi skall inte göra det för enkelt för dom. Annars hade vi ju kunnat hjälpa dom lite på traven.”

”Det här samtalet är avlyssnat och spelas in. Bara så ni vet.”

Gert och de två männen utmed väggen utväxlade ett par frågande blickar.

”Det ante mig. Och det passar bra. För jag har någonting här som du kanske är intresserad av att spela upp för en av dina arbetskamrater. Din chef för att vara närmare bestämd.”

”Christian Thomson.”

”Precis, du fattar lika snabbt som jag förväntat mig.”

”Vad skall jag spela upp.”

”Det som kommer nu.”

Kerstins meddelande till Christian

Det hördes ett skrap i luren och sedan ett klick. Efter en kort paus hördes en ljus kvinnoröst på engelska.

”Hej det här är Kerstin.”

Det blev tyst en stund.

"Det är natt till torsdag morgon här i Colombia. Jag vet inte var jag befinner mig. Men sitter i ett rum någonstans tillsammans med Margareta, från daghemmet, och två vakter. De har bett mig att skicka en hälsning till pappa på den här bandspelaren.

Kerstin gjorde ännu en paus på bandet.

Ian tittade bestört på Gert som nu delade sit head-set med en av männen utmed väggen.

Sedan bröt en röst i bakgrunden in som ropade "fortsätt", på spanska.

Hej pappa. Jag vet inte riktigt vad jag skall säga. Vi blev bortförda från barnhemmet sent i går kväll. De har satt ögonbindlar på oss. Jag tror att vi bara har stannat till och skall vidare. De har sagt är att jag skall framföra den här hälsningen på engelska. Vi är välbehållna. De har hittills behandlat oss OK. Hälsa mamma. Jag älskar er.

Meddelandet avslutades med samma klick som det startades.

"Fick du med det på bandet."

"För helvete, har ni kidnappat Kerstin."

"Helt rätt."

"Varför då."

"Nu skall du lyssna jävligt noga en gång till på vad jag kommer att säga."

Ian svarade inte.

"Hörde du vad jag sa?"

"Ja", svarade Ian kort.

"Hälsa alla berörda än en gång att inget får läcka ut om kapningen. Inte än. Om vi upptäcker så mycket som en antydning till ett övertagande av Challenger, så kommer hon att sprängas i bitar. Med besättning och hela jävla skiten. Och vad som kommer att hända med Kerstin Thomson, det tror jag inte ens behöver dryftas i det här sammanhanget."

"Varför. Vad är meningen?"

"Det kommer. Var så lugn. Var på plats samma tid i morgon."

Samtalet bröts exakt en minut och femtio sekunder från det att det påbörjats. Teknikern svor.

"Fan, också. Då fick vi dom inte den här gången."

Samtidigt ringde Gerts telefon.

”Ja.”

Gert lyssnade en stund och svarade sedan på engelska:

”Det är OK. Vi gjorde vad vi kunde. Tack skall ni ha. Jag återkommer senare.”

Han tryckte av telefonen och vände sig till de övriga.

”Dom fick en fix. Till en telefonautomat i Santa Marta. Vilket förstås inte hjälper till ett dugg.”

”Men dom vet vad dom gör”, yttrade en av männen vid väggen.

”Jo, de har i alla fall fått ett röstprov, för vad det kan vara värt.

”Men det här är ju inte klokt. Kerstin kidnappad. Jag måste upp till Christian”, utropade Ian och stirrade på gruppen.

”Ta det lugnt. Är det inte bättre att han kommer hit, så kan han lyssna på meddelandet själv.

Christian kom inrusande utan att knacka med Richard i släptåg. Richard stängde dörren och tittade sig omkring. En fullständig röra av sladdar, elektronik och pappershögar. Det var kvalmigt och luktade svett i rummet. Ian satt bakom skrivbordet med svettblankt hår kring tinningarna.

”Innan du säger något, så lyssna på det här”, sade Ian.

Alla stod tysta medan teknikern startade bandspelaren. Samtalet spelades upp från första början.

Då konversationen på bandet slutade blev det helt tyst. Christian såg helt bestört ut. Han tittade sig runt i rummet.

”Herre Jesus, Kerstin kidnappad. Vad är det dom vill”, frågade han. Magen knöt sig på honom. Pulsen skenade och började svettas. Han ville sätta sig men det fanns ingen ledig stol.

”Vi vet inte mer än ni. Men en sak är klar. Den Colombianska polisen är redan underrättade. Och att vi kan utgå ifrån att de redan har börjat mobilisera.”

”Känner de till att Challenger är kapad?”, frågade Christian.

”Jodå, de blev briefade idag tidigt på morgonen samtidigt som vi planlade avlyssningen.”

”Så, vad gör vi?”, frågade Christian.

”Inget har ännu läckt ut internt. Inte vad jag vet i alla fall”, sa Richard.

”UD är inkopplat. Jag pratade med Hans Russin i går kväll. Han svarade att han ville konferera med sina amerikanska vänner.”

”Vilka vänner”, frågade Gert Svensson.

”Det ville han inte säga. Det var lika bra att vi inte kände till några detaljer i det sammanhanget menade han.”

”Lika bra. Vem faan tror han att han är. Vi är ansvariga för besättningen väl och ve. Och han tror sig kunna agera som en ”wild cannon” med sina politiker kontakter. Vi måste ju för helvete få någon styrning på det här. Och bråttom är det också”, utbrast Gert.

”Han räknade med att kunna ge en återmatning över natten, då amerikanarna vaknade upp ”over there.” D v s ganska precis nu”, svarade Richard.

”Vad med de colombianska myndigheterna”, frågade Christian.

”Det ligger i UD’s händer. Blandar vi oss i det diplomatiska spelet kan det bara åstadkomma kaos och anarki. Men jag tror inte vi behöver vara oroliga. Jag vet sedan tidigare att Hans är en tämligen grundlig typ. När väl maskineriet satts igång, är det till och med svårt att få stopp på det. Men vi bör ha en ganska bra bild av läget inom de närmaste timmarna..” Men det man vet ju aldrig, tänkte Richard. Och det vore förmodligen inte bra om det kom ut att han i går kväll haft en lång konversation med de Peren. Också där räknade han med att få en återmatning om aktiviteterna i Colombia när som helst, men det sa han inte.

”Vad gör Interpol”, frågade Christian.

”Tja, vad kan vi göra ? Vi har skickat uppgifterna om Larsson till Haag. Jag har också nämnt att fartyget kapades i går och att vi inte lyckats få till stånd någon radio-kontakt. Interpol kan nu inte göra något förrän antingen fartyget är i hamn eller vi har kontakt med kaptenen, eller snarare hands efterträdare i det här fallet.”

Kerstin halvlåg apatiskt på träbänk med ryggen mot väggen. Hon hade händerna knäppta i knät. Hon såg ut att sova eller vara nedsjunken i enskild kontemplation. Bredvid Kerstin stod en pall med en vatten-karaff. På andra sidan bordet satt, Emiro, vakten, tillbakalutad med en 7,45 mm Baretta vilandes i knät.

Det var hett. Hon kände sig svettig och skitig. Hon hade inte duschat sedan hon kom till Cali för ett och ett halvt dygn sedan. Hon inbillade sig att hon luktade. Men det var ingenting mot vakten. Som formligen stank. Surt, skarpt och gammalt. Som en uteliggare

Det var den ena anledningen till att hon låg med ena kinden mot väggen och med ansiktet vänt bort från honom. Det hjälpte knappast. Men det kändes bättre. När de anlant till huset för fyra timmar sedan hade han noggrant låst dörren på den motsatta sidan av rummet. Bredvid denna

solida trädörr fanns en mindre halvöppen dörr till ett litet garderobsliknande utrymme med en vattenklosett. Som luktade intensivt av gammal avföring och urin. Lukten spred sig i det varma rummet och blandades med stanken från vakten.

Den andra anledningen till att hon demonstrativt vänt bort ansiktet, var att så fort vakten parkerat sig på sin stol, hade han nu i nästan fyra timmar roat sig med att klä av både Kerstin och Margareta med blicken. Helt ogenerat synade han kvinnorna från fötterna till hårfästet. Stannade gärna upp blicken vid bysten eller skjötet. Då hon upptäckte vad han sysslade med hade hon försökt fånga hans blick. För att markera att hon var inte det minsta rädd för en sån skit. Han svarade med ett litet småleende och började sedan att klia sig i skrevet med den lediga handen.

Rummet var rymligt men slitet. De höga fönstrena på sidoväggen var mörklagda av tunga nerdragna träjalusier. Ett av fönstren var öppet och släppte in en kakfoni av ljud från gatan, tre våningar ner. Mopeder, bilar, bilhorn och ropande människor. Det var förmiddag och hon var hungrig. Sedan de lämnat barnhemmet i går kväll hade de inte fått någon mat. Hon vände upp klockan på handleden och såg att den hade hunnit bli fem över tio. Hon tittade sig omkring i rummet. Trettio kvadratmeter med rappningen fallandes från väggarna. Kala och gulvitdaskiga. Hade kanske varit vita någon gång.

Emiro talade i en mobil telefon. Konversationen var snabb och han uttalade enstaka nekanden eller bekräftelser. Varken Margareta eller Kerstin kunde få ut något av vad konversationen gällde. Båda utgick ifrån att instruktioner delades ut beträffande deras framtida handhavande.

”Claro. Chiao”, avslutade vakten kortfattat. Han lade ifrån sig mobiltelefonen på bordet mellan Kerstin och sig själv och lutade sig tillbaka. Han fattade pistolen som han hade nedstucken i byxlinningen och började syna vapnet ingående. Som om han letade efter några skavanker eller bara ville demonstrera det ännu en gång för fångarna.

Efter en stund reste han sig upp. Gick sakta bort till den halvöppna dörren. Fortfarande med pistolen i vänsterhanden, ställde han sig med ryggen mot Kerstin. Han började pinka ner i toaletten, samtidigt som han höll ett öga på Margareta snett över axeln. Kerstin växlade ett snabbt ögonkast med Margareta och kastade diskret huvudet mot mobiltelefonen som låg på bordet intill henne. Med fortsatt ögonkontakt med Margareta, sträckte hon ut armen mot mobiltelefonen. Tog den och synade displayen. Vakten pinkade på. Kerstin upptäckte till sin glädje att telefonen var av Nokia-modell med menyspråk på engelska. Och den hade signalstyrka.

Hon tryckte omedelbart fram menyn - messages – outbox – send mail. Och skrev:

ÄR I CALI. K.

Pinkandet avtog och hon kastade en blick mot Margareta. Som genast fattade galoppen. Hon reste sig snabbt upp och drog vaktens uppmärksamhet till sig genom att försöka dra ut jalousin från fönstret. Vakten tog omedelbart ett steg baklänges ut från toaletten. Kerstin tryckte på OK, och skrev snabbt in mobilnumret till Richard med den svenska landskoden. Han riktade pistolen mot Margareta samtidigt som han drog upp gylfen med den andra handen.

”Håll an med det där. Jag tvekar inte en sekund att använda den”, ropade han samtidigt som han viftade med vapnet.

”Får man inte kika ut ens. Barbarer är ni.”

”Håll käften och sätt dej ner.”

”Varför hålls vi här. Vad har vi gjort er?”

Margareta vände sig mot vakten och såg i ögonvrån Kerstin snabbt lägga tillbaka mobiltelefonen på bordet.

”Sätt dej ner och håll käften, sa jag. Inte ett ord till.”

Margareta hade uppnått sitt syfte och satte sig återigen ner på golvet.

Ian satte sig ner bakom skrivbordet. De två polisteknikerna hade just plockat ner inspelningeustrustningen och lämnat rummet. Han var ensam kvar i rummet och det var helt tyst. Han hade stängt dörren till för-rummet och sin skreterare. Han behövde sitta ner och tänka igenom situationen.

Fan, sa han till sig själv och tittade ut genom fönstret. Det här var inte bra. Kartellen hade tagit ett järngrepp om situationen och inte lämnat en knivsudd av manöverutrymme. Och de hade likaså tagit ett strupgrepp på honom själv. Han var helt utlämnad i deras händer. De behövde bara knyta om hans roll som collaboratör, och hans saga var all inom rederiet. Ville det sig riktigt illa kunde han dessutom riskera ett antal år inom lås och bom. Gjorde dessutom rederiet något överilrat, vore förmodligen ett fängelsestraff, isolerat och skyddat från omvärlden, att betrakta som en vinstlott. De där Colombianska grabbarna var inte att leka med. Under resans gång hade de, lika regelbundet som små grodorna kring stängen på midsommarafton, hintat konsekvenserna av att svika kartellen. Och här satt han nu likt en marionett mellan kartellen och rederiet. Hälften av tåtarna sköttes av rederiet. Den andra av kartellen. Såvitt han kunde se, var

det bara elende att vänta, oavsett vilka åtgärder som antingen kartellen eller redeireit tog.

Fan, tänkte han igen. Resolut låste upp den högra skrivbordslådan under bordsskivan. Han fattade en liten plastpåse, en kvadratisk fickspegel, ett rakblad och ett litet plastör. Han tog plastpåsen och skakade häftigt ut en liten hög med vitt pulver på spegeln. Han lade tillbaka påsen i lådan och skrapade ihop två strängar av pulvret på spegeln, fattade plaströret och drog snabbt in en pulvrsträng i vardera näsborren.

Han lutade sig bakåt, fämtade till och kände hur lugnet, krafterna och självförtroendet kom tillbaka.

Kanske var det inte så illa trots allt. Nej, min själ. Nu, tänkte han, nu får det förbanne mig vara nog. Nu måste det bli lite ordning på torpet. Han log för sig själv. Det var dags att ta initiativet. Inte gentemot kartellen. Han insåg fuller väl att det var helt uteslutet. De satt med alla essen på hand. Men när det gällde rederiet var det utan tvekan en annan femma. Här gällde det att söndra och härska. Att ta över rodret.

Han går igenom ledningsgruppen. Tänker på den ”säkerhetscheck” han gjort för snart ett år sedan. Det hade kostat rederiet en slant. Men det var nu väl använda pengar. Hans kontakt, den f d säkerhetspolisen som han kontrakterat för en genomlysning av ledningsgruppens förflutna hade gett honom utdrag på vad som fanns registrerat på hela gänget i polisens register. Både de officiella liksom de inofficiella på SÄK. Haken på Viveka var solid. Hon satt vackert på kroken. Så där behövde han inte oroa sig. Ungdomssynder visserligen. Men ack så braverande. Och när han konfronterat henne hade hon lydigt och snällt ställt upp på hans egna små förlustelser. Och smygfotograferats. I hans egen övernattningsvåning. Men det var naturligtvis omäjligen att se på bilderna var de tagits. Men att det var Viveka som legat spritt naken, tillfredsställelse sig själv med en dildo, sedan bunden till händer och fötter med ett renrakat kön som blottade sig rätt upp mot den dolda kameran, det rådde det inget tvivel om. Detta var ett litet trumfkort han inte konfronterat henne med. Ännu. Men han blev nästan till sig i kalsongerna när han tänkte på det ögonblicket när det skulle ske. För det skulle det. Man han ville inte avnjuta detta ännu. Det var en liten klimax han sparade på tills vidare. Men gudarna skulle veta att han varit frestad. Kanske var det läge snart.

Håkans rattfylla för bara ett och ett halvt år sedan var en annan liten godsak. Den förklarade i efterhand hans plötsligt påkomna fyra veckors semester redan i februari förra året. Jo, jag tackar jag. Ordentligt solbränd had ehan varit då han kom tillbaka till kontoret. De måste ha haft solarium

på anstalten. Och han hade sedan börjat åka kommunalt till jobbet från Lidingö minsann. Tänkte på miljön och behövde bara bilen på helgerna. Jojo. Men kanske hade hans fru någon nytta av bilen i veckorna i alla fall. Kanske skulle han äntligen konfrontera Håkan med vad han upptäckt. Det borde få honom att rätta in sig i ledet.

Sedan hade han Arne. Han var helvit. Inte en skugga på honom sedan myndighetsdagen för snart fyrtio år sedan. Men han utgjorde å andra sidan inget hinder. Skitskraj för allt vad konflikter hette. Och en skicklig respekt för ägarintressena i rederiet. Oavsett det röstetal de representerade.

Sedan var det Christian och Richard. Lika vita som Arne. Men där måste han hitta på något.

Ian lutade sig tillbaka mot ryggstödet och tittade ut genom fönstret. Fingrarna trummade mot bordsskivan. Efter en stund stannade han upp, lutade han sig fram och tittade mot dörren. Hans anlete sken upp. Naturligtvis, sade han till sig själv. Naturligtvis, upprepade han och började skratta. Han lutade huvudet tillbaka och skrattade rätt ut i rummet. Nu djävlar, tänkte han. Nu skall vi se vem som spelar Tarzan. Han greppade den lilla påsen på nytt och hällde försiktigt upp en ny sträng på fickspegl.

Richard hade just satt sig ner i en av de två besöksfåtöljerna på Christians kontor. Christian stod vid skrivbordet med telefonen i hand och beställde två koppar kaffe av sekreteraren. Han ser sjuk ut, tänkte Richard. Det slog honom att det hade gått honom förbi tidigare. Men nu när han såg honom på lite avstånd, den böjda ryggen, det bleka anletet och de bekymrade rynkorna i pannan, så var det med ens uppebärbart. Och det berodde inte bara på meddelandet om att Kertin var kidnappad. När han nu tänkte efter så hade Christian sett hängigare och hängigare ut bara de sista veckorna. Men han hade just inte reflekterat över det tidigare.

”Det här är ju oerhört. Vilken mardröm”, sa Christian och sjönk tungt ner i den andra besöksfåtöljen. ”Vad gör vi. Kerstin kidnappad. Cahllenger kapad. Kapten Sjögren mördad. Vi har en misstänkt massmördare ombord. HP Shipping och Union Carbon spelar under täcket. Bankerna knackar på porten. Fy fan vilken soppa.”

Richard såg eftertänksamt på Christian, men sade ingenting. Problemen var uppenbara. Det skulle inte falla honom in att fylla i med en massa

självklarheter. Christian hade kallat in honom av en anledning och det var således han som bestämde agendan. Det var bara att avvakta.

Christian stirrade rakt framför sig.

”Problemen har hopat sig under en längre tid. Ett tag såg det nu ut som om det skulle repa sig. Samarbetet med Union Carbon sågs som räddningen. Att få upp aktiekursen, öka värderingen på rederiet och få långivarna att lätta lite på trycket. Men så kommer det här. Som paradoxalt nog kan få Union Carbon affären att verka som en katalysator för dödsstöten. Eller vad menar du, Richard?”

”Jag är enig med dig. Vi har hamnat i en riktig soppa. Men på den tiden jag var ute till sjöss lärde jag mig en sak. När du satt där efter en besvärlig förtöjning med en kastlinor, trossändor och vajrar intrassalde i ett rejält nystan. Så rejält att den naturliga reaktionen var att ta en kran och häva hela skiten överbord. Då fanns det bara en sak att göra – att ta tag i den närmaste änden och börja nysta upp det. Sakta men säkert. Det är inget kul och det tar sin tid. Men det fanns inga genvägar. Jag menar att här får vi prioritera och sedan ta det i steg. Människoliv först. Fartyg, och kontrakt sedan. Således, Kerstin och besättningen först.”

”Du är en klok karl, ung som du är”, skrockade Christian. ”Så vad skulle du föreslå att vi gör först?”

”Vi måste ha hjälp. Att falla kaparna till föga, hålla käften och bara vänta på nästa instruktion går inte an. Det vore att svika både Kerstin och besättningen.”

”Vilken hjälp finns att få?”

”Först de Colombianska myndigheterna. Sedan de amerikanska. Och faktum är ju att vi tagit kontakt med båda. Vi har gjort helt rätt. Och räknar dessutom med att få en återmatning från båda när som helst.”

Just som han avslutat den sista meningen, pep hans mobiltelefon i kavajens innerficka. Christian rynkade automatiskt på ögonbrynen. Richard var noggrann med att stänga av telefonen innan sina möten med Christian. Men i och med att han vidarekopplade alla sina e-meil och som förhållandena nu var, hade han beslutat sig redan för att alltid vara tillgänglig.

”Jag väntar på en del besked. Jag hoppas du ursäktar”, sade han och kastade en blick mot Christian.

Christian svarade inte men gav till en grymtning, som Richard kunde välja att tolka efter behag. Han fiskade upp telefonen och tryckte fram meddelandena. Han höjde förvånat på ögonbrynen då han fått ett SMS från någon okänd. Utan att tveka öppnade han meddelandet.

”Här är ett meddelande från en okänd utländsk telefon som lyder - ÄR I CALI. K. På svenska !”

Christian sträckte sig fram.

”Det måste vara Karin. Hon lever.”

”Och hon befinner sig i Cali. Hur kan vi dra nytta av det här ?”

”Kan man spåra avsändaren ?”

”Borde gå. Hade den befunnit sig i Sverige så hade det varit ett snabbt jobb. Och jag antar att GSM-systemen fungerar lika dant i Colombia. Kan jag låna din telefon ? Är det någon som kan hjälpa till här så är det de Peren.”

Richard gick fram till Christians skrivbord och slog det privata numret till de Perens kontor. De Peren svarade själv efter bara en signal.

”Christian, hur står det till ?”

”Hej Alfonso, Det är Richard här. Jag har Christian här bredvid mig och har lånat hans telefon.”

”På så vis. Har ännu inte hört någonting från Bogota. Men räknar med en återmatning så fort de vaknat upp därborta. Har ni hört något från Challenger.”

”Nej, inte från Challenger. Men från kartellen.”

Richard uppsummerade samtalet från SantaMarta tidigare under eftermiddagen. Han nämnde likaså att han just fått ett SMS-meddelande från Kerstin.

”Ett SMS-meddelande. Vad är det för något”, frågade Alfonso.

”Det är ett textmeddelande som man kan skicka från en mobil telefon till en annan.”

”På så vis”, svarade Alfonso. ”Och....”

”Här i Sverige vet jag att teleoperatören kan spåra ett meddelande, bara de vet mottagaren, innehållet och tidpunkt för meddelandet. Men inte bara det. Med hjälp av detta kan de också få reda på var telefonen befinner sig.”

”Hur då?”

”Det beror på att en telefonnätet alltid håller reda på var telefonerna befinner sig. Vilka mobiltelfonmaster och sändare som är närmast. Annars hade ju systemet inte kunnat nå telefonen då någon runger upp den.”

”På så vis. Ja, fungerar det så här i Europa, borde det ju fungera likadant i Colombia. Mej veterligen så var det väl Ericsson som en gång i tiden levererade det Colombianska systemet. VD’n för Telecol kände han sedan barnsben. Så får jag bara de uppgifter du har, så skall jag ringa dagens första wake-up call direkt”, skrockade Alfonso.

Vakten satt återigen på sin stol och ägnade fortsatt sin tid att sluka de fångna kvinnorna med blicken. Samtidigt som han, lite disträ, ägnade sig åt vapenvård.

Både Kerstin och Margareta tittade bort.

I detsamma knackade det försiktigt på dörren. Han reste sig genast upp, drog upp pistolen och ställde sig vid sidan om dörrposten.

”Si?”, frågade han lågt.

”Esta Pedro”, svarade rösten utanför.

Vakten lirkade upp en nyckelknippa och öppnade de båda låsen på dörren.

”Gracias, muy amigo. Här är lite mat.”

Pedro räckte över två bruna papperspåsar med mörka och genomflottiga bottnar till Emiro. En doft av friterad potatis spred sig i rummet.

”Såja, mina damer. Var är ni beredda att ge oss i utbyte mot lite käk?”, skrattade Emiro och blinkade till Pedro.

Vaktkolegan stannade upp.

”Lägg av, Emiro. Det här är stort. Verkligen seriösa saker. Ge kvinnorna maten omedelbart och inget trams”, sa Pedro och gick bort och satte sig på den lediga stolen

”Bara skojar, förstår du väl”, svarade Emiro med ett tvunget leende. Han ställde ner påsarna på pallen vid sidan om Emiro och gick sedan och ställde sig med ryggen mot väggen mitt emot. Både Kerstin och Margareta vaknade till. De var utsvultna. Kerstin sträckte sig genast över den ena påsen. Samtidigt pipade Emiro’s mobiltelefon till. Pedro sträckte sig mot pallen ut och kastade över den till Emiro på den andra sidan av rummet.

Pedro tryckte fram meddelandet.

”Jasså, det var bara ditt meddelande, Pedro – PÅ VÄG MED MAT -. Ser ut at vara lite fördröjningar in nätet idag”, sa Emiro. Men så rynkade han pannan och gjorde ett par snabba nedtryckningar med höger-tummen.

”Vad i helvete..... Nej, nu jävlar. Har ni skickat ett SMS från min telefon?”, fortsatte han riktat mot Kerstin och Margareta.

De hade munnen full av mat, tittade på varann. Ingen brydde sig om att svara. Båda bara skakade på axlarna och fortsatte att stoppa i sig pommes frites och små köttbitar. Emiro ställde sig genast upp och gick raskt mot Emiro.

”Vad är det frågan om ? Har de använt din telefon ? Har du legat och sovit, din förbannade hund ?”

”Aldrig. Men hur i....”, svarade Emiro. Han tittade upp mot kvinnorna. ”När jag slog en drill va ? Erkänn, ni snodde telefonen när jag stod på muggen.”

”Räck hit telefonen ! Vad är det de sänt ”

”C a l i. Fan, de har kickat ett positionsmeddelande”, utropade Pedro. ”Men du är väl ett förbannat nöt. Hur gick det här till.”

”Jag vände bara ryggen till i 2 sekunder. Man måste väl för tusan kunna pissa.”

”Idiot. Kan man väl göra med en telefon i fickan. Det här är förbannat illa.”

”Det är väl inte så farligt. Ett meddelande till ett +46-land, var det nu ligger, om att man är i centrala Cali. Det är väl knappast katastrofalt. Lugna ner dej.”

”Jag tror inte du förstår vad jag säger. Det här är FÖRBANNAT ILLA. Med de rätta kontakterna på Telecom Colombiana kan man positionsbestämma oss på metern när. På noll-tid. Som vi själva brukar göra, när vi vill ha tag på nån. När skickades meddelandet”

”En timma sedan, kanske.”

”Satan. Få hit telefonen.”

Pedro ryckte den ur näven och gick rätt ut genom den olåsta ytterdörren. Kerstin kunde höra att han utropade några korta instruktioner i telefonen utanför dörren men kunde inteuppfatta innehålllet.

”Sätt i er maten kvickt om ni skall ha nåt. Vi blir upplockade om en stund. Och då är det slutkäkat på ett tag. Var så säkra.”

”Nu får det förbanne mig vara nog”, utbrast Tom då de kommit in på däckskontoret. ”Kapning i all ära, men att antasta en oskyldig kvinna och småbansmamma, det är bara för mycket.”

”Jag hörde vad som hänt igår. Men jag kan försäkra er. Detta har inget med mina mannar att göra”, svarade Carlos.

”Tror du att jag är en fullständig idiot. Vem annars” ?

”Återigen. Jag kan bara försöka er om att det inte är någon av oss. Jag skulle råda dig att checka med dina egna.”

”Ja, då finns det väl bara ett sätt att komma sanningen närmare.”

”Hur då.”

”Att ta reda på var alla som inte satt i massen befann sig.”

”Vill du försöka leka privat detektiv, så gärna för mig. Men det där är inget som angår oss. För vår del så är detta avslutat. Från och med nu skall ni bara hålla er jävligt lugna och göra som vi säger.”

”Jasså, det menar du. Tar vi inte tag i det här nu, så har du snart ett uppror på halsen.”

”Har tacklat värre situationer. Tro mej. Är det så att ni börjar käfta och krångla, tvekar vi inte en sekund. Sätter sig någon på tvären, skjuts vederbörande på stället. En medicin som brukar göra verkan på de uppstudsigaste själar. Sanna mina ord”, svarade Carlos och vände sig om för att lämna däckskontoret.

”Nej, nu djävlar”, utropade Arne. ”Att ni skiter i lag och ordning det har vi ju förstått. Men att ge sig på en värnlös kvinna, fy fan.”

”Hörde du inte vad jag sa. Det där skall du inte skylla oss för”, sade Carlos och stannade upp vid dörren.

”Och inte bara det. Min fru är nu så uppbragt att hon neppe klarar att ta hand om barnen.”

”Då får väl du fixa den saken då. Är det inte sant att de svenska männen är de jämlikaste i världen.”

”Jo, det kan jag mycket väl göra. Men då måste jag få möjlighet att röra mig fritt.”

”Såå, varför det ?”

”För att kunna tvätta kläder, rasta ungarna, etc. etc.”

”Det blir det inte frågan om.”

”Det kommer att bli fullständigt olidligt att försöka hålla ungarna i massen. Fråga dina egna drängar skall du få höra.”

”Jag har sagt som följer. Kvinnor och barn får röra sig fritt. Inga andra. Men, för att visa att jag inte är omänsklig, skall jag personligen eskortera din fru om hon behöver röra sig på fartyget. Passar det ?”, svarade Carlos irriterat.

”Det är inte bra. Men bättre än ingenting.”

”Då säger vi så. Men i utbyte vill jag från och med nu inte se något trilskandes från besättningens sida. För då jävlar kommer mitt tålamod att tryta. OK ?”

Utan att något vidare yttrades så gick Tom och Arne tillbaka till massen. Arne tittade sig omkring men kunde varken se Hanna eller barnen. Arne fortsatte upp till dagrummet. En av kaparna stod vakt vid dörren ut till lejdarhuset. Barnen stimmade omkring bland madrasserna i förkant på

dagrummet. Arne gick fram till Hanna som satt tillsammans med Eva i soffan framför panoramafönstren på akterkant.

”Hur är det”, frågade han Hanna och satte sig bredvid henne i soffan.

Hanna svarade inte utan skakade bara på huvudet.

”Vilka svin”, sa Eva. ”Vem är våldtäktsmannen.”

”Vi har försökt att prata med Carlos. Han påstår att det omöjligt kan vara någon av hans grabbar.”

”Surprice, surprice. Men vem är det då?”, frågade Eva.

”Det skiter han i. Påstår att det inte är hans problem.”

”Men det borde ju inte vara omöjligt att försöka ta reda på vem det är. Det är väl bara att ta reda på vilka som inte var i massen då det hände. Och att sedan ta reda på var resten var.”

”Å andra sidan får vi räkna med att kaparna håller varann bakom ryggen.”

”Förvisso, men.....

Eva blev avbruten av ett ilsket skrik från den andra delen av dagummet. Janne kom springandes med Fredric efter.

”Min kanini”, skrek Fredric.

”Kom och ta den då”, svarade Janne och fortsatte springandes mellan madrasserna.

Fredric stannade upp och började gallskrika.

”Ge honom kaninen”, röt Arne.

”Schhh, ta inte i så där”, svarade Hanna. ”Kom här Fredric, så får du kaninen”, fortsatte hon.

Fredric lunkade gråtande fram till Hanna.

”Få hit kaninen”, sa Arne.

Janne hade stannat upp och tittade tillbaka på Arne.

”Han förstörde mit lego-hus.”

”Spelar ingen roll. Få hit kaninen nu”

”Men han....”

”Få hit kaninen”, ropade Arne.

Janne sprang då fram och dängde kaninen i huvudet på Fredric, som vred upp volymen pås kriket ett par snäpp till.

”Det var väl själva.....”, utbrast Arne och rusade efter Janne. Han fick snabbt tag i honom och ruskade om honom ordentligt. Varvid också Janne började skrika rätt ut.

Eva lutade sig fram mot Hanna och frågade om hon fick ta med sig Janne ut på däck en stund. Eva bara nickade till svar.

”Vill du hänga med upp på däck och kika på vågorna”, frågade Eva.

Janne nickade. Eva gick fram till honom och tog honom i hand. Tillsammans gick de förbi vakten och öppnade dörren.

Väl upp på däckets gick de försiktigt fram till styrbords reling. Havet var lika tungt grått som himlen. Janne höll Eva hårt i handen. Däcket var blött och det blåste kraftigt. Däcket hävde sig långsamt i sjöarna. Matros Larsson kom upp från den nyss tömda poolen med en gummiraka i handen. Han hejade och gick föröver till lejdaren som ledde till däckets ovanför.

Eva tittade ut över havet och såg hur De grå sjöarna slog mot svallvågorna. Hon kunde känna antydan till saltstänk från svallvågorna föröver.

”Har du sett flygfiskarna”, ropade Eva i örat på Janne.

Janne spanade ut över havet. Stim av flygfiskar for upp ur svallvågorna och flög vingligt tätt över vattenytan bort från fartyget.

”Hur långt flyger dom”, frågade Janne.

”Säkert 100 meter.”

”Jag skulle också vilja flyga.”

”Jag med. Om jag haft några vingar. Men kom så går vi över till andra sidan. Där blåser det inte så mycket.”

Med Jannes hand hårt i sin egen gick de försiktigt akteröver och runt akterbygget för att komma över på baordssidan.

Vinden försvann och det blev märkligt lungt. De kunde nu tala i vanlig samtalston med varann, trots det dova dunket från maskinrummet och det brusande ljudet från svallvågorna. De ställde sig vid relingen och tittade ut. Himlen var mörkare mot horidonten bort i öster.

”De säger att det skall bli storm”, sade Eva.

”Ja, då kommer det att gunga ordentligt säger pappa”, svarade Janne.

”Ja, som på tivoli nästan.”

”Det är kul när det gungar. Man kan nästan inte gå.”

Andrestyrman och en av vakterna kom uppklampandes för lejdaren till poopdäcket akteröver. Då andrestyrman fick syn på Eva och Janne, gick han direkt fram till dom. Vakten följde efter och ställde sig otåligt vid sidan om med automatkarbinen hängandes vid sidan.

”Tjena, vad står ni och spanar efter?”, frågade andrestyrman.

”Inget speciellt. Vi såg ett stort stim med flygfisk förut.”

”Går ni ner på tankdäck så kan ninog plocka ett par.”

”Ja”, roade Janne.

”Eller gör inte det förresten. Sjön börjar bryta över. Men när det lagt sig, kan ni hitta hur mycket fiskar som helst där nere.”

Janne gav till ett besviket utrop.

”Vi gör det en annan gång, jag lovar”, sade Eva.

”Du kan få hänga med upp på bryggan en stund. Vill du det Janne?”, frågade andrestyrman.

Janne sken upp och nickade jakande.

”Häng med du också”, sade andrestyrman och tittade på Eva.

”Jag kommer efter om en stund”, svarade Eva. ”Jag tycker om att bara stå och titta ut över havet.”

”OK, gör som du vill. Vi syns sedan.”

Andrestyrman tog Janne i handen och försvann tillsammans med vakten upp för lejdaren till nästa däck.

Eva lutade armbågarna mot relingen och tittade ner utefter fartygssidan och vattenytan. Det såg ut som om det förbipasserande skummande vattnet för iväg med en rasande fart för iväg med en rasande fart utefter fartyget. Fast det egentligen var tvärt om. Skummet ändrade hela tiden form och det var som ett förtrollande skådespel att titta ner. Det var nästan hypnotiskt. Då fick hon en obehaglig känsla av att vara iakttagen. Hon lyfte huvudet och tittade sig omkring. Däcket var helt tomt. Hon tittade ånyo ner mot vattenytan. Men den oroande känslan ville inte lämna henne. Hon tittade upp på nytt. Just då hon vände ansiktet akteröver tyckte hon sig ana en skugga som försvann bakom akterbygget. Hon forsatte att titta intensivt akteröver. Och hon frågade sig om det bara hade varit inbillning. Eller. Just då hördes hur något skramlade till bakom akterbygget. Ett klangande ljud som om någon tappat en rörstump i däcket. Förmodligen i gången mellan styrbords och babordssidan. Den oroande känslan av att vara iakttagen ville inte lämna henne och hon bestämde sig för att gå akteröver och se efter om det fanns någon där. Och sedan ta sig upp till bryggan på babordssidan. Hon parerade försiktigt fartygets krängningar och gick snett akteröver mot hörnet till aktergången.

Ian satt tillbkalutad i kontorsstolen och kände hur kokainberusningen säg tag i honom. Den är andra strängen hade nästan fått honom att tappa andan. Hans tankar var strängt fokuserade och han gick igenom sin egen konsekvensanalys ännu en gång. Han tänker på Kerstin. Och sitt begär efter både henne och aktierna. Och så kommer Richard, är tillsammans med henne ute på Ekeby, på middag hos ambassadören, och svansar runt honom som en kär klockarkatt i mars. Hon inser inte sitt bästa. Kombinationen Ian/Kerstin skulle bli oslagbar. Men kan inte han få henne,

varför skall någon annan. Och skulle inte hon finnas, så blir hn ju närmste arvinge efter Margareta. Alltså, bara en tidsfråga innan han kunde få kontrol över rederiet.

Saken var klar, så får det bli tänkte han och sträckte sig efter telefonluren. Samtidigt öppnade han den högra skrivbordslådan och tog upp lappen med telefonnumret i Bogota som han fått av sin sekreterare igår. Han slog snabbt siffrorna och lyssnade på signalen i luren.

”Si ?”, svarade en vresig röst.

”Det är Ian i Stockholm”

Det blev tyst ett ögonblick.

”Åh, vår redarvän. På så vis”, fortsatte rösten lent.

”Jag har en idé.”

”Låt höra”

”Ni har lyckats att stirra upp en hel del må jag säga.”

”Och....”

”Jag är rädd för att rederiledningen inte agerar logiskt.”

”Hur skall jag tolka det.”

”Om jag nu förstått det rätt så har ni kapat Challenger, kidnappat redarens dotter, Kerstin Thomson, och ni begär nu att rederiet skall sitta tyst och lugnt och avvakta nya order.”

”Precis så ja.”

”Dock så har nu colombianska myndigheter kontaktats direkt av rederiet via ambassaden i Stockholm.”

”Det gör ingen större skillnad. Vi har rätt bra kontroll över dessa på den här sidan.”

”Likaså har svenska UD blivit inblandade.”

”Och....”

”Ja, dom har vi ingen kontroll över. Jag skulle inte bli förvånad om inte UD redan tagit en kontakt med sin amerikanska spegel.”

”Varför då.”

”Det är enkelt. Amerikanarna är de ända som kan spåra och ta tillbaka kontrollen över fartyget.”

”Det har vi ju uttryckligen sagt att så får inte ske.”

”Men så är det i alla fall.”

”Tja, vi har ju varnat för konsekvenserna.”

”Jo, det är jag medveten om. Vad som bekymrar mig, dock, är om ni funderar på att skada fartyget.”

”Är det något speciellt som bekymrar dig ? Borde du inte ha tänkt igenom det innan amerikanarna kontaktades.”

”Det har helt stått utanför min kontroll. Men som jag ser det så finns det en möjlighet för er att återta kommandot och sätta er i sådan respekt att ingen kommer att tveka när det gäller lydnad.”

”Låt höra.”

”Fixa Kerstin.”

”Förlåt.”

”I stället för att sänka fartyget. Avrätta Kerstin Thomson.”

”Det kanske vi också gör.”

”Jo, men det jag menar är att om ni gör det innan ni sänker Challenger, så menar jag att ingen kommer att ifrågasätta era fortsatta diektiv.”

”Utveckla det.”

”Skulle det hända Kerstin något, kommer Christian att braka ihop. Det kan jag försäkra er.”

”Och vad hjälper det oss.”

”Är han oförmögen att styra rederiet, så faller den lotten på mitt bord. Som närmaste anhängare efter Kerstin.”

Hanna efter ett nytt set med kläder till Janne. Barnen hade tidigare för en stund sedan fått sin nattmat och Janne hade vällt en halv tallrik med filmjolk över både T-shirt och Shorts. Allt var nersmetat med fil och flingor. Det var bara att byta. Klockan började närma sig läggdags för de små och hon bestämde sig för att det var dags att sätta på pyamas. Det löste situationen för stunden. Hon var alltför trött för att tänka på att köra igång en tvättmaskin.

Men barnen alltför. Fick han på sig ett nytt set nu, innebar det med automatik att det var färdigt för tvättmaskinen inom fem minuter. Och då hade han inga rena kläder till i morgon. En tvättmaskin var av nöden. Hon slängde i de smutsiga kläderna i tvättpåsen och tog de rena i handen.

Hon ställde sig mödosamt upp vid sidan av madrassen och sträckte på ryggen.

”Hörrni barn, jag skall bara gå och tvätta lite kläder. Var kvar här med pappa så kommer jag snart.”

”OK”, sa Janne med ett halvt öra iklädd bara kalsonger och strumpor. Han tog ett par snabba skutt över madrasserna intill. Fredric hoppade efter. De hade vant sig vid tanken på att sova i dagrummet. Det skulle rent av bli spännande.

Hanna tog lejdaren ner till massen och såg Arne sitta vid ett av borden tillsammans med andrestyrman. Hon bad Arne kontakta Carlos och be honom följa henne till tvättstugan. Carlos kommer förbi. Hanna ber Arne passa barnen en stund. Och sätta på rena kläder på Janne.

”Gå du. Jag håller ställningarna”, svarade Arne.

Han stod helt still och lyssnade. Inte ett ljud förutom det dova mullrandet från maskinrummet. Ingen rörde sig i trapphuset. Han smög sig hastigt ner de två däckerna till tvättstugan. Då han nått slutet på lejdaren ställde han sig återigen still. Nu var det väl också faan, tänkte han. Han hörde hur en lucka slammrade till inne i tvättstugan och förstod att Hanna var i full gång med att ladda tvättmaskinerna. Försiktigt smög han sig akteröver i korridoren. Då han kom fram till den uppställda dörren till tvättstugan, ställde han sig med ryggen mot dörrposten. Försiktigt kikade han in i korridoren till tvättstugan. Dörren till vänster i korridoren gick till torkrummet. Dörren rätt fram in till tvättstugan. Han kunde såvit se en liten bit av hennes klänning då han kikad fram. Han smög sig genast vidare i kooridoren fram till dörren till det gigantiska förrådsutrymmet. Det var öppet. Och kunde låsas från både utsidan och insidan. Han förde ner handen i fickan och säkerställde att nyckelknippan var med. Efter att försiktigt ha ställt upp den fjäderupphängda dörren tände han belysningen. Lysrören blinkade till ett par gånger i taket ett par däck upp. Trots att utrymmet var fyllt av stora trälårar, pallar med trossar, befålets driving range, en extrapropeller med fyra meters diameter och mycket annat, så gav det inget intryck av att vara rotigt eller överlastat.

Larsson smög sig tillbaka mot dörren till tvättstugan. Han kikade igen försiktigt in i tvättstugekorridoren. Nu var dörren in till tork och strykrummet öppen. Han hörde slamret från järnet mot strykbrädan. Eftersom brädan var ställd mot bortre väggen visste han att han skulle kunna smyga förbi dörren utan att märkas. Han lyssnade intensivt. Så hörde han det regelbundna pysljudet från sprayflaskan och skramlet som uppstod då hon lyfte strykjärnet från hållaren på brädan. Hon var i full sving. Hastigt smög han sig förbi och ställde sig in bakom den upphängda dörren. Och bara väntade.

Minutrarna gick och slamret från strykrummet upphörde efter en stund. Så hörde han ljudet från kontakten som drogs ur jacket i skottet. Han gjorde sig beredd. Försiktigt fick han fram den nyslipade rostskrapan ur

overallsfickan. Han hörde steg komma emot sig. Handtaget ryckte till och den fjäderupphängda dörren började stängas. Han fick syn på Hannas ryggtafla. Gåendes bort mot lejdaren hade hon vänstra armen bakåtböjd med ena handen på dörrvredet och försökte hjälpa fjäderupphängningen att stänga dörren. Hon höll bunt med nystrukna skjorter mot barmen med den andra.

Snabbt fick han bakifrån ut vänsterhanden över hennes mun, tryckte henne mot sig och tryckte upp rotskrapan mellan käkbenet och halsen med den högra. Hon stelnade omedelbart till. Släppte skjortorna och försökte streta emot. Han tryckte henne hårdare till sig och pressade in skrapan ytterligare mellan sidan på käkbenet och halsen. Den var så slipad och vass att det ena hörnet på skrapan skar upp huden och en blodstrimma började rinna utmed halsen ned på hennes krage. Hon fortsatte att streta emot och han fick släpa in henne baklänges i förrådet. Han sparkade till med vänsterfoten och den blytung dörren för igen med en smäll. Samtidigt lyckades Hanna göra sig fri, rusade fram och vände sig om. Hennes ögon var uppspärade. Kunde inte få fram ett ljud. Hennes blick flackade från höger till vänster. Hon andades hastigt. Hjärtat klappade. Hon såg honom stå och blockera dörren. Han flinade mot henne.

”Vad sysslar du med. Är du inte klok”, flåsade hon fram. Hon drog högerhanden över halsen. Tittade på den. Den var helt insmörjd med blod. Hon svettades. Och det var varmt. Som i torkrummet när torktummlarna stått på. Förutom det dova mullrandet från maskinrummet var det helt tyst. Däcket hävde sig i en långsam rytm. Hon stod bredbent för att inte tappa balansen. Det luktade instängt av trossar, trälådor och diesel.

Han stod lugnt kvar. Han såg henne i ögonen och stack ner högerhanden i fickan. Utan att vika blicken fiskade han upp nyckelknippan. Hanna, som fortfarande var ur stånd att få fram det minsta ljud följde hans rörelser med uppspärade ögon. Han vände sidan mot henne, stack han nyckeln i låset och vred runt.

”Låst”, sade han.

Hanna fortsatte att stirra på honom. Tittade sig hastigt runt.

”Hjääälp”, skrek hon. Det ekade. Hon skrek till igen och tittade sig omkring.

”Hjälper inte. Det är lika ljudisolerat härifrån till inredningen som från maskinrummet. Det bara du och jag.”

”Hjääääälp”, fortsatte hon att skrika och stirrade på den låsta dörren.

”Bara du och jag”, fortsatte Larsson och drog fram rotskrapan. Han höll den i högerhanden och synade den slipade eggen. Sedan tog han vänster pekfinger och drog över eggen.

”Duger”, sade han och tittade tillbaka mot Hanna. ”Kom nu. Eller så kommer jag.”

”Är du inte klok. Vad är det du vill”, skrek Hanna.

”Kom här skall du få se”, sa Larsson och närmade sig sakta. ”Det här kommer du att gilla”

Arne drack upp den sista slatten ur kaffekoppen och ställde sig upp. Han tittade sig omkring. Det var lugnt och tyst i massen.

”Janne”, ropade han.

”Ja, va’ är’e”, svarade en pipig röst uppiifrån dagrummet.

”Kom ner, så ska du få nya kläder.”

”Vi har kuddkrig. Jag kommer sen.”

”Nej, kom ner nu. Du kan ju inte springa runt naken där uppe.”

Det hördes ett par snabba klaffsande barnsteg nerför lejdaren.

”Vi har jättekul däruppe. Kan du inte vara med.”

”Kom nu här så skall vi få på lite kläder först.”

”Var är mamma.”

”Hon gick ner och tvättade. Kom du inte ihåg det.”

”Visst ja. När kommer hon tillbaks.”

”Det tar ingen lång stund. Hon skall bara stryka lite skjortor också.”

”Jag vill att hon skall komma nu.”

”Låt nu mamma få tvätta i lugn och ro. Hon kommer strax”

”Jag vill att hon kommer nu.”

”Kom nu och sätt på dej kläderna. Så får vi se sen.”

Janne trampade fram med trumpna steg och lät sig kläd på nya shorts och T-shirt.

”Kommer hon nu.”

”Nej, kom nu så går vi upp och har lite kuddekrig.”

”Ja ! Nu ska’ru få en sån tjotablängare”, svarade Janne och sprang iväg emot lejdaren upp till dagrummet.

Hanna kikade sig förskräckt omkring och kastade sig iväg bort mot ett par lådor stora som uthus.

”Leka kurra gömma ? Gärna för mig.”

Han gick lugnt efter. Hanna sprang bakom den närmaste lådan och lutade sig med ryggen mot den för ett ögonblick. Kikade sig runt. Rusade bort mot ett par pallar med upptravade trossar.

Han hoppade fram bakom lådorna. Hanna var försvunnen.

”Inte här”, ropade Larsson och tittade sig omkring. ”Men kanske där”, fortsatte han och sprang fram mot pallarna med trossar. Hanna var beredd och sprang runt honom. Han var fyra meter bakom. Hon stack direkt bort mot dörren och fattade med högerhanden fatt i strömbrytaren till ljuset. Hon vred om. Det klickade snärtigt till och det blev kolmörkt. Hon kastade sig vidare utmed det förliga skottet.

”Ojdå, gillar att ha det släckt. Lite pryd va. Gärna för mig”, ropade han ut i det ekande och kolmörka förrådet.

Hanna rusade vidare utmed skottet. Adrenalinet forsade i kroppen, kunde höra sin egen puls i öronen. Hon kunde inte tänka klart. Men hon måste gömma sig. Hon lirkade försiktigt av sig tofflorna och smög sig ut i mitten av förrådet. Vände sig ett kvarts varv så att hon hade vänstersidan mot skottet. Hon hörde Larssons hasande steg utmed skottet där hon stod. Han var kanske tre meter i från henne. Så blev det tyst. Inga hasande steg. Ingenting.

Hon andades genom munnen och hoppades att det inte hördes. Sekundrarna gick. Så kunde hon känna en liten tillstymmelse av lukt av diesel. Bara ett litet doft stråk under en sekund. Och ett litet luftdrag. Så litet att hon egentligen inte visste om det var ett luftdrag eller inte. Inte mer. Han rör sig, tänkte hon. Blev helt skräckslagen. Hon slutade att andas. Munnen var fortfarande öppen. Lyssnade. Det bultade i bröstet. Hon hörde sina egna hjärtslag. Hoppas han inte hör, tänkte hon. Hon stod bredbent med armarna tätt utmed sidorna. Så kände hon något mjukt mot vänsterfoten. Blixtnabbt hopade hon snabbt snett mot höger. Smög två hastiga steg rätt fram, vände sig ett kvarts varv och smög framåt mot skottet. Hon höll ögonen uppspärade trots att det var nattsvart. Hon såg små inbillade och skarpa ljusstrimmor framför sig. Får inte tappa orienteringen, tänkte hon, för vad det kan vara värt. Hon famlade med händerna framför sig. Och där, plötsligt kände hon det kalla stålet mot fingrarna.

Hon försökte komma ihåg hur förrådet såg ut. Hon visste att det fanns en lastlucka där uppe, där de firade ner det som skulle förvaras. Men visst fanns det en lejdare också, tänkte hon. Hon ansträngde sig för att komma ihåg detaljerna uppe på däck. Och visst, det fanns en man-lucka precis vid akterklyset. Alltså på akterkant i fartygets midskeppslinje. Nu stod hon

med ryggen mot förkanten av förrådet. Ungefär midskepps, trodde hon. Kunde hon nu bara ta sig utmed skottet till fartygssidan, följa denna till akterskottet tog vid, var det bara att följa detta till lejdaren och sedan smyga upp och hoppas att manluckan inte var skalkad. Då kände hon återigen den där tillstymmelsen till luftdrag till vänster om sig. Och en ytterligt svag soft av diesel. Hon tryckte sig mot skottet. Försiktigt och ljudlöst började hon röra sig ut mot höger. Åt fartygssidan. Något skrammalde till några meter till vänster. Han är på väg åt andra hållet, tänkte hon. Det kanske finns en chans. Hon fortsatte, steg för steg, och med ryggen mot det förliga skottet att förflytta sig mot bordläggningen och fartygssidan. Då kände hon en stålbalk från bordläggningen mot högerhanden. Hon var på rätt väg.

Just då tändes ljuset. De starka neonljusen i taket blinkade till och bländade henne fullständigt. Hon fick skymma ljuset med handen. Hon tittade sig omkring och såg honom stå nere vid strömbrytaren vänd emot henne. Han stod som beredd till språng och med antydning till ett leende.

”Nu så, antingen kommer du till mig. Eller så kommer jag till dej.”

Hon tryckte sig mot bordläggningen. Han gick ut till mitten av förrådet. Ställde sig emot henne.

”Nå ?”, fortsatte han.

Hon tittade sig förtvivlat omkring. Sökte efter en flyktväg. Hon gjorde en ansats att springa utmed fartygssidan.

Han reagerade blixtnabbt och parerade med ett språng ut mot vänster samtidigt som han tog ett par ytterligare steg emot henne. Hon tryckte sig återigen in mot hörnet. Sakta, sakta gick han emot henne. Hon var ur stånd att röra sig. Nu var han bara någon meter ifrån henne. Han sträckte ut armarna som för att blockera hennes flykt åt endera sidan. Då tog hon ett språng utmed fartygssidan. Hon hade inte mer än tagit sats då hon återigen kände hans vänsterarm runt hennes hals. Hon trycktes emot honom.

”Nu du, skall vi ta och leka ordentligt”, viskade han i hennes öra.

Armen trycktes hårdare runt strupen och hon hade svårt att få luft. Hon tappade balansen. Benen bar inte och hon hängde nu i hans armveck. Han vred henne runt och släpade henne baklänges bort mot en pall med en ihopkvajlad polypropylentross.

Janne sjönk utmattad ner på sin madrass. Han var både dyngtrött och genomsvettig.

”Kommer inte mamma snart.”

”Hon kommer säkert vilket ögonblick som helst”, svarade Arne som satt med Fredric i knät.

”Jag vill gå ner och se vad hon gör.”

”Vad är det för trams. Hon kommer ju snart, säger jag.”

”Jag är törstig”, sade Fredric.

”Lugna ner er nu grabbar. Mamma är snart här. Då skall ni få dricka och sedan är det pyamas på och läggdags.”

”Jag vill gå till mamma nu.”

”Jag vill ha saft”, ropade Fredric.

”OK, gå ner till mamma då”, svarade Arne och följde minsta motståndets lag. ”Så dricker vi saft under tiden.”

Janne studsade upp och sprang bort mot dörren till lejdnarna. Vakten bredvid dörren som följt dramar på madrassen förstod och öppnade den hjälpsamt. Janne rusade de två däckerna ned för lejdnaren. Då han nått tankdäcket snodde han runt hörnet till korridoren bort mot tvättstugan. Han fick syn på en man som stod i dörroppningen till akterföråddet. Larssons overall var kraftigt nedblodad och Janne stannade förskräckt. Mannen tittade upp för en sekund, iakttog pojken skrämda ansiktsuttryck. Janne blev dödsförskräckt, vände blixtnabbt runt kring lejdnaren och sprang det fortaste han kunde upp för lejdnaren. Mannen drog igen dörren med en smäll, låste och rusade mot lejdnaren. Janne hade kommit upp till första poopdäck då han såg mannen sno runt lejdnaren och följa efter. Janne fortsatte uppför nästa lejdnare, till andra poopdäck och dag rummet. Han hörde mannens tunga och snabba steg bakom sig. Han hade nästan kommit upp till 3:e poopdäck då han kände en hand rycka till i hans T-shirt. Janne ryktes bakåt. Han tappade balansen, for baklänges ner för lejdnaren, slog en baklänges kullerbytta och for med bakhuvudet före in i dörren till dagrummet på andra poopdäck. Mannen stirrade ursinnigt ner mot pojken som låg helt still mot dagrummets tröskel. Pojken hade sett honom vid föråddet och tvättstugan där hans mamma hade befunnit sig. Men nu låg han invid dörren till dagrummet. En dörr som snart torde öppnas eftersom han just dunsat in i den med en rejäl smäll som förmodligen ingen skulle kunnat undgå därinne. Snabbt tog han sista steget upp till 3:e poopdäck. Öppnade snabbt dörren till inredningen och försvann.

Vakten i dagrummet stod ensam och blickade ut över madrasserna och den övriga röran i dagrummet. Alla i besättningen satt nere i massen.

Också maskinchefen och hans yngste pojk hade omsider gått ner för att dricka saft. Då hörde han dunsen mot dörren. Förvånat tittade han sig om. Han osäkrade vapnet och öppnade försiktigt dörren. Han stirrade ut i lejdarhuset. Först såg han ingenting. Sedan tittade han nedåt tröskeln och såg den äldre av pojkarna ligga livlös i framstupa sidoläge med huvudet mot den decimeterhøga ståltröskeln. Det blödde ur ena örat. Vakten tittade uppför lejdarkanalen mot nästa däck. Det var helt stilla. Han steg försiktigt över pojken, ställde sig med ryggen mot den öppnade dörren och fattade strupmikrofonen med den ena handen.

”Pedro anropar Emilio, kom”

”Emilio, här.”

”Kan du komma upp till dagrummet lite snabbt.”

”Vad är det om” ?

”Det har hänt en olycka.”

”Vaddå olycka ?.”

”Du får se själv. Snabba dej.”

Emilio tog ett par raska steg och sprang upp för lejdarkanalen till dagrummet. Emilio stod och höll i dörren och nickade ner mot durken.

”Hur gick det här till.”

”Ingen aning. Det dunsade till mot dörren. Jag öppnade och då log han där.”

”Fy fan, det måste vara en olycka?”

”Vad skulle det annars vara” ?

”Nej, det förstås. Men visst ser det märkligt ut.”

”Det är nog bäst att hämta pappan.”

Emilio rusade ner för lejdarkanalen. Han såg Arne sitta tillsammans med Lättmatros Wallin, Matros Larsson, Överstyrman Strömberg, Eva och några av maskinmaskapet kring ett av matborden. Emilio gick rätt fram till Arne.

”Kom med här.”

Arne tittade surt på Emilio, lämpade över Fredric till Eva och bad henne hålla ett öga på honom. Överstyrman Strömberg som suttit strax intill Arne, blev nyfiken och ställde sig också upp. De gick alla tre upp till dagrummet. Då de kom fram till dörren ställde sig Arne helt still. Han fick inte fram ett ord.

”Vad har ni gjort”, ropade honom och fick syn på blodet som forsade ut ur örat på Janne.

Han slängde sig ner. Lyssnade på hjärtat.

”Janne, hur är det med dej?”, ropade han och strök honom över håret. Ingen reaktion.

”Fan, är ni inte kloka. Ge sig på ett barn”, skrek han och rusade upp mot Pedro. Han fick tag i Pedro’s skjortbröst och slet honom till sig. Men han kom inte längre. Emilio slog honom brutalt i bakhuvudet med kolven till automatkarbinen i bakhuvudet på honom och han stupade utmed skottet utanför tröskeln. Sedan riktade han den direkt mot överstyrmannan.

”Ta det lugnt. Vi har inte rört grabben”, sade vakten.

”Skitsnack”. Är ni inte riktigt kloka”, utropade Strömberg och tog ett steg framåt.

”Stopp eller jag blåser ur skallen på dig”, utropade vakten.

”Va fan håller ni på med. Vem annars om inte en av era gorillor?”

”Inte vet jag. Kanske har han ramlat ner och snubblat för lejdaren.” Vakten tog ett steg ut mot dagrummet. Chieffen låg och blockerade tröskeln. ”Ta och lägg över honom på en madrass”, fortsatte han och pekade på cheffen.

Överstyrmannan ignorerade honom, tog ett kliv över chieffen och lade sig på alla fyra bredvid Janne. De övriga i besättningen hade hört ropen och ordväxlingen överifrån. Tredjestyrmannan och andremaskinisten hade begett sig upp till dagrummet och stod nu på avstånd och iakttog vad som hände borta vid dörren. Överstyrmannan lutade sig över Janne. Han låg slappt och livlöst. Överstyrmannan strök honom över pannan. Kände kroppsvärmen. Lyfte lite på det högra ögonlocket. Pupillen reagerade inte på ljuset. Tog honom försiktigt på sidorna av huvudet. Blodet fortsatte rinna ur det högra örat, men kunde inte känna någon ytlig fraktur. Varsamt trevade han sedan över barnets bål och lemmar.

”Verkar ju konstigt att han skulle ramlat ner här”, svarade överstyrmannan. ”Eftersom han var på väg ner till tvättstugan. Eller förmodligen kom upp därifrån”.

Överstyrmannan sträckte på ryggen och fick syn på tredjestyrmannan ute i dagrummet.

”Tore”, ropade han, ”Kom ett tag.”

”Vad gäller det”, svarade han och kom fram mot dörren. Det var inte förrän då han fick syn på Janne på andra sidan tröskeln.

”Herregud. Vad är det som hänt.”

”Vet inte. Men vi måste få upp Janne i sjukhytten. Men försiktigt. Jag tror att han skadat ryggen.”

”Å fy satan. Hur gör vi.”

”Hämta en bår i sjukhytten. En bår med spännen. Så får vi försöka få upp honom så försiktigt vi kan. Jag är inget bra på ryggsador. Vet bara att här måste vi vara jävligt försiktiga. Helst skulle jag vilja ropa upp vakthavande läkare på Radiomedical på Sahlgrenska i Göteborg.”

”Vad gör vi med chieften ?”

”Vi tar Janne först. Så skall jag titta på chieften sedan. Var är Hanna. Har hon inte kommit upp än ?”

”Har inte sett till henne. Skall jag hämta henne.”

”Vi tar hand om Janne först. Hämta båren är du snäll.”

Han vände sig sedan mot vakterna.

”Tredjestyрман måste hämta en bår.”

Pedro tittade på Emilio som nickade tillbaka, varefter Tredjestyрман och Pedro försiktigt klev över Janne och fortsatte korridoren fram till sjukhytten, på samma däck som dagrummet.

Det rådde upprorsstämning kring bordet. Inte bara hade kaparna skjutit kaptenen. Nu hade de slagit ner Janne, en 5-årig pojke så att han fortfarande låg medvetlös. Och dessutom hans pappa. Janne låg medvetlös i sjukhytten. Dörren till lejdarhuset öppnades och överstyrman kom in i mässen. Han såg sig omkring och gick fram till Eva och Fredric. Fredric satt med huvudet mot Evas barm och håll sårar på och somna.

”Har inte Hanna kommit tillbaka än.”

”Nej, hon är fortfarande därnere. Hur är det med Janne ?.”

”Det är svårt att säga. Han är fortfarande medvetsslös. Tredjestyрман tittar till honom. Har någon tagit hand om chieften ?”

”Ja, andremaskinisten är uppe i dagrummet.”

”Men var fan håller Hanna hus ?”

Utan att vänta på svar gick Strömberg gick fram till vakten vid dörren.

” Jag måste få prata med Carlo.”

”Varför då ?”

”Därför att det här kan sluta med en helvetes kalabalik ombord. Och vi har två stycken medvetlösa.”

”Och så måste vi få upp pojkens mamma från tvättstugan.”

”Be någon av manskapet.”

Överstyrman tittade bort mot borden. Lättmatros Wallin satt närmast.

”Wallin, kan du kila ner i tvättstugan och be Hanna komma upp.”

Han rest sig upp från bordet med en gång. Glad över att få något att göra.

”Nå, skall du ropa på Carlos eller ?”, Strömberg höjde rösten. Alla i massen följde honom med blicken.

Vakten vände sig bort, höjde ena handen mot strupmikrofonen och mumlade något ohörbart

”Han kommer.”

I avvaktan på att Carlos tog Strömberg lejdaren upp till dagrummet i ett par snabba steg.

”Hur är det med honom.”

”Han är fortfarande utslagen. Men han vrider på och jämrar sig ibland.”

”Bra. Då är det nog inte så mycket vi kan göra just nu. Se till att jag får reda på när han vaknar upp eller om han blir sämre.”

En dörr slog igen därner.

”Jag kommer tillbaka”, fortsatte Strömberg och försvann nedför lejdaren.

Carlos stod och pratade med vakten. Strömberg gick direkt fram till honom.

”Jag måste få ett par ord i enrum med dej”, sade Strömberg.

Han hade inte mer än avslutat meningen föränn dörren slogs upp på nytt. Wallin störtade in med andan i halsen.

”Hon är inte där.”

”Inte där. Var är hon då ?”

Wallin skakade på axlarna.

”Inte nere i tvättstugan i alla fall.”

Strömberg vände sig mot Carlos. Han kunde inte hålla sig längre.

”Fan, det här är ju märkligt. Först skjuter ni kaptenen. Sedan slår dina gorillor till vakter ner en femåring. Sedan chieffen. Och nu är hans fru som bortblåst. Visserligen vet jag att några av vakterna har antastat och trakasserat henne sedan de kom ombord. Men jag hoppas verkligen inte att något hänt henne också.”

”Vaddå antastat ?.”

”Fråga dom där ?”, svarade Strömberg och nickade mot Pedro och Emilio.

”Vad är det frågan om ?”, frågade Carlos.

”Förstår inte vad han pratar om”, svarade Pedro.

”Vi måste få tag på Hanna. Finns hon inte i tvättstugan så får vi leta efter henne”, sade Strömberg vänd mot Carlos.

”Utse två man så får de Emilio här med sig”, svarade Carlos.

Strömberg vände sig mot manskapet borta vid bordet.

”Wallin och Larsson, tag med er vakten här och sök igenom fartyget efter Hanna. Utgå från tvättstugan och jobba er uppåt.”

”Jag måste få ett par ord med dig”, upprepade Strömberg vänd mot Carlos.

”Naturligtvis. Låt oss gå ut på däckskontoret.”

Dörren till däckskontoret var uppställd. Strömberg gick in först och Carlos efter. Han slog igen dörren.

”Nå.”

”Det är upprorsstämning där inne i mässen. Både chiefens fru och vår datakonsult har blivit antastade och trakasserade.”

”Av mina mannar?”

”Ja, speciellt den kortare av dom, Pedro.”

”Jag skall snacka med dom. Det kommer inte att hända igen.”

”Och dessutom har någon slagit ner Janne, chiefens femåring.”

”Hur då?”

”Vet inte. Ingen såg hur det gick till. Och så nu chiefen. Jag är inte säker på att jag kan hålla grabbarna i schack så mycket längre. Och då kan vi ha ett förestående blodbad att se fram emot.

Carlos stod tyst och tittade på honom.

Just då vände han huvudet mot sidan och greppade strupmikrofonene med högerhanden.

”Repetera”, ropade han.

Strömberg stod tyst och tittade på honom.

”I förrådet?”, frågade Carlos. Han rynkade ögonbrynen då han lyssnade.

”OK. Stanna där ni är. Jag kommer på en gång.” Han vände sig mot Strömberg.

”De har hittat chiefens fru.”

Carlos tog lejdaren ner i ett par snabba steg. Strömberg följde tätt efter. Han kastade en snabb blick in genom den öppna dörren till tvättstugan då han passerade och kunde skymta både Wallin och Larsson där inne. Då han kom in i akterförrådet såg han vakten stå intill pallarna med trossar på akterkant. Han upptäckte genast Hanna på rygg, över en av trossarna. Klänningen var uppfläkt och söndertrasad. Båda bröstet var avskurna. De vita benen brett isär. Och blod. Blod över allt. Skjötet var nedsölat av en klarröd sörja. Utsmetat blod och blodstänk ned över låren. Och på den ihopkvajlade trossen. På däck. En våg av förtvivlan slog emot honom. Han såg Carlos stanna upp. Vit i ansiktet. Strömberg kunde inte förmå sig

att säga något. Kände hur blodtrycket sjönk och hur det surrade i huvudet. Ville bara sätta sig ner.

”Hur fan har det här gått till”, utropade Carlos.

Vakten skakade på axlarna.

”Ingen aning”

”Någon här ombord är en bestialisk mördare”, sade Strömberg och tittade på Carlos. Han mötte Strömbergs blick men sade ingenting.

”Vem är han”, ropade Strömberg mot Carlos.

”Knappast någon av mina grabbar. Men det skall vi ta reda på. Var så säker.”

”Jag kan inte vara kvar härinne. Låt oss gå ut härifrån”, svarade Strömberg.

Carlos nickade till vakten och de gick ut från förrådet. Vakten stängde dörren efter dom och de samlades utanför tvättstugan.

”Kan ni komma ut ett tag”, ropade Strömberg in till Wallin och Larsson.

Båda kom ut märkbart tagna. Wallin hade rester av en uppkastning på hakan och i ena mungipan.

”Nu vill jag att ni båda går upp till sjukhytten. Tore sitter där och vakar över Janne. Berätta för honom om vad som hänt. Be honom sedan om en liksäck. Och en bår. Ta den med ner hit igen. Och prata inte med någon annan på vägen. Gå direkt ner hit. Trä säcken över Hanna och förslut den enligt den instruktion som står på säcken. Tag inte av henne kläderna. Försök röra henne så lite som möjligt. Lägg henne på båren och bär upp henne till första poopedäck och in på däckskontoret. Några frågor.”

Båda skakade på huvudet.

”När ni gjort det, så går ni tillbaka hit ner och spolar rent i förrådet. Trossar, pallar, däck och eventuellt annat. Så att allt är rent. När det är klart går ni tillbaka till däckskontoret.”

Eriksson nickade till svar.

”Nämn inte det här för någon, förutom tredjestyman, förrän jag ger besked. Jag vill samla och informera den övriga besättningen först.”

”OK”, svarade Eriksson, vände sig om och gick mot lejdaren. Wallin följde efter.

”Och nu”, fortsatte Strömberg mot Carlos och vakten, ”tänker jag gå upp till de övriga. Och jag kan inte garantera för följderna därefter.”

”Återigen. Det här är inte någon av mina mannar. Det kan jag garantera. Det förefaller som om du har ett allvarligare problem på halsen än ett gäng kapare. Fundera på det.”

Strömberg svarade inte utan gick därifrån och upp till mässen. Hela besättningen förutom Eva, tredje och andrestyrman, satt kring borden i mässen då han kom in.

”Var är Eva”, frågade han kocken som satt närmast dörren.

”Det är bra. Kan maskinisterna följa med mig in på däckskontoret ett tag.”

De reste sig upp och gick bort mot dörren och korridoren till däckskontoret. Vakten vid dörren stoppade honom. Precis då kom Carlos in i mässen. Han hörde vakten och ropade tillbaka att det var OK.

Väl inkomna på däckskontoret satte sig Strömberg i kontorsstolen id skrivbordt. De övriga förblev ståendes.

”Det här känns väldigt tungt för mig att berätta”, började han. ”Hanna hittades för en stunde sedan nere i det aktra förrådet. Brutalt mördad.”

”Det är inte sant”, ropade förste maskinisten.

”Tyvärr så är de det.”

”Vad är det som händer här ombord. Hur fan gick det till?”

”Vet inte. Men det råder inget tvivel om att ett mord har begåtts. Be mig inte om detaljerna. Inte nu i alla fall. Men så är det.”

”Förbannade svin”, sade andremaskinisten. ”Först kapten, sedan Janne och chiefen. Och nu Hanna. Det här är ju oerhört. Nu kan vi ju inte bara sitta och titta på längre.”

”Tyvärr så är det inte så mycket mer vi kan göra i precis det här ögonblicket.”

”Vi är tjugofem. Tjugotre menar jag, om vi räknar bort chiefen och kapten. Varför skulle vi inte kunna fixa 9 man. Utspridda som de är.”

”De är beväpnade. Det är inte vi.”

”Men om vi tar dom en och en.”

”De står i kontakt med varann hela tiden. Underskatta inte de här pojkarna. De vet precis vad de gör. Och de tvekar inte heller. Det har vi ju sett tillräckliga bevis på.”

”Förvisso. Men något måste vi kunna göra.”

Inte precis nu i alla fall. Men vi skall inte utesluta att vi kan göra något senare. Jag kommer nu att gå ut i mässen och när alla är samlade så kommer jag att informera de andra. Då behöver jag er hjälp. Att hålla de andra lugna.”

”Det är OK”, svarade andremaskinisten.

”Strax så kommer Wallin och Larsson hit till däckskontoret. De kommer uppbärandes med Hannas kropp i en licksäck. När jag är klar inne i mässen,

så vill jag att ni följer med mig tillbaka hit till däckskontoret. Så skall vi ta och bära in henne i frysrummet.”

”I matfrysen ?”, frågade tredjemaskinisten.

”Vi måste frysa in henne. Och har inget val. Men jag tänkte vi skulle bespara manskapet den vetskapen. OK ?”

Båda maskinisterna nickade bekräftande.

Vakten reste på sig och gick bort till vattenautomaten. ÖST lutar sig snabbt mot elektrikern.

”Det är alltid samme vakt som sitter här vid bordet. Har du sett det”, viskar han.

”Ja, so what ?”, viskade elektrikern tillbaka.

”Han verkar inte ha någon annan syssla. Sitter bara här, när han inte är avlöst av någon annan för någon kortare stund.”

”Och?”

”Jag tror att han kan svenska. Det är anledningen till att det bara är han som sitter här hela tiden”

”En colombiansk terrorist som kan prata svenska?”

”Varför inte ?”

”Det är klart. Resurserna har de ju. Du har rätt vi bör vara försiktiga”

Efter att ha sugit i sig ett par klunkar vatten går vakten bort till kylskåpet. Plockar ut lite kallskuret.

”Ser du eskortfartyget därute ?”, fortsatte ÖST viskande.

”Kraftigt bestyckad. Undrar vad de har i kikaren?”

”Jag tror att vi kan hjälpa dom, om vi får kontakt med dom.”

”Kontakt ? Hur då ?

”Morselampa.”

”Den är ju på bryggan.”

”Jag vet. Men vore det möjligt att koppla en strömbrytare till akterlanternan. Inne på den aktra toaletten till exempel. Den med ventil akteröver.”

”OK. Jag förstår.....men om de plötsligt börjar blinka från eskortfartyget mitt i natten. Mot oss. Tror du inte att kaparna börjar misstänka nåt.”

”Jo, men jag tror vi kan undvika det. Men vi måste få in en strömbrytare på muggen. Det är det ända ställe jag eller 2:e eller 3:e styrman skulle kunna stå ostört. Och samtidigt ha fri utsikt bakåt.”

” Skall försöka.”

Vakten kom tillbaka och satte sig mellan ÖST och elektrikern. Efter en kvart reser sig elektrikern och pekar på toalettdörren, som skymtar ute i korridoren genom den öppna mässdörren. Vakten nickar.

Väl inne på toaletten, ställer sig elektrikern på toalettstolen och trycker försiktigt upp takplattan över huvudet. Han ställer sig på tå och kan försiktigt kika ut över el-ledningsgatorna mellan taket och underdäcket. De ligger helt fritt. Med masterplanen över el-systemet borde han kunna identifiera ledningen från akterlanternan till bryggan. Som borde gå just där. När väl det är gjort vore det en smal sak att by-passa den med en strömbrytare. Som ju för all del skall kunna gömmas vid sidan av gardinstången ovanför akterventilen. Svår att upptäckas för den oinvigde. Men göra det möjligt att kunna använda strömbrytaren samtidigt med en fri sikt akteröver.

Han släppte försiktigt ner takplattan och satte sig på toalett-stolen. Plockade fram anteckningsblocket och bläckpennan i bröstfickan och skrev:

”NÄR DET PASSAR UNDER KVÄLLEN – HITTA PÅ EN URSÄKT FÖR ATT TA DEJ UT I BYSSAN. PÅ AKTRA SKOTTET, MELLAN MJÖLKMASKINEN OCH STEKBORDET, SITTER PROPPSKÅPET FÖR MÄSSEN OCH BYSSAN. ÖPPNA SKÅPET OCH VRID SNABBT UT SÄKRING A2 – DEN ANDRA FRÅN VÄNSTER I DEN ÖVRE RADEN. DÅ SLÄCKS LJUSET I BÅDE BYSSAN OCH MÄSSEN. MEN INTE I KORRIDOREN UTANFÖR. SKRUVA IN DEN TRASIGA SOM JAG STOPPAT NER I DIN JACKFICKA OCH GÖR GÖR DEJ AV MED SÄKRINGEN FRÅN SKÅPET.

HILSEN SÖREN.”

Elektrikern rev av bladet från blocket, stoppade det i den vänstra overallfickan och gick ut och satte sig bredvid vakten och ÖST. Efter ytterligare en stund, efter att ha slötittat i sista numret av tidningen Maskinbefälet, reste han sig upp. Gick ett par gånger mellan kylskåpet och matbordet. Satte sig bredvid kocken som försjunken satt och spelade schack med lättmatros Wallin. Elektrikern låtsades följa med i spelet. Under tiden smusslade han över papperslappen som kocken hade i knät under bordsskivan. Efter en stund ställde sig elektrikern upp igen, sträckte på benen och gick ett par nya rundor mellan kylskåpet och mässbordet.

Ulf Ström

Drygt en timma senare slocknade ljuset. Vakten ställde sig genast upp med k-pisten i beredskap. I detsamma sparkade kocken upp svängdörren till byssan och ropade:

”Vad är det frågan om ?.”

”Du där. Du som är elektriker. Vad är det frågan om.”

”Ingen aning. Behöver masterplanen för el-systemet för att kunna spåra felet.”

”Var finns den.”

”På mitt kontor”

Vakten fattade Walkie-talkien i bältet, anropade bryggan och begärde förstärkning. Han gick därefter ut och ställde sig i dörröppningen till den upplysta korridoren.

Det tog mindre än en minut, så var ytterligare en beväpnad vakt på plats. De växlade ett par korta ord varefter den första vakten ropade in till elektrikern att följa med. De gick ned för lejdaren till elektrikerns kontor. Vakten stod kvar vid dörren med k-pisten pekandes mot elektrikern, som gick fram och öppnade skåpsdörrarna till vänster om skrivbordet. Låtsades långsamt rota bland en massa pärmar. Och lyckades under tiden smussla ner en liten tång, en linda med ett par meter el-sladd, en skruvmejsel och en lampströmbrytare i fickan fram på byxbenet.

”Inte här”, sade han högt i samtalston till sig själv och gick fram till bokhyllan över skrivbordet. Fattade en pärm, öppnade den och tog ut ett set med ritningsblad.

”Här är den”, fortsatte han glatt till vakten och viftade med bladen.

”Men vänta. Jag behöver en lampa också.”

Han sträckte sig ut över skrivbordet och fattade en gul ficklampa som låg i en trälåda fastskruvad på skottet.

”Då så”, sa han och viftade ficklampan mot vakten. Denne svarade inte utan pekade bara allvarligt mot lejdaren ute i korridoren med k-pisten. De gick tillbaka upp till korridoren utanför mässen. Elektrikern före och vakten efter. Väl där, öppnade han en plåtlucka till ett proppskåp i skottet. Synade noga propparna. Ingen var utbränd. Han öppnade därefter pärmen. Låtsades följa ritningen och tittade mot toaletten på akterkant i korridoren. Gick med bestämda steg ned mot toaletten och öppnade dörren. Med ryggen mot dörren låtsades med bakåtböjt huvud syna el-ledningen till taklampan samtidigt som han diskret vikte ihop det översta ritningsbladet i pärmen med vänstehanden och stoppade ned det i höger bröstficka. Fortsatt stirrande up i taket och med ryggen mot dörren förde han ner högerhanden i fickan på framsidan av byxbenet och fattade

sakerna han tagit från kontoret. Han ställde sig upp på toalett-locket. Lyfte upp takplattan med vänsterhanden och förde i skydd av ryggen upp högerhandens innehåll på takplattan bredvid den upplyfta. och skakade på huvudet. Gjorde samma sak med den ihopvikta ritningen i bröstfickan. Lade takplattan på plats och hoppade ner från toalettstolen. Han vände på sig mot vakten ute i korridoren och skakade på huvudet.

”Nej, inte här heller.”

Han kikade på nytt i pärmerna.

”Låt oss gå in in byssan.”

Vakten följde efter. Elektrikern gick direkt fram till proppskåpet. Lyste med ficklampan över propparna.”

”Aha”, utropade han samtidigt som han skruvade ut den brända proppen.

Elektrikern var nödig den kvällen och natten. Klagade på magsmärtor och förbannade kocken. Gick på toa minst en gång i timman.

ÖST låg och sov tungt när han kände en liten ryckning i sidan.

”Vad är klockan” ?, svarade han tyst utan att röra på huvudet.

”Kvart över fyra. Det är klart nu.”

”OK. Lägg dig så tar jag över nu.” ÖST låtsades somna om.

Efter ungefär en kvart reste han sig upp och gick fram till kylskåpet. Gjorde sig en macka och tittade ut över de sovande i mässen. Vakten satt på stolen vid mässdörren och stirrade stint på honom. Han åt upp smörgåsen i lugn och ro. Kikade in i kylskåpet på nytt. Men bestämde sig för att avstå från ytterligare okynnesätande. Gick lugnt bort mot vakten. Pekade på toalstdörren. Vakten nickade.

Han gick lugnt in på toaletten.

Chris Black, löjtnant och vakthavande officer på jagaren USS Norfolk, satt i cockpit uppe på kommandobryggan med en kopp kaffe i handen. Han tittade ner i radarn och iaktog blipparna från World Challenger cirka en sjömil framför sig. Genomgången av fritagningen pågick fortfarande nere i gun-rummet. Han var nyfiken på detaljerna i fritagningen. Om en halv timma, efter avlösningen, skulle han veta mer.

Utkiken, matros McDonald, stod med kikaren på framkant av bryggan och lät den svepa över horisonten. Challengers akterlanterna lyste starkt rätt förut. I övrigt var hon nersläckt. Såg syster- och jagaren USS Wyoming snett förut, en sjömil styrbord om Challenger. På Challengers babordssida låg i liknande position robotkryssaren USS Revenge. Han visste också att det låg åtminstone en jaktubåt, någonstans därute. Inga nya

fartyg i sikte. De stävade på i 16 knop och följde World Challenger i hälarna. Exakt samma kurs. Exakt samma fart. Vid ett par tillfällen hade ett par större propellerplan svept över fartygskonvojen. Några enstaka och spridda lanternor glimmade utefter horisonten. Annars var det helt mörkt. De följde Challenger i en slinga hundratalet sjömil utanför Key Biscaine, på Floridas sydspets. Just där Golfströmmen tar av norrut i sin sträckning utefter Nordamerikas ostkust. Anledningen till att Challenger i cirka en timma stävade rätt ostligt, kurs 90 grader, för att sedan göra en tvär gir till motsatt kurs, var för honom helt obekant. I ett dygn hade det pågått. Men det inbjöd i alla fall till lite omväxling i vakrutinen. Det var tyst på bryggan, så när som en del radioanrop på VHF-kanal 16 från fartyg i fjärran. Han lutade sig på armbågarna mot handräcket av trä framför ventilerna förut och stirrade ut i mörkret. Han kunde skönja det skummande proppelervattnet från Challenger i reflektionen från akterlanternan. Men så släcktes lanternan. Och tändes igen. Förvånat iakttog han ett regelbundet blinkande.

”Sir, akterlanternan på Challenger lyser inte längre konstant.”

”Uppfattat.”

Chris Black tittade genast upp från radar-skjärmen. Fattade kikaren och spanade mot Challenger. Mycket riktigt kunde han iakttaga ett regelbundet blinkande. Mer släckt än tänd. Så kom en kort ljusblink, och sedan en längre ljusblink. Som upprepades. Kunde det vara en signal? Morse? En kort och en lång. Anropssignalen. Naturligtvis.

”MacDonald, kom över hit med ett anteckningsblock och penna.”

Han hoppade ner från stolen och gick ut på styrbords bryggvinge. Ställde sig bakom den fasta Morse-strålkastren. Tittade i kikarsiktet och riktade stålkastaren mot Challengers akter. Fattade det pistol liknande signalhantaget med höger hand och tryckte med vänsterhandes pekfinger på och sände en lång ljussignal som bekräftar. Challenger svarade genast med akterlanternan.

”Var beredd och anteckna”, fortsatte han till MacDonald.

Han såg hur akterlanternan började att blinka i snabb takt. Han upprepade varje bokstav för matrosen som anteckande.

”CO HERE STOP HAVE FM RADIO RECEIVER STOP WILL RESPOND VIA MORSE STOP PLS PROVIDE FREQUENCY STOP”

Chris Black fattade omedelbart interntelefonen på bryggvingen och ringde fartygschefen som svarade efter bara en signal.

”Vi har morse-kontakt med överstyrman på Challenger. Signalerar med akterlanternan. Säger att han har en FM radio ombord. Han frågar efter vilken frekvens vi använder.”

ÖST stod vid akterventilen inne på den nedsläckta toaletten spanade intensivt ut mot lanternorna akteröver. Då kom en anropssignal – en lång och en kort blink. Han svarade med en lång och memorerade det korta meddelande som följde.

“100,4 KHZ STOP TRANSMITTING NOW STOP PLEASE
CONFIRM READING STRENGTH STOP”

“AS” – Stand by please. ÖST bekräftade meddelandet.

Han plockade fram sin Sony Walkman radio, tände belysningen och satte på sig hörlurarna. Han ställde in frekvensen. Det raspade och brusade i hörlurarna. Sedan kom en klar och tydlig röst.

”Detta är USS Norfolk. Bekräfta mottagning. Kom.”

Meddelandet upprepades om och om igen. ÖST släckte belysningen på toaletten och svarade – ”RST5” – reading strength 5 -med akterlanternan som en bekräftelse på att han uppfattade radiomeddelandet med högsta tänkbara signalstyrka.

”Vi kommer att ställa ett antal frågor. Bekräfta enbart med siffror alternativt N för negative, C för Korrekt eller Q för vet ej. Kom.”

Inne i briefing rummet på Seal commanots central i *Fort Laurdale*

Folkvagnsbussen stannade tvärt och Kerstin vaknade med ett ryck. Hon tittade sig yrvaket omkring. Emiro satt fortfarande bredvid henne ibaksätet. Margareta och Pedro i mellansätet framför henne. Hon ville fråga vad klockan var, men upptäckte att eltejpen fortfarande satt över munnen. Nacken var stel och värkte. Hand- och fotlederna var likaså inlindade i el-tejp. Hon hade ingen aning om hur länge hon sovit.

Det var kolsvart ute. Vaktchefen i det främsta passagerarsätet hoppade ur bilen och slängde igen dörren. Hon såg hur han småsprang i

strålkastarskenet mot en delvis rappad tegelbyggnad. Den var nedsläckt och såg övergiven ut. Han stannade framför ytterdörren, lirkade med låset och slog upp dörren. Efter en kort såg man i framväggens ända fönster hur en lampa tändes där inne. Dörren slogs upp igen. Och vaktchefen skyndade tillbaka mot bilen. Han kom tillbaka och bankade på passagerar-dörren.

Pedro öppnade den innifrån.

”Hur ser det ut ?”

”Hoppa ur allihop. Det är grönt”

Kvinnorna knuffades ut ur bilen. De stod på en liten gropig gårdsplan. Det var helt tyst sänar på cikadorna ute i den omgivande djungeln. Kerstin antog att befann sig eveigheter från närmaste civilisation. Pedro tog fram en kniv och sprättade upp eltejen kring fotknölnarna och ledde in dom i byggnaden. Det var dammigt och öde. Såg ut att ha varit en expedition av något slag. En nerlagd polisstation kanske.

”Emiro”, sa vaktchefen. ”Jag och Pedro måste åka tillbaka ett stycke utefter floden. Och försöka få tag på en motorbåt. Skall nog inte ta så lång tid. Du får hålla ställningarna så länge och vakta kvinnorna.

”OK”, svarade Emiro.

”Hade först planerat att flyga ner dom med helikopter till Masudam i morgon. Men efter SMS-meddelandet kan vi inte ta risken att dröja. Måste få ner dom så fort som möjligt. Så får det bli lite obekvämare än vi tänkt oss. De får skylla sig själva. Håll dom inlåsta i cellen tills vi är tillbaka.”

”Claro.”

”Och försöker de sig på något, så kan du bara ta och sljuta skallen av den korthåriga. Men inte ett hår får krökas på den långhåriga. Förstått.

”Claro”, upprepade Emiro.

”Claro ? Kan du inga andra ord ?

Emiro harklade sig. ”Jag skall hålla dom i gott förvar.”

”Vi bör vara tillbaka om någon timma eller så. Och blir det något gnäll om mat, så kan du bara upprepa att det här är inte vårt fel. OK ?”

Emiro nickade.

”Och du kan ta bort el-tejen”

Emiro fiskade upp en kniv ur fickan och sprättade upp tejen runt deras handleder. Han lät dem själva pilla bort tejen kring munnen. Lirkade upp pistolen ur byxlinningen och gick bort mot celldörren i andra änden på rummet. Nyckeln till låset satt i. Han tryckte upp den bastanta metall dörren, tände ytterligare en taklampa i cellen. Han pekade med pistolen mot Margareta och Kerstin och viftade åt dom at skynda på in i cellen.

Dörren slog igen med metallisk smäll. Nycklarna vreds om och det blev tyst. De stod orörliga inne i cellen. Hörde röster på andra sidan dörren. Sedan hur ytterdörren slogs igen och en bilmotor som startade.

Cellen var helt kal förutom två träbritsar, en glödlampa som hängde ner från taken och en hink. Av lukten att dömma förstod de att den var att betrakta som toalett. Det satt ett litet fönster uppe under taket på väggen mitt emot dörren. Ett fönster utan ruta men med ett kraftigt galler. De kunde höra cikadorna utanför.

De slog sig ner på varsin träbrits. De var trötta. Ingen egentlig sömn på nästan ett och halft dygn. De stirrade rätt ut i rummet. Orkade inte prata. Det ända som avbröt tystnaden var Emiros rassel med titt-luckan i dörren. En gång var femte minut ungefär.

”Vad är han orolig för. Har tydligen tråkigt därute”, sade Margareta.

Kerstin orkade inte svara.

”Vi måste ut härifrån”, fortsatte hon.

Kerstin tittade upp.

”Hur ?”

”Vet inte. Tänk !”

Det blev tyst på nytt.

Återigen rasslade det till i luckan och båda såg de två ögonvitorna i järnsluggen.

”Nu vet jag”, sa Margareta. ”Måste funka.”

Hon drog planen för Kerstin och ställde sig över hinken med ryggen mot cell-luckan. Beredd att sätta sig på huk. Efter bara någon minut hör hon hur det rasslar till i dörren igen. Kerstin sitter på britsen utmed väggen och ser två ögonvitor kika in genom sluggen. Margareta passar samtidigt på att snabbt dra upp kjolen över midjan. Hon håller fast den med armbågarna samtidigt som hon trixar ner trosorna under knäna. Vakten kan inte låta bli att stirra på den kritvita och kurviga rumpan. Hon svankar bakåt med stjärten över hinken. Svankar så mycket att vakten bakifrån inte kan undvika att se rätt in i stjärten och underlivet.

Små svettpärlor börjar tränga fram i pannan på honom. De köttiga läpparna är slappa. Underläppen hänger och en salivstrimma börjar rinna utefter vänster mungipa. Han slickar sig om läpparna. Torkar sig med underarmen. Får ett kraftigt stånd.

Utan att släppa den kritvita stjärten med blicken börjar han knäppa upp gylfen. Han lirkar ut den styva lemman som pekar rätt upp. Sakta börjar

han föra högerhanden fram och tillbaka över lemmen. Margareta svankar så mycket hon kan och börjar halvtstående att kissa ner i hinken.

Tricket fungerar. Fortsatt med blicken på Margaretas skjärt vrider han klumpigt om låset med pistolhanden. Och skjuter upp dörren på vid gavel. Utan att ta handen från lemmen och med pistolen i den högra handen går han med sakta steg in i cellen. Han stannar ett stycke in i cellen. Hon låtsas hoppa till när dörren öppnas och snurrar hastigt runt mot vaken samtidigt som hon låter kjolen falla ner. Den skarpa stanken av sur och gammal skit från vaken spred sig i rummet.

Hon lutar sig försiktigt ner för att dra upp trosorna som sitter nere vid anklarna.

”Stopp. Sparka av dej dom där”, säger han med hes röst och pekar med pistolen mot henne.

Hon gör som han säger och låter trosorna falla till golvet. Hon trär tvekande och trixande ur den ena foten. Kommer inte längre. Låter trosan hänga kvar som en damask över den högra gypaskon. Hon står stelt kvar med händerna knäppta framför underlivet. Kan inte fixera blicken. Munnen är helt torr och hon börjar skaka i hela kroppen. Känner hur maggropen pressas ihop i en värk.

Kerstin sitter stel och likblek på stolen vid sidan om. Hon tittar stirrigt omväxlande på vaken och Margareta.

Vakten pekar viftande med pistolen åt det lilla bordet rätt fram i cellen.

”Lägg dej fram över bordet. Och inga konstigheter. Då skjuter jag skallen av dej.”, fortsatte han med sträv röst.

Margareta går stelt och långsamt fram till bordet och lutar sig fram. Han går fram bakom henne.

”Nu skall det betalas för skickade SMS, fortsätter han.”

Med pistolhanden lutar han sig något ner och drar snabbt upp hennes kjol på ryggen. Sedan låter han en kraftig spottloska droppa ner på lemmen, som han fortfarande håller i med vänsterhanden.. Han för in den mellan hennes skinkor och börjar gnugga den mot anus. Och spottar sedan igen.

”Nu du, ska du få smaka en sån rejäl stock upp i arselet så att du kommer att tappa andan”, säger han med en grimasch. ”Ingen jävla mjäkig europé-stake, skall du veta. Du kommer att be mig på dina bara knän efter mer, när jag är klar. Tro mej.”

Margareta låg med ena kinden mot bordsskivan. Hon känner hur han håller på där bak och kniper krampktigt ihop ögonen. Just innan han gör

ett försök att penetrera henne, mobiliserar hon hela sin mentala kapacitet och försöker få tillbaka förmågan att kunna prata.

”Skall jag inte.....”, kraxar hon hastigt fram innan rösten sviker henne.

”Skall jag inte..... suga av den först”, lyckas hon få fram.

Kerstin tar ett hastigt andetag och känner illamåendet komma. Vad håller hon på med. Detta kan inte vara sant, tänkte hon. Ur stånd att göra någonting alls.

”Jojo, hon börjar bli lite pilsk tror ja. Vet visst hur man ska föra sej i gentlemäns sällskap” säger han med ett groteskt flin. ”Ja, i de djupaste vatten minsann..... Kanske skall jag inte skjuta skallen av dej i alla fall. Sköter du dej, kanske du har tur.”

Han snurrar ett halft varv så att han kommer med ryggen mot bordet. Byxorna är nere på knäna. Han stöttar sig med vänsterhanden mot bordsskivan och lutar sig lite bakåt.

”Nu kan du få visa vad du kan.”

Margareta reser sig upp från bordet och sänker sig sedan ryckigt ned på knä mot honom. Hon tar försiktigt lemmen i sin hand, bara något tiotal centimeter från sitt ansikte.

Vakten blundar och lutar sig ännu något mer tillbaka. Margareta för försiktigt handen fram och tillbaka samtidigt som hon håller ett öga på pistolen, i vaktens högra hand. Han håller fortsatt ögonen slutna och ger ifrån sig ett stön.

”Bueno”, viskar han. ”Mucho bueno.” Margareta börjar att föra handen något snabbare fram och tillbaka.

Då lägger han plötsligt ifrån sig pistolen och fattar brutalt tag i hennes hår med högerhanden.

”Sug”, ropar han grumligt.

Margareta tvingar sig att öppna läpparna. Hon håller lemmen med högerhanden och försöker att föra ansiktet närmare. Den är hård som en ungersk picksalami. Och lika skorvigt skitig. Den stinker fränt som om den vore insmord med avföring. Men klarar inte få den närmare munnen. Hon känner att kväljningarna börjar ta överhanden.

”Inte kråkas. Inte kråkas” upprepar hon som ett mantra tyst för sig själv med ihoknipna ögon. Till och med Kerstin får kvällningar. Känner stanken. Vänder sig bort med tårar i ögonen.

Margareta blundar hårt och koncentrerar sig. Försöker blockera reflexerna att stöta honom ifrån sig och spy. Hon tvingar sig att snabbt

kasta en blick på pistolen och ser i ögonvrån att den ligger på bordet cirka tjugo centimeter från högerhanden. Hon blundar, försöker blockera alla tankar. Zombiemässigt lutar hon ansiktet närmare lemmen.

”Sug”, skriker vakten till och trycker hennes mun mot lemmen.

Då beslutar hon sig. Hon kniper ihop ögonen, blockerar alla sinnen, slukar ollonet och hugger till. Det går på en bråkdels sekund. Hon slår ihop käkarna av alla sina krafter. Hon skär samtidigt snabbt med under och överkäkens framtänder i sideled.

Som om tiden hade stoppat upp i ultrarapid, upprepar hon sitt mantra – ”inte kråkas”- och blir samtidigt förundrad över hur lätt tänderna skar igenom vävnaden. Vakten vrålar till av smärta samtidigt som kroppen genast stelnar till. Hon känner hur munnen omedelbart fylls med blod. Reflexmässigt slår han henne våldsamt över vänster sida av huvudet med ovensidan av högerarmen. Hon kråks. Samtidigt som hon slungas till höger. Men hon sveper också ut högerarmen över bordsskivan. Slår bort pistolen mot Kerstin. Kerstin sitter paralyserad på stolen. Stirrar på scenen framför henne som i trans.

Vakten viker sakta ihop sig mot golvet och vrålar rätt ut. Han håller båda händerna framför skrevet. Händer som är fullständigt nedblodade. Margareta staplar snabbt upp på benen och fattar efter bordsskivan med båda händerna för att få stöd. Benen darrar våldsamt. Hon har svårt för att stå.

”Ta pistolen”, skriker hon hulkande och kråks ännu en gång rätt ner på golvet. Kerstin vaknar upp med ett ryck och lyckas slita den skräckslagna blicken från strömmen av pulserande blod över vaktens händer. Och den blodigt köttiga massa som händerna vildsint försöker skydda. Kerstin kastar sig blixtnabbt ner på golvet och greppar pistolen i högerhanden.

”Jag skjuter den djäveln”, skriker hon och riktar skakande pistolen mot vakten som vrålade vred sig i smärtor på golvet.

”Behövs inte”, svarar Margareta behärskat samtidigt som hon lyckas resa sig upp i full längd. ”Spring. Fortare än faan”, ropar hon.

Samtidigt som de rusar ut ur cellen ser de hur vakten kvidande och ursinnigt gråtande sakta reser sig upp och tar ett par hukande och stapplande steg mot dom. Kerstin och Margareta rusar ut genom förrummet. Margareta når den smygöppna ytterdörren först och sparkar upp den med en smäll. Båda rusar ut på gårdsplanen och rätt fram emot den mötande djungeln utan att tveka. Det är nästan kolmörkt. Medan de springer över gårdsplanen kan de skönja i ögonvrån hur den kvidande vakten, i bakgrundsljuset från den uppsparkade dörren, staplar ut på husets

veranda bakom dem. Men hur han sedan sjunker ner på knä och förblir halvstående.

Margareta och Kerstin springer rätt ut i vegetationen. De har fortfarande sina gympaskor på sig och springer ursinnigt rätt fram, oberörda av att grenar och törnsnår sliter sänder deras klänningar och river långa djupa sår över armarna, benen och sidorna på överkroppen.

Efter ett par hundra meter börjar Margareta vackla. Hon tar ett par stapplande steg och stannar upp.

”Förlåt, jag måste” Hon hinner inte säga mer förrän hon återigen kastar upp.

Kerstin stannar abrupt och fattar Margareta över axlarna. Margareta reser sig något och lutar sig intinktivt mot Kerstins axel. Då brister det. Margareta sluter ögonen och börjar hulkande att gråta.

”.....kräkas”, fortsätter Margareta hulkande den oavlutade meningen. Kerstin smeker henne långsamt över håret, men säger inte något. Kan inte. Hon har drabbats av ett mentalt kaos. Hon försöker förtvivlat uppbåda någon form av lugn.

I detsamma hör de vrålet av ett terrängfordon i fjärran.

”Sablar. Redan tillbaka ?”, säger Kerstin och vrider hastigt hastigt huvudet mot motorljudet.

Margareta rätar på ryggen. För underarmen över munnen och lyssnar.. Med ens har gråten stannat upp. Koncentrerat vänder de högersidan av huvudet mot ljudet någonstans i fjärran och lyssnar. Båda håller andan under några sekunder. Det dova ljudet av en rusande bilmotor i fjärran bryter av mot cikadornas ilsket surrande och grodornas kväkande ute i djungeln runt omkrng dom. Det är fuktigt och tryckande varmt.

”Vi tar åt vänster. Ner mot floden. Snabbt”, svarar Margareta och förefaller åter helskjärpt. Kerstin vände ansiktet mot Margareta. Hon ryggade till. Hon stirrade mot de groteska blod och kräkresterna kring Margaretas mun och som blandades med snoret som rann från näsan ner mot munnen. Så såg hon hastigt ner på Margaretas klänning. Som var lika nedblodad och nerkräkt.

Motorljudet tycktes öka något i styrka. Hon vände återigen huvudet mot stugan i fjärran och förskte koncentrera sig.

”De är snart vid huset. Kom igen”, utbrast Margareta återigen..

De båda vände snabbt till vänster och fortsatte språngmarschen. Efter ytterligare tre hundra meter genom den täta vegetationen, stannade de upp och lyssnade. Förutom insekts och groddjurslätena från djungeln var det helt tyst. Motorljudet hade försvunnit. Då ljud ett kraftigt, snärtande och

omisskännligt gevörsskott genom natten. De stannade upp. Sedan återigen tyst.

”Där fick svinet vad det tålde”, sade Margareta allvarligt. Hon snyftade till och torkade sig under näsan med ovansidan av höger underarm.

Nästan omedelbart därefter hörde de hundskall. Men på långt avstånd, verkade det som.

”Fan”, utbrast Kerstin. Hon såg hastigt på Margareta och kastade sig genast vidare genom ett buskage. ”Kom igen.”

Margareta följde omedelbart efter. Efter ytterligare några hundra meter stod de vid flodstranden. Floden såg ut att vara ungefär 25 meter bred. Den blanka och lite simmiga vattenytan tycktes tyst sväva fram genom den täta och mörka djungeln. Här och var såg de ett gräs-sjok flyta med strömmen. Det luktade unket.

Hundskallen hördes fortfarande i fjärran. Kanske något närmare nu. Margareta tvekade inte en sekund. Hon kastade sig i det ljumma flodvattnet. Hon ställde sig sedan upp och började frenetsikt tvätta sig i ansiktet och över kroppen. Så rätade hon sig upp.

”Vi simmar medströms. Ett tag i alla fall. Kanske kan vi hejda dom ett tag, om de måste ha hundar på vardera sidan”, sa hon.

Kerstin tog ett par tveksamma steg ut i vattnet och kände hur vattnet steg upp för klänningen. Skorna sjönk ner ett stycke i den lösa flodbotten. Hon var förundrad över Margaretas sinnesnärvaro. Hur bar hon sig åt för att bara skaka av sig så där.

”Finns det pirayor här”, frågade Kerstin hastigt.

”Struntprat. Inte här. Bara nere mot kusten”, svarade Margareta bestämt. Skit, vad skulle du säga det för, tänkte hon snabbt för sig själv. Hur skall jag veta det ?

”Alligatorer då”

”Samma där.” Lagg av nu innan jag skriker högt, tänkte hon fortsatt.

”Kom nu. Lagg av och snacka.”

Tillsammans sjönk de ner i vattnet och tog ett par bestämda simtag ut mot mitten av floden och med strömmen. Hundskallet fortsatte bakom dem i fjärran.

”Vi måste slita av oss klänningarna”, frustade Margaret och började trampa vatten efter ett par simtag. Kerstin gjorde likaledes utan att svara. ”Men behåll skorna. Även om de känns tunga och otympliga.”

Efter bara ett par sekunder hade de slitit av sig klänningarna och fortsatte att simma. De hade nu full mörkersyn och kunde skönja hur floden krökte sig lite längre fram. De fortsatte att simma på. Lugnt och sansat. Efter en

ungefär en kvart hörde Kerstin hur Margaretas andetag blev högre och högre.

”Jag vet inte om jag orkar längre”, frustade hon.

”Inte jag heller, skall vi försöka att ta oss in till stranden på andra sidan”, svarade Kerstin andfått. ”Nej, kolla. Kolla där framme! Tror att det flyter en trädstam där”, fortsatte Kerstin och mobiliserade de krafter hon hade kvar i ett par kraftiga simtag. Hon var bara ett par meter ifrån stammen.

”Vänta. Jag orkar inte hänga på”, svarade Margareta och kände hur krafterna bara verkade rinna undan. ”Vänta”, frustade hon igen. I nästa andetag fick hon en kallsup. ”Vänta, snälla” hostade hon förtvivlat fram. Kroppen skakades av hostningar och hon fick svårt att få luft. Paniken började gripa tag i henne. Hostan fortsatte och hon kunde inte andas. Hon försökte trampa vatten. Men hon bara sögs nedåt. Orkade inte hålla sig kvar vid ytan.

Kerstin hade nu bara något simtag kvar till stocken.

”Håll ut. Bara en liten stund. Jag har nästan stocken nu. Bara jag får tag på den, så simmar jag motströms med den”, ropade Kerstin utan att kunna se sig om.

Margareta försökte förtvivlat hålla näsan över vattenytan. Hon trampade förtvivlat med fötterna. Armarna verkade helt utslagna av mjölksyra. Hon började se stjärnor framför sig. Fick järnsmak i munnen. Kunde inte höra. Huvudet gled under vattenytan. Hon böjde nacken bakåt och försökte förtvivlat få ansiktet över vattenytan medan hon okontrollerat försökte sparka med benen. Näsan fylldes med vatten och hon frustade till. Paniken växte. Armarna hade förlorat all kraft. De lydde helt enkelt inte. Hon tittade skräckslagen genom vattnet. Det var kolsvart. Hon förökte frenetiskt trampa med fötterna. Också de var nu helt matta och det blev mest som lite vispande med fötterna. Lungorna höll nu på att sprängas. Hon knep ihop ögonen. Då exploderade något inom henne. Hon skrek ut genom vattnet. Lungorna impliderade fullständigt. Tömdes på all förbrukad luft. Tvångsmässigt andades hon kraftigt in. Först lyckades hon krampaktigt knipa ihop munnen. Vattnet for explosivt in i näsan. Hela huvudet höll på att sprängas av smärta då det gyttjiga vattnet fyllde nashålan. Hon orkade inte hålla emot längre. Hon hade inte längre någon kontroll över kroppen. Kunde inte hålla munnen stängd längre. Fyllde lungorna med flodvattnet. Hela överkroppen exploderade i en sista förkrossande värk. Sedan kom lugnet. Verkligheten försvann. Som i en fjärran värld, tyst, ljum och varm, kände hon hur hon sakta och stilla sjönk och gled in i dvala.

Kerstin fick tag på stocken. Frustande och med armarna över den tog hon ett par kratiga bensparkar. Vände den och sig själv mot strömmen.

”Håll ut”, ropade hon och sparkade kraftigt med benen. ”Jag simmar mot dej nu.”

Inget svar. Hon lyssnade intensivt i ett par sekunder. Fortfarande inget svar.

”Svara då”, skrek hon.

Fortfarande helt tyst..

”Svara för helvete”, skrek hon förtvivlat och sparkade panikartat med benen.

Då såg hon ett luft-sjok komma upp precis framför stocken. Hon slutade sparka och hängde precis lodrätt ned i vattnet från stocken. I detsamma kände hon något mjukt mot den vänstra ankeln. Det varade bara någon sekund. Som en smekning. En slöja av fint och lent sjögräs mot huden. Hon stelnade till. Hår. Margaretas hår. Omedelbart släppte hon taget om stocken. Hon tog ett par snabba simtag ner mot botten och famlade villt genom vattnet. Luften tröt. Hon var på gränsen till fullständig utmattning. Lungorna sprängde och hon tog ett kraftigt simtag upp mot ytan samtidigt som värken i lungorna tvingade henne att blåsa ut luften. Frustande för huvudet upp genom vattnet. Näsan var bara ett par centimeter från stocken. Hade hon bara haft det minsta lilla otur hade hon slagit huvet i stocken och förmodligen sjunkit som en sten.

”Fan”, snyftade hon frustande. Hon kände saltan av snoret rinna ut kring munnen. ”Fan”, skrek hon. ”Du får inte. Du får inte.....”

Hon tog ett nytt andetag och dök snabbt ner. Samma sak. Hon famlade panikartat med armarna framför sig utan att könna något annat än det mjuka motståndet från vattent. Lungorna sprängde. Hon blåste ut luften och sköt fart uppåt. Återigen ett frustande och kraftigt andetag vid vattenytan. Stammen låg bara metern bort. Förtvivlad och utslagen simmade hon mot stammen och drog sig upp i hängläge. Hon hade inga krafter kvar. Hon började gråta. Bara flöt med strömmen och grät stilla.

Kerstin vaknade till av en kraftig stöt. Hon tittade hastigt upp. Det var fortfarande natt. Hur länge hade hon varit utslagen. Hängandes över stammen. Hon hade ingen aning. Var var hon ? Blixtsnabbt och smärtsamt, slogs hon av vad som hänt Margareta under natten. Våldtäkten. Transporten i folkvangsbussen. Lägenheten i Cali. Kidnappningen vid

barnhemmet. Luften gick ur henne och hon sjönk återigen ner mot stocken. Orken var borta. Kroppen började återigen skaka av gråt.

Stocken skakade till igen. Hon tittade upp. Den låg och stötte mot en sten. Hon såg sig omkring. Hon kände en gytjig botten under knäna. Stocken hade drivit rätt på förgreningen där floden delande på sig. Precis där stod en stenbumling. Och mot den hade nu stammen fastnat. Stenen satt fastklämd mellan två avbrutna grenar. Stenbumlingen stod mitt framför en halv meter hög och eroderad flodbank. Utan att tänka reste hon sig sakta och klafsade i vattnet de få metrarna mot flodbanken. Sömngångaraktigt lutade hon sig framåt mot gräset ovanför banken och kröp upp över den på alla fyra. Som i trans stapplade hon vidare från flodstranden och upptäckte efter ett tag att hon gick på en stig. Utan att reflektera vidare fortsatte hon att stappla på. Stigen slingrade sig fram på planmark mellan täta buskage. Efter ett par minuter stod hon framför en hydda av bambu. Väggarna var flätade av palmblad i flera lager. Den såg sliten och nedgången ut. Förmodligen en obebodd fiskekoja. En liten dörr hängde på sned framför ingången. Trött och utmattad knuffade hon till den och den for in med en smäll. Hon fick luta sig något för att komma in genom dörrposten. Måste sova, mumlade hon för sig själv. Hon kikade sig omkring. Mörkt och skitigt. Jordgolv. Luktade unket. Skräp över allt. Ett litet bord med några öppnade konserver. En pinnstol. Förvånat såg hon en liten 14-tums TV på en pall utmed väggen. Hon blev så paff att tankarna klarnade för en stund. Elektricitet här ?, frågade hon sig själv. Hon stapplade fram till TV'n och tryckte slumpmässigt på alla knapparna. Inget hände. Skrot förstås, tänkte hon. Hon ville bara lägga sig ner nånstans. Kikade sig runt. Hon frös och upptäckte att förutom BH'n, trosorna och sandalerna, var hon helt naken. Måste ha en filt. Hon såg sig tillbaka mot dörren och såg en träbänk bakom den uppslagna dörren. Den sträckte sig i det närmaste en och en halv meter från karmen bakom dörren till hörnet i kojans. Med en filt på. Hon gick zombieaktigt fram till bänken. Puttade till dörren så att den stängdes. Lade sig på bänken och drog upp benen i fosterställning. Hon tricksade lite med filten och fick upp den ovanpå sig. Luktade rutten. Men gav ändå lite värme. Hon hade huvudet mot kojans vägghörn och somnade direkt.

Hon vaknade av att dörren slogs upp mot träbänken. Med bara överkroppen fri bakom dörren, såg hon en kutruggig man komma in i hyddan. Han gick framåtböjd och haltande till den motsatta delen av hyddan. Han hade bar överkropp och svettades ymnigt. Hade ett par

fransade och solkiga shorts. Flottigt halvlångt hår hängde ner över axlarna. Han bar på något tungt. Stort som två skokartonger på varann. Litet yrvaket låg hon stilla och stirrade på hans ryggtafla. Han gick fram mot TVn och ställde ner det han bar på jordgolvet. För varje rörelse med överkroppen undslapp han sig ett stön. Fortfarande framåtböjd, sträckte han sig mot TVn och famlade med vänsterhanden bakom apparaten. Så sträckte han på sig och hade en sladd i handen. Han synade sladden och fick fram två ändar från den. Han tog ett par bredbenta steg bakåt, över paketet på golvet. Lutade sig fram med sladden i ena handen och mixtrade med något på paketet. I det skumma ljuset tog det tydligen sin tid. Efter en stund reste han på sig och sträckte handen mot TVn och tryckte med vänstra handens pekfinger på en av TV'ns knappar. Bildröret flimrade till och en skakig och lite zick-zackig bild flimrade till på TV-skärmen. Men inget ljud.

Kerstin reste sig överaskad upp på armbågen. Ett bilbatteri. Samtidigt vände sig mannen hastigt om. Och stelade till. Han slängde till med huvudet mot vänster och tog ett snabbt språng i sidled. Slet upp en machete från en låda på golvet. Ställde sig hukande med macheten framför sig, stirrade henne rätt i ögonen och gav till ett långt tjut.

Kerstin drog upp filten över kroppen, oförmögen att tala.

Mannen svarade med att hoppa till, bredbent jämfota och chimpansligt med böjda knän, och gav till ett utdraget och entonigt tjut.